ISSN 1725-5090

Az Európai Unió Hivatalos Lapja

L 335

52. évfolyam

Magyar nyelvű kiadás

Jogszabályok

2009. december 17.

Tartalom

I *Az EK-Szerződés/Euratom-Szerződés alapján elfogadott jogi aktusok, amelyek közzététele kötelező*

IRÁNYELVEK

★ **Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II)** [1] 1

[1] EGT-vonatkozású szöveg

Ár: 8 EUR

HU

Azok a jogi aktusok, amelyek címe normál szedéssel jelenik meg, a mezőgazdasági ügyek napi intézésére vonatkoznak, és rendszerint csak korlátozott ideig maradnak hatályban.

Valamennyi más jogszabály címét vastagon szedik, és előtte csillag szerepel.

I

(Az EK-Szerződés/Euratom-Szerződés alapján elfogadott jogi aktusok, amelyek közzététele kötelező)

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/138/EK IRÁNYELVE

(2009. november 25.)

a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II)

(átdolgozott változat)

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 47. cikke (2) bekezdésére és 55. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([1]),

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ([2]),

mivel:

(1) Az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1973. július 24-i 73/239/EGK első tanácsi irányelv ([3]), a közösségi együttes biztosítással kapcsolatos törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1978. május 30-i 78/473/EGK tanácsi irányelv ([4]), a jogvédelmi biztosítással kapcsolatos törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1987. június 22-i 87/344/EGK tanácsi irányelv ([5]), az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításokra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról és a szolgáltatásnyújtás szabadságának tényleges gyakorlását elősegítő rendelkezések megállapításáról szóló, 1988. június 22-i 88/357/EGK második tanácsi irányelv ([6]), az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosításra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1992 június 18-i 92/49/EGK tanácsi irányelv (harmadik nem életbiztosítási irányelv) ([7]), a biztosítási csoportok biztosítóintézeteinek kiegészítő felügyeletéről szóló, 1998. október 27-i 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([8]), a biztosítóintézetek reorganizációjáról és felszámolásáról szóló, 2001. március 19-i 2001/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([9]), az életbiztosításról szóló, 2002. november 5-i 2002/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([10]), és a viszontbiztosításról szóló, 2005. november 16-i 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([11]) több ponton alapvető módosításra szorul. Az érthetőség érdekében az említett irányelveket át kell dolgozni.

(2) A biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység megkezdésének és gyakorlásának könnyítése érdekében meg kell szüntetni a tagállamok biztosítókra vagy viszontbiztosítókra alkalmazandó jogszabályai közötti legkomolyabb eltéréseket. Ezért a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára a belső piacon végzett biztosítási tevékenység tekintetében jogi keretet kell alkotni, ily módon megkönnyítve a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítók vagy viszontbiztosítók számára az ott felmerülő kockázatok és kötelezettségek vállalását.

([1]) HL C 224., 2008.8.30., 11. o.

([2]) Az Európai Parlament 2009. április 22-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. november 10-i határozata.

([3]) HL L 228., 1973.8.16., 3. o.

([4]) HL L 151., 1978.6.7., 25. o.

([5]) HL L 185., 1987.7.4., 77. o.

([6]) HL L 172., 1988.7.4., 1. o.

([7]) HL L 228., 1992.8.11., 1. o.

([8]) HL L 330., 1998.12.5., 1. o.

([9]) HL L 110., 2001.4.20., 28. o.

([10]) HL L 345., 2002.12.19., 1. o.

([11]) HL L 323., 2005.12.9., 1. o.

(3) A belső piac megfelelő működésének érdekében összehangolt szabályokat kell alkotni a biztosítói csoportok felügyelete, valamint – a hitelezők védelmét szem előtt tartva – a biztosítók reorganizációja és felszámolása tekintetében.

(4) Célszerű, hogy bizonyos, biztosítási szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások méretük, jogállásuk, jellegük – az állami biztosítási rendszerekhez való szoros kötődésük – vagy az általuk nyújtott sajátos szolgáltatások miatt ne tartozzanak az irányelv által létrehozott rendszer hatálya alá. Továbbá kívánatos kizárni számos tagállamban bizonyos intézményeket, amelyek üzleti tevékenysége csak egy nagyon korlátozott ágazatra terjed ki, és a jog által meghatározott sajátos területre vagy meghatározott személyekre korlátozódik.

(5) A bizonyos feltételeknek – pl. 5 millió eurót meg nem haladó bruttó biztosítási díjbevétel – megfelelő nagyon kis biztosítók nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. A meglévő irányelvek alapján már engedélyezett biztosítók vagy viszontbiztosítók engedélye ugyanakkor ezen irányelv végrehajtásakor érvényben marad. Az ezen irányelvből kizárt vállalkozások számára ugyanakkor biztosítani kell, hogy élhessenek a Szerződés szerinti alapvető szabadságjogokkal. Az említett vállalkozások ezen irányelv szerint engedélyhez folyamodhatnak, hogy az ezen irányelv által biztosított egységes engedéllyel rendelkezhessenek.

(6) A tagállamok megkövetelhetik olyan vállalkozások nyilvántartásba vételét, amelyek biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet végeznek, azonban nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá. A tagállamok prudenciális és jogi felügyeletet is előírhatnak e vállalkozások felett.

(7) A tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra és a biztosítási kötelezettség ellenőrzésére vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1972. április 24-i 72/166/EGK tanácsi irányelv ([1]); a Szerződés 54. cikke bekezdésének g) pontja alapján az összevont (konszolidált) éves beszámolóról szóló, 1983. június 13-i 83/349/EGK hetedik tanácsi irányelv ([2]); a tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 1983. december 30-i 84/5/EGK második tanácsi irányelv ([3]); a pénzügyi eszközök piacairól szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([4]); a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2006. június 14-i 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([5]) általános szabályokat állapít meg a számvitel, a gépjármű-felelősségbiztosítás, a pénzügyi eszközök és a hitelintézetek területén, és rendelkezik a fogalommeghatározásokról is e területeken. Az említett irányelvekben foglalt fogalommeghatározásokat ezen irányelv céljaira is célszerű alkalmazni.

(8) A biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes engedéllyel kell rendelkezni. Ezért meg kell állapítani az engedély megadásának és bármilyen visszautasításának feltételeit és az eljárás módját.

(9) Az ezen irányelv által hatályon kívül helyezett irányelvek nem állapítanak meg szabályokat azon viszontbiztosítási tevékenységek köre tekintetében, amelyek végzése egy biztosító számára engedélyezhető. A tagállamok dönthetnek arról, hogy megállapítanak-e szabályokat e tekintetben.

(10) A biztosítókra vagy viszontbiztosítókra vonatkozó hivatkozásoknak ebben az irányelvben vonatkozniuk kell a zárt biztosítókra és a zárt viszontbiztosítókra is, kivéve, ha ezekre a vállalkozásokra különös rendelkezést állapítanak meg.

(11) Mivel ez az irányelv a belső piac megvalósításának alapvető eszköze, a székhely szerinti tagállamban engedélyezett biztosítók vagy viszontbiztosítók számára lehetővé kell tenni, hogy tevékenységük egy részét vagy egészét – fióktelepek létesítése vagy szolgáltatás nyújtása révén – az egész Közösségben folytathassák. Célszerű ezért megteremteni az engedélyek és a felügyeleti rendszerek kölcsönös elismeréséhez szükséges és elégséges harmonizációt, és így egy olyan egységes engedélyt, amely az egész Közösségben érvényes, és amely lehetővé teszi, hogy a vállalkozás felügyeletét a székhelye szerinti tagállam végezze el.

(12) A tagállamok gépjármű-felelősségbiztosításra vonatkozó jogszabályainak közelítéséről szóló, 2000. május 16-i 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (negyedik gépjármű-biztosítási irányelv) ([6]) megállapítja a kárrendezési megbízottak kijelölésének szabályait. Az említett szabályokat ezen irányelvben is célszerű alkalmazni.

(13) A viszontbiztosítóknak tevékenységi körüket a viszontbiztosítási üzletágra, valamint az ahhoz kapcsolódó műveletekre kell korlátozniuk. Ez a követelmény nem akadályozhatja meg a viszontbiztosítót abban, hogy szerződői részére olyan tevékenységeket végezzen, mint a statisztikai vagy aktuárius tanácsadás, a kockázatelemzés vagy a kutatás. Ez magában foglalhatja a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([7]) 2. cikkének (8) bekezdése szerinti pénzügyi ágazatokkal kapcsolatos holdingtársasági feladatok és tevékenységek ellátását is. Mindenesetre ez a követelmény nem teszi lehetővé nem kapcsolódó banki és pénzügyi tevékenységek végzését.

([1]) HL L 103., 1972.5.2., 1. o.
([2]) HL L 193., 1983.7.18., 1. o.
([3]) HL L 8., 1984.1.11., 17. o.
([4]) HL L 145., 2004.4.30., 1. o.
([5]) HL L 177., 2006.6.30., 1. o.
([6]) HL L 181., 2000.7.20., 65. o.
([7]) HL L 35., 2003.2.11., 1. o.

(14) A szerződők védelmének előfeltétele, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára Európai Unió-szerte hatékony tőkeallokációt eredményező, eredményes szavatolótőke-szükségleteket írjanak elő. A piaci fejlemények tükrében a jelenlegi rendszer már nem megfelelő. Ezért új szabályozási keret bevezetése szükséges.

(15) A Biztosításfelügyeletek Nemzetközi Szövetsége, a Nemzetközi Számviteli Standard Testület és a Nemzetközi Aktuárius Szövetség által a kockázatkezelés terén elért legújabb eredményekkel, valamint más pénzügyi ágazatok alakulásával összhangban olyan gazdasági kockázat-alapú megközelítést kell bevezetni, amely a biztosítókat vagy viszontbiztosítókat kockázataik megfelelő mérésére és kezelésére ösztönzi. Az eszközök és a források – beleértve a biztosítástechnikai tartalékokat – értékelésére vonatkozó különleges szabályok bevezetése révén növelni kell a harmonizációt.

(16) A biztosítási és viszontbiztosítási szabályozás és felügyelet fő célja a szerződők és a kedvezményezettek megfelelő védelme. A kedvezményezett kifejezés minden olyan természetes és jogi személyre kiterjed, aki vagy amely biztosítási szerződés alapján jogokkal rendelkezik. A pénzügyi stabilitás, valamint a tisztességes és stabil piacok is a biztosítási és viszontbiztosítási szabályozás és felügyelet céljai közé tartoznak, amelyeket szintén figyelembe kell venni, de amelyek nem áshatják alá a fő célkitűzést.

(17) Az ezen irányelvben meghatározott szolvenciarendszer várhatóan nagyobb védelmet eredményez a szerződők számára. Az irányelv kötelezi a tagállamokat, hogy biztosítsák a felügyeleti hatóságoknak az ezen irányelvben meghatározott kötelezettségeik teljesítéséhez szükséges erőforrásokat. Ez felölel minden szükséges kapacitást, beleértve a pénzügyi és emberi erőforrásokat is.

(18) A tagállamok felügyeleti hatóságainak ezért rendelkezniük kell minden olyan eszközzel, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára biztosítsák üzleti tevékenységük szabályszerű végzését az egész Közösségben, függetlenül attól, hogy e tevékenységet a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzik-e. A felügyelet eredményessége érdekében a felügyeleti hatóságok által hozott intézkedéseknek arányban kell állniuk a biztosítók vagy viszontbiztosítók üzleti tevékenységében rejlő kockázatok jellegével, nagyságrendjével és összetettségével, függetlenül az érintett vállalkozás jelentőségétől a piac általános pénzügyi stabilitása szempontjából.

(19) Ez az irányelv nem róhat túl nagy terhet a kis- és közepes méretű biztosítókra. E cél elérésének egyik eszköze az arányosság elvének megfelelő alkalmazása. Ezt az elvet kell alkalmazni mind a biztosítási és viszontbiztosítási vállalkozásokra előírt követelményekre, mind az ellenőrzési hatáskörök gyakorlására.

(20) Ez az irányelv különösen nem róhat túl nagy terhet azon biztosítókra, amelyek egyedi biztosítási típusokat vagy szolgáltatásokat nyújtanak a szerződők egyedi csoportjainak, és el kell ismernie, hogy az ilyen egyedi szolgáltatásnyújtás értékes eszköz lehet a hatékony és eredményes kockázatkezelés terén. E célkitűzés elérése érdekében, valamint az arányosság elvének megfelelő alkalmazása céljából kifejezetten lehetővé kell tenni a vállalkozások számára, hogy saját adataikat használják a szavatolótőke-szükséglet standard formulájának biztosítástechnikai kockázati moduljaiban a paraméterek kalibrálásához.

(21) Ezen irányelvnek figyelembe kell vennie továbbá a zárt biztosítók vagy viszontbiztosítók sajátos jellegét. Mivel ezek a biztosítási vállalkozások csak azzal az ipari vagy kereskedelmi csoporttal kapcsolatos kockázatokat fedik le, amelyekhez tartoznak, megfelelő megközelítésekről kell rendelkezni az arányosság elvének megfelelően, amelyek tükrözik üzleti tevékenységük jellegét, nagyságrendjét és összetettségét.

(22) A viszontbiztosítási tevékenység felügyeletének figyelembe kell vennie a viszontbiztosítási üzletág sajátos jellegzetességeit, nevezetesen annak globális természetét és azt, hogy a szerződők maguk is biztosítási vagy viszontbiztosítási vállalkozások.

(23) A felügyeleti hatóságoknak meg kell kapniuk a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól a felügyelethez szükséges információt, beleértve szükség esetén a biztosítók vagy viszontbiztosítók által a pénzügyi jelentéstételi, jegyzési, illetve más jogi vagy szabályozási követelmények értelmében közzétett információt is.

(24) A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai felelősek a biztosítók vagy viszontbiztosítók pénzügyi helyzetének figyelemmel kíséréséért. E célból rendszeres vizsgálatokat és értékeléseket kell végezniük.

(25) A felügyeleti hatóságok figyelembe kell, hogy vehessék a nem szabályozott vagy alternatív befektetési eszközökkel foglalkozó érintett pénzintézetek által betartott önkéntes magatartási és átláthatósági kódexeknek a kockázat- és vagyonkezelésre gyakorolt hatását.

(26) A biztosítási ágazatban a mennyiségi követelmények megfelelőségének kiindulópontja a szavatolótőke-szükséglet. A felügyeleti hatóságok ezért csak kivételes körülmények között és az ezen irányelvben felsorolt esetekben, felügyeleti felülvizsgálatot követően lehetnek jogosultak arra, hogy többlettőke-követelményt írjanak elő. A szavatolótőke-szükséglet standard formulájának rendeltetése, hogy tükrözze a legtöbb biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilját. Egyes esetekben azonban előfordulhat, hogy a standardizált megközelítés nem tükrözi megfelelően egy vállalkozás igen sajátos kockázati profilját.

(27) A többlettőke-követelmény előírása annyiban kivételes, hogy csak végső megoldásként alkalmazható, ha az egyéb felügyeleti intézkedések hatástalanok vagy nem megfelelőek. A „kivételes" kifejezést továbbá minden egyes vállalkozás sajátos helyzetének kontextusában kell értelmezni, nem pedig az adott piacon előírt többlettőke-követelmények számával kapcsolatban.

(28) A többlettőke-követelményt mindaddig fenn kell tartani, amíg az előírását indokoló körülményeket nem orvosolják. A teljes vagy részleges belső modell jelentős hiányosságai vagy jelentős irányítási mulasztások esetén a felügyeleti hatóságoknak gondoskodniuk kell arról, hogy az érintett vállalkozás minden erőfeszítést megtegyen azon hiányosságok orvoslására, amelyek a többlettőke-követelmény előírásához vezettek. Amennyiben azonban a standardizált megközelítés nem tükrözi megfelelően egy vállalkozás igen sajátos kockázati profilját, a többlettőke-követelmény több egymást követő éven keresztül is fennmaradhat.

(29) Egyes kockázatokat csak irányítási követelményekkel lehet megfelelően kezelni, nem pedig a szavatolótőke-szükségletben megjelenő mennyiségi követelményekkel. A hatékony irányítási rendszer ezért alapvető fontosságú a biztosító megfelelő működése és a szabályozási rendszer szempontjából.

(30) Az irányítási rendszer magában foglalja a kockázatkezelési, a megfelelési, a belső ellenőrzési és az aktuáriusi feladatkört.

(31) A feladatkör az adott irányítási feladatok elvégzésére szolgáló adminisztratív kapacitás. Egy adott feladatkör meghatározása nem akadályozza meg a vállalkozást abban, hogy szabadon eldöntse, hogyan szervezze meg ezt a feladatkört a gyakorlatban, kivéve, ha ezen irányelv másként rendelkezik. Mindez nem vezethet indokolatlanul terhes követelményekhez, mert figyelembe kell venni a vállalkozás tevékenységeinek jellegét, mértékét és összetettségét. E feladatköröket illetően ezért lehetővé kell tenni, hogy azokat saját személyzet lássa el, hogy támaszkodjanak külső szakértők tanácsára vagy hogy azokat szakértőkhöz kiszervezzék, az ezen irányelvben meghatározott korlátokon belül.

(32) Továbbá, a belső audit feladatkört kivéve, a kisebb és kevésbé összetett vállalkozásokban lehetővé kell tenni, hogy egynél több feladatkört egyetlen személy vagy szervezeti egység is elláthasson.

(33) Az irányítási rendszerben foglalt feladatkörök kiemelten fontos, ebből következően lényeges és kritikus feladatköröknek tekintendők.

(34) Minden személynek, aki kiemelten fontos feladatköröket lát el, erre szakmailag alkalmasnak és üzletileg megbízhatónak kell lennie. Azonban csak a kiemelten fontos feladatköröket ellátó személyeket kell a felügyeleti hatóság felé fennálló tájékoztatási követelményeknek alávetni.

(35) A hozzáértés szükséges szintjének megállapítása érdekében további tényezőként figyelembe kell venni a vállalkozást ténylegesen irányító vagy egyéb kiemelten fontos feladatkört betöltő személyek szakmai képzettségét és tapasztalatát is.

(36) Az üzleti stratégia szerves részeként minden biztosítónak vagy viszontbiztosítónak rendszeresen értékelnie kell átfogó szavatolótőke-megfelelési igényeit, tekintettel egyedi kockázati profiljára (saját kockázat- és szolvencia-értékelés). Ez az értékelés nem követeli meg belső modell kidolgozását, és nem szolgál a szavatolótőke-szükséglettől vagy a minimális tőkeszükséglettől eltérő tőkekövetelmény kiszámítására. Minden egyes értékelés eredményét jelenteni kell a felügyeleti hatóságnak a felügyeleti célokból nyújtandó tájékoztatás részeként.

(37) A kiszervezett feladatkörök vagy tevékenységek hatékony felügyeletének biztosítása érdekében alapvető fontosságú, hogy a kiszervező biztosító vagy viszontbiztosító felügyeleti hatóságai hozzáférhessenek a kiszervező szolgáltató által tárolt minden releváns adathoz, függetlenül attól, hogy az utóbbi szabályozott vagy nem szabályozott jogalany-e, valamint joguk legyen helyszíni ellenőrzést is végezni. A piaci fejlemények figyelembevétele és annak biztosítása érdekében, hogy az ügymenet-kiszervezés feltételei folyamatosan teljesüljenek, a felügyeleti hatóságokat a kritikus vagy jelentős feladatkörök vagy tevékenységek kiszervezése előtt tájékoztatni kell. E követelményeknek figyelembe kell venniük a közös fórum munkáját, továbbá összhangban vannak a bankszektor jelenlegi szabályaival és gyakorlatával, valamint a 2004/39/EK irányelvvel és annak a hitelintézetekre történő alkalmazásával.

(38) Az átláthatóság biztosítása érdekében a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak évente legalább egyszer nyilvánosságra kell hozniuk – azaz a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenniük, akár nyomtatott, akár elektronikus formában és díjmentesen – a szavatolótőke-megfelelési- és pénzügyi helyzetükre vonatkozó alapvető fontosságú információkat. Lehetővé kell tenni, hogy a vállalkozások önkéntes alapon további információt is nyilvánosságra hozhassanak.

(39) Rendelkezni kell az információcseréről a felügyeleti hatóságok és az olyan hatóságok vagy szervek között, amelyek rendeltetésüknél fogva elősegítik a pénzügyi rendszer stabilitásának megerősítését. Ezért szükséges meghatározni azokat a feltételeket, amelyek mellett az információcserére sor kerülhet. Emellett, amennyiben az információ csak a felügyeleti hatóságok kifejezett hozzájárulásával tehető közzé, az említett hatóságok számára szükség esetén lehetővé kell tenni, hogy hozzájárulásukat szigorú feltételek teljesítéséhez köthessék.

(40) A felügyeleti konvergencia előmozdítása nemcsak a felügyeleti eszközök, hanem a felügyeleti gyakorlatok tekintetében is szükséges. A 2009/79/EK bizottsági határozat által [1] létrehozott Európai Biztosítás- és Foglalkoztatói Nyugdíj-Felügyeletek Bizottságának (CEIOPS) e tekintetben fontos szerepet kell betöltenie, és rendszeresen be kell számolnia az Európai Parlamentnek és a Bizottságnak az elért haladásról.

[1] HL L 25., 2009.1.29., 28. o.

(41) A CEIOPS által a többlettőke-követelmény tekintetében nyújtandó tájékoztatás és jelentés célja nem a többlettőke-követelmény ezen irányelv értelmében engedélyezett alkalmazásának megakadályozása, hanem az egyre magasabb fokú felügyeleti konvergencia elősegítése a különböző tagállamok felügyeleti hatóságai között a többlettőke-követelmény alkalmazása terén.

(42) Az adminisztratív terhek korlátozása és a feladatok megkettőzésének elkerülése érdekében a felügyeleti hatóságoknak és a nemzeti statisztikai hivataloknak együtt kell működniük, és információcserét kell folytatniuk.

(43) A biztosítók és viszontbiztosítók felügyeletének és a szerződők védelmének erősítése érdekében az éves és összevont (konszolidált) éves beszámolók jog szerinti könyvvizsgálatáról szóló, 2006. május 17-i 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [1] értelmében vett jog szerinti könyvvizsgálók kötelesek azonnal jelenteni minden olyan tényt, amely jelentős mértékben kihathat a biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi helyzetére vagy igazgatási szervezetére.

(44) Az életbiztosítási szerződők érdekeinek védelme céljából az életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységeket egyaránt folytató biztosítóknak e tevékenységeket elkülönítve kell igazgatniuk. E vállalkozásoknak különösen a velük egyenértékű, egy életbiztosítóból és egy nem-életbiztosítóból álló biztosítási csoportra vonatkozókkal megegyező tőkekövetelményeket kell teljesíteniük, a kompozit biztosítók esetében a fokozott tőkeátruházhatóságot is figyelembe véve.

(45) A biztosítók vagy viszontbiztosítók pénzügyi helyzetével kapcsolatos értékelésnek szilárd gazdasági elveken kell alapulnia és a lehető legjobban fel kell használnia a pénzügyi piacok nyújtotta információkat, valamint a biztosítástechnikai kockázatokról általában rendelkezésre álló adatokat. A szavatolótőke-megfelelési követelményeknek különösen a teljes mérleg gazdasági értékelésén kell alapulnia.

(46) A biztosítók vagy viszontbiztosítók adminisztratív terheinek korlátozása céljából a felügyeleti célú értékelési standardoknak a lehetséges mértékig összhangban kell lenniük a nemzetközi számviteli fejleményekkel.

(47) E megközelítéssel összhangban a tőkekövetelményeket szavatoló tőkével kell fedezni, függetlenül attól, hogy az a mérlegben szerepel-e vagy sem. Mivel nem minden pénzügyi forrás képes a felszámolás vagy a folyamatos működés során jelentkező veszteség teljes elnyelésére, a szavatolótőke-elemeket minőségi kritériumok alapján három szintbe kell besorolni, a tőkekövetelmény fedezetére szolgáló figyelembe vehető szavatolótőke-összeget pedig ennek megfelelően kell korlátozni. A szavatolótőke-elemekre alkalmazandó korlátok csak a biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-megfelelési helyzetének meghatározására szolgálnak, és nem alkalmazhatók az említett vállalkozások szabad belső tőkegazdálkodásának további korlátozására.

(48) Az előrelátható kötelezettségektől mentes eszközök általában folyamatos jelleggel, továbbá felszámolás esetén is rendelkezésre állnak az üzletmenet kedvezőtlen ingadozásaiból adódó veszteségek fedezésére. Ezért az eszközök forrásokat meghaladó, az ezen irányelvben foglalt elvekkel összhangban értékelt többletének túlnyomó többségét kiemelkedő minőségű tőkeként kell kezelni (1. szint).

(49) Egy vállalkozáson belül nem minden eszköz korlátlan. Néhány tagállamban bizonyos termékek olyan elkülönített alap-struktúrák, amelyek a szerződők egy csoportja számára biztosítanak szélesebb körű jogokat a szavatolótőkéjükön belüli eszközök felett. Bár ezeket az eszközöket a szavatolótőke céljából figyelembe veszik az eszközök forrásokat meghaladó többletének kiszámításakor, valójában nem használhatják fel őket az elkülönített alapon kívül eső kockázatok kezelésére. A gazdasági megközelítéssel összhangban a szavatolótőke értékelését ki kell igazítani úgy, hogy tükrözze egy elkülönített rendszer részét képező eszközök különböző jellegét. Hasonlóképpen, a szavatolótőke-szükséglet kiszámításának tükröznie kell az elkülönített alapokhoz kapcsolódó közös alapba gyűjtés vagy diverzifikáció csökkenést.

(50) Néhány tagállamban jelenleg gyakorlat, hogy a biztosítótársaságok olyan életbiztosítási termékeket értékesítenek, amelyek révén a szerződők és a kedvezményezettek hozzájárulnak a társaság kockázati tőkéjéhez, a hozzájárulásokra jutó teljes hozam vagy annak egy része fejében. Ez a felhalmozott bevétel nyereségrészesedésből származó szavatolótőke, ami annak a jogi személynek a tulajdona, amelyen belül keletkezett.

(51) A nyereségrészesedésből származó szavatolótőkét az ezen irányelvben meghatározott gazdasági megközelítéssel összhangban kell értékelni. E tekintetben a kötelező éves beszámolóban nem elegendő pusztán utalni a nyereségrészesedésből származó szavatolótőke értékelésére. A szavatolótőkére vonatkozó követelményekkel összhangban a nyereségrészesedésből származó szavatolótőkére az ezen irányelvben szereplő, szintekre való besorolásra megállapított kritériumokat kell alkalmazni. Ez többek között azt jelenti, hogy csak az 1. szinthez való besorolás követelményeinek megfelelő nyereségrészesedésből származó szavatolótőke tekintendő az 1. szinthez tartozó tőkének.

[1] HL L 157., 2006.6.9., 87. o.

(52) A változó tagi hozzájárulást előíró biztosító egyesületek vagy biztosító jellegű egyesületek a veszteségek fedezésére fenntartott pénzügyi erőforrásaik növelése érdekében kiegészítő hozzájárulást kérhetnek a tagoktól (pótlólagos tagi befizetések). A pótlólagos tagi befizetések jelentős finanszírozási forrást jelenthetnek a biztosító egyesületek vagy biztosító jellegű egyesületek számára, többek között abban az esetben, amikor az üzletmenet kedvezőtlen ingadozásaival néznek szembe. Ezért ezen hozzájárulásokat kiegészítő szavatolótőke-elemeknek kell tekinteni, és a fizetőképesség céljából így is kell kezelni. Különösen a kizárólag tengeri kockázatokat biztosító, változó tagi hozzájárulást előíró, hajótulajdonosok biztosító egyesületei vagy biztosító jellegű egyesületei esetében a pótlólagos tagi befizetések előírása régóta fennálló gyakorlat, amelyre különleges megtérítési szabályok vonatkoznak, és e pótlólagos tagi befizetések jóváhagyott összegét jó minőségű tőkeként kell kezelni (2. szint). Hasonlóképpen, más olyan biztosító egyesület vagy biztosító jellegű egyesület esetében, ahol hasonló minőségűek a pótlólagos tagi befizetések, e tagi pótbefizetések jóváhagyott összegét jó minőségű tőkeként kell kezelni (2. szint).

(53) Annak érdekében, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók képesek legyenek a szerződőkkel és a kedvezményezettekkel szembeni kötelezettségeik teljesítésére, a tagállamoknak elő kell írniuk, hogy e vállalkozások megfelelő biztosítástechnikai tartalékokat képezzenek. A magasabb szintű összehasonlíthatóság és átláthatóság érdekében a Közösségen belül harmonizálni kell a biztosítástechnikai tartalékképzés alapjául szolgáló elveket, valamint az aktuáriusi és statisztikai módszereket.

(54) A biztosítástechnikai tartalékok számításának összhangban kell lennie az eszközök és az egyéb források értékelésével, a piaccal, valamint a számvitel és a felügyelet terén elért nemzetközi eredményekkel.

(55) A biztosítástechnikai tartalékok értékének ezért annak az összegnek kell megfelelnie, amelyet egy biztosítónak vagy viszontbiztosítónak várhatóan fizetnie kellene, ha szerződéses jogait és kötelezettségeit azonnal átruházná egy másik vállalkozásra. Következésképpen a biztosítástechnikai tartalékok értékének annak az összegnek kell megfelelnie, amelyet egy másik biztosító vagy viszontbiztosító (referencia-vállalkozás) a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettség átvállalásához és teljesítéséhez feltehetőleg követelne. A biztosítástechnikai tartalékok összegének tükröznie kell az alapul szolgáló biztosítási állomány jellemzőit. Számításához ezért csak annyiban szabad vállalatspecifikus információkat – úgy mint a kárigények kezelésére és a költségekre vonatkozó információk – felhasználni, amennyiben ezeknek az információknak a segítségével a biztosítók vagy viszontbiztosítók jobban ki tudják emelni az alapul szolgáló biztosítási állomány jellemzőit.

(56) Közösségi szinten harmonizálni kell az azon referencia-vállalkozásra vonatkozó feltevéseket, amely feltehetőleg átvállalja és teljesíti a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeket. Figyelembe kell venni különösen a referencia-vállalkozásra vonatkozó azon feltevéseket, amelyek meghatározzák, hogy a kockázati ráhagyás kiszámításakor figyelembe kell-e venni, és ha igen, milyen mértékben, a diverzifikációs hatásokat, és ezt a végrehajtási intézkedések hatásvizsgálatának részeként elemezni, majd ezt követően közösségi szinten harmonizálni kell.

(57) A biztosítástechnikai tartalékok kiszámítása céljából a közvetlenül megfigyelhető piaci értéktől való ésszerű inter- és extrapoláció is alkalmazható kell, hogy legyen.

(58) A biztosítási vagy viszontbiztosítási kötelezettségek gazdasági szempontú értékeléséhez a biztosítási kötelezettségek várt jelenértékét aktuális és hiteles információkra, valamint realisztikus feltevésekre támaszkodva, a biztosítási és viszontbiztosítási szerződésekben szereplő pénzügyi biztosítékok és opciók figyelembevételével kell kiszámítani. Ehhez hatékony és harmonizált aktuáriusi módszertanok használatát kell előírni.

(59) A kis- és közepes méretű biztosítók sajátos helyzetére tekintettel rendelkezni kell a biztosítástechnikai tartalékok számításának egyszerűsített módjáról.

(60) A felügyeleti rendszernek egy olyan kockázat-érzékenységi követelményt kell előírnia, amely előretekintő számításon alapulva biztosítja a felügyeleti hatóságok pontos és időszerű beavatkozását (szavatolótőke-szükséglet), valamint egy olyan biztonsági minimumszintet, amely alá nem süllyedhet a pénzügyi források összege (minimális tőkeszükséglet). A szerződők egységes szintű védelme érdekében e két tőkekövetelményt a Közösség egészében harmonizálni kell. Ezen irányelv jó működése érdekében a szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet között megfelelő beavatkozási fokozatoknak kell lenniük.

(61) A pénzügyi rendszer lehetséges prociklikus hatásainak csökkentése, valamint egy olyan helyzetet elkerülése érdekében, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók a pénzügyi piacok átmeneti, kedvezőtlen változásai miatt indokolatlanul további tőkeemelésre vagy a befektetéseik értékesítésére kényszerüljenek, a szavatolótőke-szükséglet standard formulája piaci kockázati moduljának szimmetrikus kiigazító mechanizmust kell tartalmaznia a részvényárfolyam változásai tekintetében. Ezen felül a pénzügyi

piacokonbekövetkező rendkívüli visszaesés esetére, amikor ez a szimmetrikus kiigazító mechanizmus nem elégséges ahhoz, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók teljesíteni tudják szavatolótőke-szükségletüket, rendelkezni kell arról, hogy a felügyeleti hatóságok meghosszabbíthassák azt az időszakot, amely alatt a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak vissza kell állítaniuk a figyelembe vehető szavatoló tőke szintjét a szavatolótőke-szükséglet fedezésére elegendő összegig.

(62) A szavatolótőke-szükségletnek a figyelembe vehető szavatoló tőke olyan szintjét kell tükröznie, amely lehetővé teszi a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára jelentős veszteségek elnyelését, és amely ezáltal elfogadható biztosítékul szolgál a szerződők és kedvezményezettek számára a tekintetben, hogy a kifizetésekre esedékességükkor sor kerül.

(63) Annak biztosítása érdekében, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók folyamatosan rendelkezzenek a szavatolótőke-szükséglet fedezéséhez szükséges figyelembe vehető szavatoló tőkével, a kockázati profiljukban bekövetkező változások figyelembevételével e vállalkozások a szavatolótőke-szükségletüket évente legalább egyszer kötelesek kiszámítani, folyamatosan figyelemmel kísérni és a kockázati profil jelentős változása esetén újraszámítani.

(64) A jó kockázatkezelés elősegítése érdekében, valamint a szabályozói tőkekövetelmények és az ágazati gyakorlat egyeztetése céljából a szavatolótőke-szükségletet úgy kell meghatározni, mint a biztosító vagy viszontbiztosító azon gazdasági tőkéjét, amely biztosítja számára, hogy összeomlásra legfeljebb 200 esetből egyszer kerüljön sor, vagy ellenkező esetben, hogy e vállalkozások legalább 99,5 %-os valószínűséggel olyan helyzetben maradjanak, hogy a szerződőkkel és kedvezményezettekkel szembeni kötelezettségeiket teljesíteni tudják a rákövetkező 12 hónapban. E gazdasági tőkét a vállalkozások valódi kockázati profilja alapján, az esetleges kockázatcsökkentési technikák és a diverzifikációs hatások figyelembevételével kell számítani.

(65) Annak érdekében, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók képesek legyenek gazdasági tőkéjük értékelésére, rendelkezni kell a szavatolótőke-szükséglet számításának standard formulájáról. A standard formula felépítése tekintetében moduláris megközelítést kell alkalmazni, azaz első lépésként meg kell határozni az egyes kockázati kategóriákhoz tartozó egyedi kitettséget, majd második lépésként ezeket aggregálni kell. Amennyiben vállalatspecifikus paraméterek használatával a vállalkozás valódi biztosítástechnikai kockázati profilja jobban megragadható, úgy azt engedélyezni kell, feltéve, hogy a paramétereket egy standardizált módszertan alkalmazásával származtatják.

(66) A kis- és közepes méretű biztosítók sajátos helyzetére tekintettel rendelkezni kell a standard formula szerinti szavatolótőke-szükséglet számításának egyszerűsített módjáról.

(67) Az új kockázatalapú megközelítés alapelvként nem tartalmaz mennyiségi befektetési korlátokat és eszköz-alkalmassági kritériumokat. A standard formula részmoduljai által nem megfelelően lefedett kockázatok kezelése érdekében azonban lehetővé kell tenni befektetési korlátok és eszköz-alkalmassági kritériumok bevezetését.

(68) A szavatolótőke-szükséglet kockázatorientált megközelítésével összhangban bizonyos körülmények között az említett követelmény számításához a standard formula alkalmazása helyett lehetővé kell tenni részleges vagy teljes belső modellek alkalmazását. A szerződők és kedvezményezettek azonos szintű védelme érdekében a belső modelleket harmonizált eljárások és előírások alapján előzetesen engedélyeztetni kell a felügyelettel.

(69) Amennyiben a figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke összege a minimális tőkeszükséglet alá süllyed, és az érintett vállalkozás a figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke összegét nem képes rövid időn belül visszaállítani a minimális tőkeszükséglet szintjére, a biztosító vagy viszontbiztosító engedélyét vissza kell vonni.

(70) A minimális tőkeszükségletnek olyan minimumszintet kell biztosítania, amely alá a pénzügyi források összege nem süllyedhet. Ezt egy egyszerű, a többlépcsős felügyeleti beavatkozást lehetővé tevő, a kockázatalapú szavatolótőke-szükséglet alapján meghatározott alsó és felső korlátot érvényesítő formulával, auditálható adatok alapján kell számítani.

(71) A biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak a pénzügyi követelmények teljesítéséhez megfelelő minőségű eszközökkel kell rendelkezniük. A biztosítók vagy viszontbiztosítók valamennyi befektetését a prudens személy elvével összhangban kell kezelni.

(72) A tagállamok nem írhatják elő a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak, hogy eszközeiket meghatározott eszköz-kategóriáiba fektessék, mivel az ilyen követelmény összeegyeztethetetlen lehetne a Szerződés 56. cikkében megállapított, a tőkemozgások liberalizálására vonatkozó intézkedésekkel.

(73) Meg kell tiltani minden olyan rendelkezést, amely alapján a tagállamok megkövetelhetik a biztosítók vagy viszontbiztosítók biztosítástechnikai tartalékait fedező eszközök lekötését, bármilyen formát öltsön is ez a követelmény, amennyiben az adott biztosítási tevékenységet végzőt az ezen irányelv alapján engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító, vagy ha a harmadik ország felügyeleti rendszere egyenértékűnek tekinthető, egy harmadik országbeli vállalkozás viszontbiztosítja.

(74) A jogi keret eddig sem a tervezett részesedésszerzés prudenciális értékelésére szolgáló kritériumokat, sem az alkalmazásukra szolgáló eljárást nem határozta meg. A prudenciális értékelés kritériumainak és folyamatának tisztázása ezért elengedhetetlen az értékelési folyamat és annak eredményei tekintetében szükséges jogbiztonság, egyértelműség és kiszámíthatóság biztosításához. Ezeket a kritériumokat és eljárásokat a 2007/44/EK irányelv rendelkezései vezették be. A biztosítás és viszontbiztosítás tekintetében pedig az említett rendelkezéseket kodifikálni kell és be kell emelni ebbe az irányelvbe.

(75) Ezen eljárások és prudenciális értékelések maximális közösségi harmonizációja ezért döntő fontosságú. A minősített részesedésre vonatkozó rendelkezések azonban nem gátolhatják meg a tagállamokat annak előírásában, hogy a felügyeleti hatóságokat tájékoztatni kell az említett rendelkezésekben megállapított küszöbérték alatti részesedésszerzésekről, mindaddig, amíg a tagállam e célra legfeljebb további egy 10 % alatti küszöbértéket határoz meg. Az említett rendelkezések nem gátolhatják meg a felügyeleti hatóságokat abban sem, hogy általános iránymutatást adjanak arra, hogy az ilyen részesedésszerzések mikor tekinthetők jelentős befolyást eredményezőnek.

(76) Az uniós polgárok fokozódó mobilitása nyomán a gépjármű-felelősségbiztosítási termékek kínálata egyre inkább határokon átnyúló jelleget ölt. A zöldkártyarendszer és a gépjármű-biztosítási tevékenységet végzők nemzeti irodái közötti megállapodások további megfelelő működése érdekében célszerű, hogy a tagállamok képesek legyenek a területükön szolgáltatásnyújtás útján gépjármű-felelősségbiztosítást kínáló biztosítók számára előírni, hogy azok belépjenek az adott tagállamban létrehozott nemzeti irodába és garanciaalapba, valamint részt vállaljanak azok finanszírozásában. A szolgáltatásnyújtás szerinti tagállamnak meg kell követelnie a gépjármű-felelősségbiztosítást nyújtó biztosítótól, hogy a tagállam területén jelöljön ki egy képviselőt a kárigényekkel kapcsolatos szükséges információk gyűjtésére, valamint az érintett vállalkozás képviseletére.

(77) Belső piaci összefüggésben a szerződők érdeke, hogy a Közösségben elérhető biztosítási termékek lehető legszélesebb választékához férjenek hozzá. A kockázat helye szerinti, vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállamnak ezért biztosítania kell, hogy területén semmi ne akadályozza a Közösségben kínált biztosítási termékek forgalmazását, amennyiben e termékek nem sértik az adott tagállamban a közérdek védelmére szolgáló hatályos jogszabályokat, és amennyiben a közérdeket nem védik a székhely szerinti tagállam szabályai.

(78) Rendelkezni kell egy szankciórendszerről, amelyet akkor kell alkalmazni, ha a kockázat helye szerinti, vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállamban a biztosító nem tartja be a közérdek védelmét szolgáló hatályos rendelkezéseket.

(79) A biztosítás belső piacán a fogyasztók szélesebb és változatosabb körből választhatnak biztosítást. Annak érdekében, hogy a széles választék és a fokozott verseny minden előnyét ki tudják használni, a fogyasztókat a szerződés megkötése előtt és időtartama alatt minden szükséges információval el kell látni, hogy a szükségleteiknek leginkább megfelelő szerződést választhassák.

(80) A segítségnyújtási szerződéseket kínáló biztosítónak rendelkeznie kell az általa kínált természetbeni szolgáltatások megfelelő időben történő nyújtásához szükséges eszközökkel. Az ilyen vállalkozások tekintetében előírt szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet rájuk vonatkozó abszolút alsó korlátját külön rendelkezésben kell szabályozni.

(81) A Közösségben az együttes biztosítási tevékenységek – amelyek jellegüknél és nagyságrendjüknél fogva feltehetőleg nemzetközi együttes biztosításként valósulnak meg – hatékony működését minimumszintű harmonizációval kell elősegíteni, a verseny torzulása és az eltérő bánásmódok elkerülése végett. Ezzel összefüggésben a vezető biztosítónak értékelnie kell a kárigényeket és rögzítenie kell a biztosítástechnikai tartalékokat. Emellett a közösségi együttes biztosítás területén különleges együttműködésre van szükség egyrészt a tagállamok felügyeleti hatóságai között, másrészt a Bizottság és az említett hatóságok között.

(82) A biztosított személyek védelme érdekében harmonizálni kell a jogvédelmi biztosítással kapcsolatos nemzeti jogszabályokat. Amennyire lehet, el kell kerülni vagy lehetőség szerint meg kell oldani azokat az érdekütközéseket, amelyek különösen abból erednek, hogy a biztosító másik személyt biztosít, vagy hogy egy személy számára mind jogvédelmi biztosítást, mindegy másik ágazatba tartozó biztosítást nyújt. A szerződők ilyen szempontból megfelelő szintű védelme többféle eszközzel elérhető. Bármely eszköz választása esetén a jogvédelmi biztosítással rendelkező személyek érdekvédelmének azonos szintűnek kell lennie.

(83) A biztosított és a jogvédelmi biztosítást nyújtó biztosító között felmerülő érdekütközést a legtisztességesebb és leggyorsabb módon kell rendezni. Ezért célszerű, hogy a tagállamok választottbírósági eljárásról vagy hasonló biztosítékot nyújtó eljárásról rendelkezzenek.

(84) Egyes tagállamokban a magán- vagy önkéntes egészségbiztosítás a szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítás részleges vagy teljes alternatívájaként szolgál. Az ilyen egészségbiztosítás különös jellege megkülönbözteti azt a kárbiztosítás más ágazatait ól és az életbiztosítástól, mivel gondoskodni kell arról, hogy a szerződők – tekintet nélkül korukra vagy kockázati profiljukra – ténylegesen hozzáférhessenek a magán- vagy önkéntes alapon

megkötött egészségbiztosítási védelemhez. Az egészségbiztosítási szerződések jellege és szociális következményei miatt a kockázat helye szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak rendszeres jelentési kötelezettséget kell előírniuk a magán- vagy önkéntes alapon megkötött egészségbiztosítási szerződések általános és különös feltételei tekintetében, hogy ellenőrizni tudják, hogy az ilyen szerződések a szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítás részleges vagy teljes alternatívájaként szolgálnak-e. Az ilyen jellegű ellenőrzés nem képezheti a termékek forgalmazásának előfeltételét.

(85) E célból egyes tagállamok egyedi jogszabályokat alkottak. A közérdek védelmében lehetővé kell tenni ilyen jogszabályok alkotását, amennyiben azok nem korlátozzák indokolatlanul a letelepedés jogát, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadságát, és azzal a feltétellel, hogy az ilyen jogszabályokat azonos módon kell alkalmazni. E jogszabályok az egyes tagállamok körülményei miatt különböző jellegűek lehetnek. A közérdek védelmére vonatkozó célkitűzést úgy is el lehet érni, hogy a magán- vagy önkéntes egészségbiztosítást nyújtó vállalkozásoktól olyan általános szerződési feltételeket követelnek meg, amelyek a tagállamok törvényes szociális biztonsági rendszeréihez hasonló védelmet nyújtanak az előírt maximummal azonos vagy annál alacsonyabb biztosítási díj ellenében, valamint megkövetelik, hogy a biztosítóintézetek veszteségkompenzációs rendszerekben vegyenek részt. További lehetőségként meg lehet követelni, hogy a magán- és az önkéntes egészségbiztosítás biztosítástechnikai alapja hasonló legyen az életbiztosításéhoz.

(86) A fogadó tagállamok megkövetelhetik bármely, a területükön saját kockázatra kötelező üzemi balesetbiztosítást nyújtó biztosítótól, hogy tartsa be a tagállamok nemzeti jogszabályainak az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó különös rendelkezéseit. Ez a követelmény azonban nem alkalmazható a pénzügyi felügyeletre vonatkozó rendelkezésekre, amelyeknek a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körében kell maradniuk.

(87) Bizonyos tagállamokban a biztosítási tranzakciók nincsenek a közvetett adóztatás semmilyen formájának alávetve, míg a tagállamok többsége speciális adókat és egyéb hozzájárulásfizetési formákat alkalmaz, beleértve a kártalanítási testületek felé befizetendő pótdíjakat. Az ilyen adók és hozzájárulások struktúrája és kulcsai nagymértékben eltérnek az azokat alkalmazó tagállamok között. Kívánatos megakadályozni, hogy a létező eltérések a biztosítási szolgáltatások versenyének torzulásához vezessenek a tagállamok között. Egy későbbi összehangolásig a kockázat helye szerinti vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállamok által intézményesített adórendszerek és hozzájárulások más formáinak alkalmazása feltehetőleg orvosolni fogja ezt a problémát, és a tagállamok feladata gondoskodni az ilyen adók és hozzájárulások beszedéséről.

(88) A szerződéses kötelezettségekre alkalmazandó jogról szóló 2008. június 17-i 593/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (Róma I) [1] alkalmazási körébe nem tartozó tagállamoknak az említett rendelet 7. cikkének hatálya alá tartozó biztosítási szerződésekre alkalmazandó jog meghatározása érdekében ezen irányelvvel összhangban alkalmazniuk kell az említett rendelet rendelkezéseit.

(89) A viszontbiztosítás nemzetközi vonatkozásainak figyelembevétele érdekében rendelkezni kell arról, hogy harmadik országgal olyan nemzetközi megállapodásokat lehessen kötni, amelyek célja azon viszontbiztosítási jogalanyok feletti felügyelet eszközeinek meghatározása, amelyek üzleti tevékenységüket a szerződő felek területén folytatják. Rendelkezni kell továbbá egy rugalmas eljárásról, amely lehetővé teszi a harmadik országokkal való prudenciális egyenértékűség közösségi szintű értékelését, hogy javítani lehessen a viszontbiztosítási szolgáltatások liberalizálását harmadik országokban, akár letelepedés, akár határokon átnyúló szolgáltatás révén.

(90) A pénzügyi viszontbiztosítás különleges jellege miatt a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy a pénzügyi viszontbiztosítási szerződéseket kötő vagy pénzügyi viszontbiztosításokat folytató biztosítók vagy viszontbiztosítók képesek legyenek az említett szerződésekből és tevékenységekből eredő kockázatok azonosítására, értékelésére és ellenőrzésére.

(91) Megfelelő szabályokat kell alkotni a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól kockázatokat átvállaló különleges célú gazdasági egységekkel kapcsolatban, amelyek maguk nem biztosítók vagy viszontbiztosítók. A különleges célú gazdasági egységtől megtérülő összegek viszontbiztosítási vagy engedményezési szerződések keretében levonhatónak minősülnek.

(92) A 2012. október 31. előtt engedélyezett különleges célú gazdasági egységekre az engedélyező tagállam jogszabályai vonatkoznak. Az önkényes szabályozás elkerülése érdekében azonban az ilyen különleges célú gazdasági egységek által 2012. október 31. után megkezdett bármilyen új tevékenység ezen irányelv rendelkezései alá tartozik.

(93) Tekintettel a biztosítási tevékenység egyre inkább határokon átnyúló természetére, az ezen irányelv rendelkezései alá tartozó különleges célú gazdasági egységekre vonatkozó tagállami rendszerek közötti eltéréseket a lehető legkisebbre kell csökkenteni, figyelembe véve felügyeleti rendszereiket.

(94) A különleges célú gazdasági egységekre vonatkozó további munkát a többi pénzügyi ágazatban elindított munka figyelembevételével kell folytatni.

(95) A csoporthoz tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletére vonatkozó jogszabályoknak lehetővé kell tenniük, hogy a biztosítót vagy viszontbiztosítót felügyelő hatóságok megalapozottabb véleményt alkossanak annak pénzügyi helyzetéről.

[1] HL L 177., 2008.7.4., 6. o.

(96) Az ilyen csoportfelügyeletnek a szükséges mértékben figyelembe kell vennie a biztosítói holdingtársaságokat és a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaságokat is. Ez az irányelv azonban nem írja elő, hogy a tagállamok az említett vállalkozások egyedi felügyeletére kötelesek.

(97) Noha a biztosítási felügyelet alapvető célja az egyedi biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyelete marad, meg kell határozni a csoportszintű felügyelet hatálya alá tartozó vállalkozások körét is.

(98) A közösségi és nemzeti jogszabályok szerint a vállalkozásoknak, különösen a biztosító egyesületeknek vagy biztosító jellegű egyesületeknek lehetőséget kell biztosítani, hogy tömörüléseket vagy csoportokat alkossanak, nem tőkekapcsolaton, hanem hivatalos, erős és fenntartható kapcsolatokon keresztül, a vállalkozások közötti pénzügyi szolidaritást biztosító szerződés vagy más, kézzelfogható elismerés alapján. Azokban az esetekben, amikor egy központi irányítás meghatározó befolyást gyakorol, a vállalkozások felügyeletét ugyanazon szabályok szerint kell ellátni, mint amelyek a tőkekapcsolaton alapuló csoportokra vonatkoznak, annak érdekében, hogy a szerződők számára megfelelő szintű védelmet lehessen biztosítani, valamint hogy egyenlő versenyfeltételeket lehessen teremteni a csoportok között.

(99) Csoportfelügyelet alkalmazandó minden esetben a Közösségen belül központi irodával rendelkező legfőbb anyavállalat szintjén. A tagállamoknak azonban meg kell engedniük felügyeleti hatóságaik számára, hogy a csoportfelügyeletet korlátozott számú alacsonyabb szinten is végezhessék, amennyiben azt szükségesnek ítélik.

(100) A szavatolótőke-megfelelési számítást csoportszinten kell elvégezni a csoport részét képező biztosítók vagy viszontbiztosítók esetében.

(101) A csoportszintű konszolidált szavatolótőke-szükségletnek figyelembe kell vennie az említett csoporton belüli összes biztosítóban és viszontbiztosítóban meglévő kockázatok globális diverzifikációját a csoport kockázatnak való kitettségének megfelelő tükrözése érdekében.

(102) A csoporton belüli biztosítók vagy viszontbiztosítók számára lehetővé kell tenni, hogy belső modell jóváhagyása iránti kérelmet nyújtsanak be mind a csoportszintű, mind az egyedi szavatolótőke-megfelelési számításhoz.

(103) Noha ezen irányelv bizonyos rendelkezései kifejezetten előírják a CEIOPS közvetítő vagy konzultációs szerepét, ez nem zárhatja ki azt, hogy a CEIOPS más rendelkezések tekintetében is közvetítő vagy konzultációs szerepet játsszon.

(104) Ezen irányelv innovatív felügyeleti modellt tükröz, amelyben a csoportfelügyeleti hatóságnak kiemelten fontos szerepe van, elismerve és fenntartva ugyanakkor az egyéni felügyeleti hatóság fontos szerepét. A felügyeleti hatóságok hatáskörei és felelőssége összhangban áll elszámoltathatóságukkal.

(105) Minden szerződőt és kedvezményezettet egyenlő bánásmódban kell részesíteni, függetlenül állampolgárságától vagy lakóhelyétől. Ezért valamennyi tagállamnak biztosítania kell, hogy a felügyeleti hatóság által annak nemzeti megbízatása alapján hozott egyetlen intézkedés se legyen a tagállam vagy a tagállamban élő szerződők érdekeivel ellentétesnek tekinthető. Az igények rendezésének és a felszámolásnak minden esetében az eszközöket minden érintett szerződő között egyenlően kell elosztani függetlenül azok állampolgárságától vagy lakóhelyétől.

(106) Gondoskodni kell a szavatoló tőke csoporton belüli megfelelő elosztásáról és arról, hogy az szükség esetén rendelkezésre álljon a szerződők és kedvezményezettek védelmére. E célból a csoporton belüli biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak elegendő szavatoló tőkével kell rendelkezniük a szavatolótőke-szükségletek fedezésére.

(107) A csoportfelügyeletben részt vevő valamennyi felügyeleti hatóságnak értenie kell a meghozott döntéseket, különösen, ha azokat a csoportfelügyeleti hatóság hozta. A felügyeleti hatóságoknak a vonatkozó információt, amint az rendelkezésre áll, meg kell osztaniuk a többi felügyeleti hatósággal annak érdekében, hogy valamennyi felügyeleti hatóság ugyanazon vonatkozó információ alapján alkothasson véleményt. Abban az esetben, ha az érintett felügyeleti hatóságok nem tudnak megegyezésre jutni, az eset megoldására szakértői tanácsot kell kérni a CEIOPS-tól.

(108) Egy biztosítói holdingtársaságnak, egy harmadik országbeli biztosítónak vagy viszontbiztosítónak a biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata fizetőképességére hatással lehetnek annak a csoportnak a pénzügyi erőforrásai és e pénzügyi erőforrások csoporton belüli elosztása, amelyben részt vesz. A felügyeleti hatóságok részére ezért biztosítani kell a csoportfelügyelet gyakorlásának, valamint megfelelő intézkedések meghozatalának lehetőségét a biztosító vagy viszontbiztosító szintjén, ha annak fizetőképessége veszélybe került vagy veszélybe kerülhet.

(109) A biztosítók vagy viszontbiztosítók pénzügyi helyzetét kockázatkoncentrációk és csoporton belüli ügyletek befolyásolhatják. A felügyeleti hatóságok részére ezért lehetővé kell tenni, hogy a kockázatkoncentrációk és a csoporton belüli ügyletek felett felügyeletet gyakorolhassanak, figyelembe véve a szabályozott és nem szabályozott jogalanyok – többek között a biztosítói holdingtársaságok és a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaságok – közötti kapcsolatok jellegét, és hogy megfelelő intézkedéseket hozhassanak a biztosító vagy viszontbiztosító szintjén, ha annak fizetőképessége veszélybe került vagy veszélybe kerülhet.

(110) A csoporton belüli biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak megfelelő irányítási rendszerekkel kell rendelkezniük, amelyeket felügyeleti felülvizsgálatnak kell alávetni.

(111) A csoportfelügyelet alá tartozó valamennyi biztosítói és viszontbiztosítói csoportnak egy az érintett felügyeleti hatóságok közül kijelölt csoportfelügyelethez kell tartoznia. A csoportfelügyeleti hatóság jogai és kötelezettségei közé tartozik a megfelelő koordináció és a döntéshozatali hatáskör gyakorlása. Az ugyanazon csoportba tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletében érintett hatóságoknak koordinációs megállapodásokat kell kötniük.

(112) A csoportfelügyeletek növekvő hatáskörére való tekintettel biztosítani kell, hogy a csoportfelügyelet kiválasztásának feltételeit ne lehessen önkényesen megkerülni. Különösen azokban az esetekben, amelyekben a csoportfelügyeletet a csoport szerkezetének és a különböző piacokon folytatott biztosítási és viszontbiztosítási tevékenysége viszonylagos jelentőségének figyelembevételével jelölik ki, a csoporton belüli ügyleteket, illetve a csoporton belüli viszontbiztosítást nem szabad kétszeresen számításba venni az egyes piacokon betöltött szerep viszonylagos jelentőségének értékelésekor.

(113) Minden olyan tagállam felügyeletének a felügyeleti kollégium (kollégium) révén részt kell vennie a csoportfelügyeletben, ahol a csoportban részt vevő vállalkozás letelepedett. A kollégiumon belüli egyéb felügyeleti hatóságokkal együtt mindegyiküknek hozzá kell férnie a rendelkezésre álló információhoz, és aktívan, folyamatosan részt kell vennie a döntéshozatalban. Meg kell teremteni a biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletéért felelős hatóságok közötti, illetve az előbb említett hatóságok és a más pénzügyi ágazatokban működő vállalkozások felügyeletéért felelős hatóságok közötti együttműködést.

(114) A kollégium tevékenységének a csoport részét képező összes vállalkozás üzleti tevékenységében rejlő kockázatok jellegéhez, nagyságrendjéhez és összetettségéhez, valamint a határokon átnyúló dimenzióhoz kell igazodnia. A kollégiumot annak biztosítására kell létrehozni, hogy a kollégiumhoz tartozó felügyeleti hatóságok közötti együttműködés, információcsere és konzultációs eljárások ezen irányelvnek megfelelően hatékonyan megvalósuljanak. A felügyeleti hatóságoknak a kollégiumot a döntéseik közötti konvergencia előmozdítására, valamint a szoros együttműködésre kell használniuk, hogy felügyeleti tevékenységeiket a csoporton belül összehangolt kritériumok alapján végezzék.

(115) Ezen irányelvnek konzultációs szerepet kell biztosítania a CEIOPS számára. A CEIOPS által az érintett felügyeletnek nyújtott tanács a felügyeletre nézve döntései meghozatalakor nem kötelező erejű. Döntéshozatalkor azonban a felügyeletnek teljes mértékben figyelembe kell vennie a tanácsot, és ha jelentősen eltér az abban megfogalmazottaktól, magyarázattal kell szolgálnia.

(116) Ha egy csoport vezetője a Közösségen kívüli, az adott csoporton belüli biztosítókat vagy viszontbiztosítókat egyenértékű és célszerű csoportfelügyeleti szabályozásnak kell alávetni. Ezzel összefüggésben gondoskodni kell a szabályok átláthatóságáról és a harmadik országbeli hatóságokkal a releváns körülmények fennállásakor folytatott információcseréről. Harmadik országbeli biztosítási és viszontbiztosítási felügyelet egyenértékűségének meghatározásakor és értékelésekor az összehangolt megközelítés biztosítása érdekében rendelkezni kell arról, hogy a harmadik országok szolvencia-rendszerének egyenértékűsége tekintetében a Bizottság által hozott határozatok kötelező erővel bírnak. Azon harmadik országok esetében, amelyekre vonatkozóan a Bizottság nem fogadott el határozatot, az egyenértékűség értékelését a csoportfelügyeletnek kell elvégeznie, a többi érintett felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően.

(117) Tekintve hogy a reorganizációs intézkedésekről és a felszámolási eljárásokról szóló nemzeti jogszabályok nincsenek harmonizálva, a belső piac megvalósítása keretében célszerű gondoskodni a tagállamok biztosítókra vonatkozó reorganizációs és felszámolási eljárásokkal kapcsolatos jogszabályainak kölcsönös elismeréséről, valamint a szükséges együttműködésről, figyelembe véve az ilyen intézkedések egysége, egyetemessége, összehangolása és nyilvánossága, valamint a biztosítási hitelezők egyenlő bánásmódja és védelme iránti igényt.

(118) Arról is gondoskodni kell, hogy az egyes tagállamok illetékes hatósága által elfogadott reorganizációs intézkedések – amelyek célja a biztosító rendezett pénzügyi helyzetének megőrzése vagy helyreállítása, valamint a lehetséges mértékig a felszámolási helyzet megelőzése – az egész Közösségben kifejthessék teljes hatásukat. Az ilyen reorganizációs intézkedések és felszámolási eljárások harmadik országokkal szembeni hatásainak azonban változatlannak kell maradniuk.

(119) A reorganizációs intézkedések, illetve a felszámolási eljárások alkalmazásában különbséget kell tenni az illetékes hatóságok és a biztosítók felügyeleti hatóságai között.

(120) A fióktelep fizetésképtelenség szempontjából történő meghatározásánál – a fizetésképtelenségre vonatkozó hatályos elveknek megfelelően – figyelembe kell venni, hogy a biztosító különálló jogi személy. A székhely szerinti tagállam jogszabályaiban azonban meg kell határozni azt a módot, ahogyan az állandó felhatalmazással rendelkező, a biztosító ügynökeként eljáró független személyek birtokában lévő eszközök és források kezelendők a biztosító felszámolása során.

(121) Meg kell határozni azokat a feltételeket, amelyek mellett azok a felszámolási eljárások is az irányelv hatályába tartoznak, amelyeket bár nem fizetésképtelenség miatt indítottak meg, de a biztosítási kárigények kifizetése érdekében valamely kielégítési sorrendet tartalmaznak. A biztosító alkalmazottainak a munkavállalási szerződésből, illetve munkaviszonyból származó követelései átruházás tárgyát kell, hogy képezhessék valamilyen nemzeti bérgaranciarendszer részére. Az ilyen átruházott követeléseket a székhely szerinti tagállam jogában meghatározott módon (lex concursus) kell kezelni.

(122) A reorganizációs intézkedések nem zárják ki a felszámolási eljárás megkezdését. Gondoskodni kell arról, hogy a felszámolási eljárás a reorganizációs intézkedések elfogadásának hiányában vagy azt követően is kezdeményezhető legyen, ezt követően pedig egyezséggel vagy más hasonló intézkedéssel – ideértve a reorganizációs intézkedéseket is – megszűnhessen.

(123) Biztosító felszámolási eljárásával kapcsolatban kizárólag a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait szabad határozathozatalra felhatalmazni. A határozatok hatásainak az egész Közösségre ki kell terjedniük és azokat minden tagállamnak el kell ismernie. A határozatokat a székhely szerinti tagállam eljárásainak megfelelően és az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzé kell tenni. Az információkat minden olyan, a Közösségben letelepedett, ismert hitelező számára is hozzáférhetővé kell tenni, amelynek követelésbejelentési vagy észrevételezési joga van.

(124) A felszámolási eljárás során a biztosító minden eszközét és forrását figyelembe kell venni.

(125) A felszámolási eljárás megindításának, lefolytatásának és lezárásának összes feltételére a székhely szerinti tagállam joga irányadó.

(126) A tagállamok összehangolt fellépése érdekében a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságait és az összes többi tagállam ilyen hatóságait sürgősen tájékoztatni kell a felszámolási eljárás megindításáról.

(127) Rendkívüli fontosságú, hogy a biztosított személyek, szerződők, kedvezményezettek, illetve bármilyen károsult fél, akinek közvetlen perlési joga van a biztosító ellen a biztosítási ügyletekből eredő kárigény miatt, védelemben részesüljön a felszámolási eljárás során, feltéve, hogy az ilyen védelem nem terjed ki azokra a követelésekre, amelyek nem a biztosítási szerződésekből vagy biztosítási ügyletekből származó kötelezettségekből erednek, hanem a tárgyalások során valamely ügynök által okozott polgári jogi felelősségből, amelyért a biztosítási szerződésre vagy ügyletre alkalmazandó jognak megfelelően az ilyen biztosítási szerződés vagy ügylet értelmében az ügynök nem felelős. E cél érdekében a tagállamoknak lehetővé kell tenniük a biztosítási hitelezők különleges bánásmódjára szolgáló egyenértékű módszerek közötti választást, amely módszerek egyike sem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a biztosítási kárigények különféle kategóriáit rangsorolják. Emellett megfelelő egyensúlyt kell létrehozni a biztosítási hitelezők és más, az érintett tagállam jogszabályai által védett kiváltságos hitelezők védelme között.

(128) A felszámolási eljárás megindításának együtt kell járnia a biztosító működési engedélyének visszavonásával, kivéve, ha ez már megtörtént.

(129) A hitelezők számára jogot kell biztosítani arra, hogy panaszt tehessenek, vagy írásos észrevételeiket beterjeszthessék a felszámolási eljárás során. A székhely szerinti tagállamon kívüli tagállamban lakóhellyel rendelkező hitelezők követeléseit ugyanúgy, mint az azokkal egyenértékű székhely szerinti tagállambeli követeléseket, az állampolgárság vagy lakóhely miatti bármiféle diszkrimináció nélkül kell kezelni.

(130) Az általános bizalom és a székhely szerinti tagállamon kívüli tagállamok jogbiztonságának védelme érdekében meg kell határozni a reorganizációs intézkedéseknek és a felszámolási eljárásoknak a függőben levő peres eljárásokra, valamint a peres eljárásokból eredő egyedi végrehajtási intézkedésekre gyakorolt hatásaira vonatkozó irányadó jogot.

(131) Az irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal [1] összhangban kell elfogadni.

(132) A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen arra, hogy elfogadja azokat az intézkedéseket, amelyek azon mellékletek és jogszabályok módosításával kapcsolatosak, amelyek főként a felügyeleti hatásköröket és a meghozandó intézkedéseket határozzák meg, illetve részletes követelményeket állapítanak meg például a következő területeken: irányítási rendszer, közzététel, a minősített részesedéssel kapcsolatos értékelési kritériumok, a biztosítástechnikai tartalékok és a tőkekövetelmények számítása, befektetési szabályok és csoportfelügyelet. A Bizottságot fel kell hatalmazni továbbá olyan végrehajtási intézkedések elfogadására, amelyek harmadik országok számára biztosítják az ezen irányelvben meghatározottakkal való egyenértékűséget. Mivel az említett intézkedések általános hatályúak és ezen irányelv többek között új, nem alapvető fontosságú elemekkel történő kiegészítésével annak nem alapvető fontosságú elemei módosítására irányulnak, ezért azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(133) Mivel ezen irányelv céljait tagállami szinten nem lehet kielégítően megvalósítani, és léptékük és hatásaik miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban. Az említett cikkben meghatározott arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az említett célok eléréséhez szükséges mértéket.

(134) A viszontbiztosítás és a visszaengedményezés területén a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó korlátozások megszüntetéséről szóló, 1964. február 25-i 64/225/EGK tanácsi irányelv [2], az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási üzletág tekintetében a letelepedés szabadságát akadályozó korlátok eltörléséről szóló, 1973. július 24-i 73/240/EGK tanácsi irányelv [3], az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 73/239/EGK irányelv módosításáról szóló, 1976. június 29-i 76/580/EGK tanácsi irányelv [4], valamint az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló 73/239/EGK első irányelvnek

[1] HL L 184., 1999.7.17., 23. o.
[2] HL 56., 1964.4.4., 878. o.
[3] HL L 228., 1973.8.16., 20. o.
[4] HL L 189., 1976.7.13., 13. o.

elsősorban az utazási segítségnyújtás vonatkozásában történő módosításáról szóló, 1984. december 10-i 84/641/EGK tanácsi irányelv [1] elavultak, ezért azokat hatályon kívül kell helyezni.

(135) Az irányelv nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettség csak azokat a rendelkezéseket érinti, amelyek tartalma a korábbi irányelvekhez képest jelentősen módosult. A tartalmilag változatlan rendelkezések átültetésére vonatkozó kötelezettség a korábbi irányelv(ek)ből adódik.

(136) Ez az irányelv nem sérti a tagállamoknak az irányelvek nemzeti jogba való átültetésére vonatkozó, a VI. melléklet B részében meghatározott határidőkkel kapcsolatos kötelezettségeit.

(137) A Bizottság felülvizsgálja a biztosítási ágazatban létező garanciarendszerek megfelelőségét, és megfelelő jogalkotási javaslatot tesz.

(138) A foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről szóló, 2003. június 3-i 2003/41/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [2] 17. cikkének (2) bekezdése hivatkozást tartalmaz a szavatoló tőke szintjeire vonatkozó, meglévő jogszabályi rendelkezésekre. A meglévő állapot fenntartása érdekében ezeket a hivatkozásokat meg kell tartani. A Bizottságnak a lehető leghamarabb el kell végeznie a 2003/41/EK irányelv felülvizsgálatát, annak 21. cikke (4) bekezdése szerint. A Bizottságnak a CEIOPS támogatásával ki kell dolgoznia a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézményekre vonatkozóan a szavatolótőke-megfelelési szabályok megfelelő rendszerét, teljes mértékben tükrözve a biztosítás alapvető különbözőségét, ezért nem szabad az említett intézményekre nézve is kötelezővé tenni ezen irányelv alkalmazását.

(139) Ezen irányelv elfogadása megváltoztatja a biztosító szerződővel szembeni kockázati profilját. A Bizottságnak a lehető leggyorsabban, de mindenképpen legkésőbb 2010 vége előtt javaslatot kell előterjesztenie a biztosítási közvetítésről szóló 2002. december 9-i, 2002/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [3] felülvizsgálatára vonatkozóan, figyelembe véve azt, hogy milyen következményekkel jár ezen irányelv a szerződőkre nézve.

(140) További széles körű reformokra van szükség az uniós pénzügyi ágazat szabályozási és felügyeleti modellje terén, a Bizottságnak tehát sürgősen erre irányuló javaslatot kell előterjesztenie, kellően figyelembe véve a Jacques de Larosière elnökletével működő szakértői csoport 2009. február 25-én bemutatott következtetéseit. A Bizottságnak olyan szabályozást kell javasolnia, amely orvosolja a felügyeleti koordinációhoz és az együttműködési megállapodásokhoz kapcsolódóan feltárt hiányosságokat.

(141) Ki kell kérni a CEIOPS tanácsát azzal kapcsolatosan, hogy biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportjain belül hogyan lehet megvalósítani az alaposabb csoportfelügyeletet és tőkemenedzsmentet. A CEIOPS-tól kapott tanácsok hozzásegítik majd a Bizottságot ahhoz, hogy a szerződők (és a kedvezményezettek) erőteljes védelmével és a pénzügyi stabilitás megőrzésével összeegyeztethető javaslatokat dolgozzon ki. Ezzel összefüggésben a Bizottságnak tanácsot kell kérnie a CEIOPS-tól arról, hogy milyen struktúra és mely elvek alapján kerülhet sor ezen irányelv esetleges jövőbeni módosítására annak érdekében, hogy a javasolt változtatások elérjék a kívánt hatást. A Bizottságnak megfelelő javaslatokkal ellátott jelentést kell az Európai Parlament és a Tanács elé terjeszteni a csoportba tömörült biztosítási és viszontbiztosítási vállalkozások prudenciális felügyeletére szolgáló alternatív rendszerekre vonatkozóan, amelyek megerősítik a csoporton belüli tőkemenedzsment hatékonyságát, amennyiben megfelelő létező szabályozási keretre lehet támaszkodni egy ilyen rendszer bevezetése céljából.

Különösen fontos, hogy a csoporttámogatási rendszer olyan szilárd alapokon működjön, amelyek harmonizált és megfelelő finanszírozással ellátott biztosítási garanciarendszerek meglétét, valamint az illetékes hatóságokra, központi bankokra és pénzügyminisztériumokra vonatkozó harmonizált és jogilag kötelező keretet feltételeznek a válságkezelés, a válsághelyzetek megoldása és a pénzügyi terhek elosztása tekintetében, ami lehetővé teszi a felügyeleti jogkör és a pénzügyi felelősség összehangolását, valamint feltételezi a felügyeleti hatóságok közötti viták rendezésére szolgáló, jogilag kötelező keretek, a korai beavatkozás harmonizált keretei, továbbá az eszközáthelyezés, a fizetésképtelenség és a felszámolási eljárások olyan harmonizált kereteinek meglétét, amelyek az eszközök áthelyezése tekintetében felszámolják a vonatkozó nemzeti társasági jogi akadályokat. A jelentésben a Bizottságnak figyelembe kell vennie a diverzifikációs hatások időbeli viselkedését, a csoporthoz tartozáshoz kapcsolódó kockázatokat, a csoporton belüli központosított kockázatkezelést, a csoportszintű belső modelleket, valamint a csoporton belüli tranzakciók felügyeletét és a kockázatkoncentrációt.

(142) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás [4] 34. pontjával összhangban a tagállamokat arra ösztönzik, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsenek táblázatokat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé,

ELFOGADTÁK EZT AZ IRÁNYELVET:

[1] HL L 339., 1984.12.27., 21. o.
[2] HL L 235., 2003.9.23., 10. o.
[3] HL L 9., 2003.1.15., 3. o.
[4] HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

TARTALOMJEGYZÉK

I. CÍM	A KÖZVETLEN BIZTOSÍTÁSI ÉS VISZONTBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE ÉS GYAKORLÁSA	
I. FEJEZET	Tárgy, alkalmazási kör és fogalommeghatározások	
1. SZAKASZ	Tárgy és hatály	1. és 2. cikk
2. SZAKASZ	Hatály alóli kivételek	
1. alszakasz	Általános rendelkezések	3. és 4. cikk
2. alszakasz	Nem-életág	5.-8. cikk
3. alszakasz	Életág	9. és 10. cikk
4. alszakasz	Viszontbiztosítás	11. és 12. cikk
3. SZAKASZ	Fogalommeghatározások	13. cikk
II. FEJEZET	A tevékenység megkezdése	14.-26. cikk
III. FEJEZET	Felügyeleti hatóságok és általános szabályok	27.-39. cikk
IV. FEJEZET	A tevékenységre vonatkozó feltételek	
1. SZAKASZ	Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelőssége	40. cikk
2. SZAKASZ	Irányítási rendszer	41.-50. cikk
3. SZAKASZ	Közzététel	51.-56. cikk
4. SZAKASZ	Minősített részesedésszerzések	57-63. cikk
5. SZAKASZ	Üzleti titoktartás, információcsere és a felügyeleti konvergencia ösztönzése	64.-71. cikk
6. SZAKASZ	A könyvvizsgálók kötelezettségei	72. cikk
V. FEJEZET	Életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenység folytatása	73. és 74. cikk
VI. FEJEZET	Az eszközök és források értékelésére, a biztosítástechnikai tartalékra, a szavatoló tőkére, a szavatolótőke-szükségletre, a minimális tőkeszükségletre és a befektetési szabályokra vonatkozó szabályok	
1. SZAKASZ	Az eszközök és források értékelése	75. cikk
2. SZAKASZ	A biztosítástechnikai tartalékokra vonatkozó szabályok	76.-86. cikk
3. SZAKASZ	szavatoló tőke	
1. alszakasz	A szavatoló tőke meghatározása	87.-92. cikk
2. alszakasz	A szavatoló tőke besorolása	93.-97. cikk
3. alszakasz	A szavatoló tőke figyelembe vétele	98. és 99. cikk

4. SZAKASZ	Szavatolótőke-szükséglet	
1. alszakasz	A szavatolótőke-szükségletre vonatkozó általános rendelkezések a standard formula vagy egy belső modell alkalmazásakor	100.-102. cikk
2. alszakasz	Szavatolótőke-szükséglet: standard formula	Cikk 103-111
3. alszakasz	Szavatolótőke-szükséglet: teljes és részleges belső modellek	112.-127. cikk
5. SZAKASZ	Minimális tőkeszükséglet	128.-131. cikk
6. SZAKASZ	Befektetés	132.-135. cikk
VII. FEJEZET	Nehéz vagy jogellenes helyzetbe került biztosítók vagy viszontbiztosítók	136.-144. cikk
VIII. FEJEZET	A letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága	
1. SZAKASZ	Biztosítók letelepedése	145. és 146. cikk
2. SZAKASZ	A szolgáltatásnyújtás Szabadsága: Biztosítók	
1. alszakasz	Általános rendelkezések	147.-149. cikk
2. alszakasz	Gépjármű felelősségbiztosítás	150.-152. cikk
3. SZAKASZ	A fogadó tagállam felügyeleti hatóságainak hatásköre	
1. alszakasz	Biztosítás	153.-157. cikk
2. alszakasz	Viszontbiztosítás	158. cikk
4. SZAKASZ	Statisztikai tájékoztatás	159. cikk
5. SZAKASZ	Fióktelepek szerződéseinek kezelése felszámolási eljárások során	160. és 161. cikk
IX. FEJEZET	A közösségen kívül központi irodával rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító közösségen belül létesített fióktelepei	
1. SZAKASZ	A tevékenység megkezdése	162.-171. cikk
2. SZAKASZ	Viszontbiztosítás	172.-175. cikk
X. FEJEZET	A harmadik ország joga által szabályozott biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai és az ilyen biztosító vagy viszontbiztosító általi részesedésszerzés	176. és 177. cikk
II. CÍM	A BIZTOSÍTÁSRA ÉS A VISZONTBIZTOSÍTÁSRA VONATKOZÓ KÜLÖNÖS RENDELKEZÉSEK	
I. FEJEZET	Alkalmazandó jog és a közvetlen biztosítási szerződések feltételei	
1. SZAKASZ	Alkalmazandó jog	178. cikk
2. SZAKASZ	Kötelező biztosítás	179. cikk
3. SZAKASZ	Közérdek	180. cikk
4. SZAKASZ	A biztosítási szerződések feltételei és a díjtáblázatok	181. és 182. cikk

5. SZAKASZ	A szerződők tájékoztatása	
1. alszakasz	Nem-életbiztosítás	183. és 184. cikk
2. alszakasz	Életbiztosítás	185. és 186. cikk
II. FEJEZET	A nem-életbiztosításra vonatkozó különös rendelkezések	
1. SZAKASZ	Általános rendelkezések	187.-189. cikk
2. SZAKASZ	Közösségi együttes biztosítás	190.-196. cikk
3. SZAKASZ	Segítségnyújtás	197. cikk
4. SZAKASZ	Jogvédelmi biztosítás	198.-205. cikk
5. SZAKASZ	Egészségbiztosítás	206. cikk
6. SZAKASZ	Munkahelyi balesetbiztosítás	207. cikk
III. FEJEZET	Az életbiztosításra vonatkozó különös rendelkezések	208. és 209. cikk
IV. FEJEZET	A viszontbiztosításra vonatkozó különös szabályok	210.-211. cikk
III. CÍM	CSOPORTHOZ TARTOZÓ BIZTOSÍTÓK VAGY VISZONTBIZTOSÍTÓK FELÜGYELETE	
I. FEJEZET	Group supervision: fogalommeghatározások, az alkalmazás esetei, hatály és szintek	
1. SZAKASZ	Fogalommeghatározások	212. cikk
2. SZAKASZ	Az alkalmazás esetei és hatály	213. és 214. cikk
3. SZAKASZ	Szintek	215.-217. cikk
II. FEJEZET	Pénzügyi helyzet	
1. SZAKASZ	Csoportszintű szavatolótőke-megfelelés	
1. alszakasz	Általános rendelkezések	218. és 219. cikk
2. alszakasz	A számítási mód kiválasztása és általános elvek	220.-224. cikk
3. alszakasz	A számítási módszerek alkalmazása	225. -229. cikk
4. alszakasz	Számítási módszerek	230.-234. cikk
5. alszakasz	Csoportszintű szavatolótőke-megfelelés felügyelete olyan biztosító vagy viszontbiztosító esetében, amely biztosítói holdingtársaság leányvállalata	235. cikk
6. alszakasz	Központosított kockázatkezeléssel rendelkező csoportok csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének felügyelete	236.-243. cikk
2. SZAKASZ	Kockázatkoncentráció és csoporton belüli ügyletek	244. és 245. cikk
3. SZAKASZ	Kockázatkezelés és belső ellenőrzési rendszer	246. cikk
III. FEJEZET	A csoportfelügyeletet segítő intézkedések	247.-259. cikk
IV. FEJEZET	Harmadik országok	260.-264. cikk
V. FEJEZET	Vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaságok	265.-266. cikk

IV. CÍM	BIZTOSÍTÓK REORGANIZÁCIÓJA ÉS FELSZÁMOLÁSA	
I. FEJEZET	Hatály és fogalommeghatározások	267. és 268. cikk
II. FEJEZET	Reorganizációs intézkedések	269.-272. cikk
III. FEJEZET	Felszámolási eljárás	273.-284. cikk
IV. FEJEZET	Közös rendelkezések	285.-296. cikk
V. CÍM	EGYÉB RENDELKEZÉSEK	297.-304. cikk
VI. CÍM	ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK	
I. FEJEZET	Átmeneti intézkedések	
1. SZAKASZ	Biztosítás	305. és 306. cikk
2. SZAKASZ	Viszontbiztosítás	307. és 308. cikk
II. FEJEZET	Záró rendelkezések	309.-312. cikk
I. MELLÉKLET	NEM-ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATOK	
A.	A kockázatok biztosítási ágazatok szerinti osztályozása	
B.	Az egynél több biztosítási ágazatra kiadott engedélyek leírása	
II. MELLÉKLET	ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATOK	
III. MELLÉKLET	VÁLLALKOZÁSOK JOGI FORMÁJA	
A.	Nem-életbiztosítók társasági formái:	
B.	Életbiztosítók társasági formái:	
C.	A viszontbiztosítók társasági formái:	
IV. MELLÉKLET	SZAVATOLÓTŐKE-SZÜKSÉGLET (SCR) STANDARD FORMULA	
1.	Az alapvető szavatolótőke-szükséglet kiszámítása	
2.	A nem-életbiztosítási kockázati modul számítása	
3.	Az életbiztosítási kockázati modul számítása	
4.	A piaci kockázati modul számítása	
V. MELLÉKLET	NEM-ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATCSOPORTOK A 159. CIKK ALKALMAZÁSÁBAN	
VI. MELLÉKLET		
A. rész	Hatályon kívül helyezett irányelvek későbbi módosításaik jegyzékével (a 310. cikkben említettek)	
B. rész	A nemzeti jogba való átültetésre vonatkozó határidők jegyzéke (a 310. cikkben említettek)	
VII. MELLÉKLET	MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT	

I. CÍM

A KÖZVETLEN BIZTOSÍTÁSI ÉS VISZONTBIZTOSÍTÁSI TEVÉKENYSÉG MEGKEZDÉSE ÉS GYAKORLÁSA

I. FEJEZET

Tárgy, alkalmazási kör és fogalommeghatározások

1. szakasz

Tárgy és hatály

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv a következőkkel kapcsolatos szabályokat állapítja meg:

(1) az önállóan végzett direkt biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység Közösségen belüli megkezdése és gyakorlása;

(2) a biztosítói vagy viszontbiztosítói csoportok felügyelete;

(3) a direkt biztosítók reorganizációja és felszámolása.

2. cikk

Hatály

(1) Ez az irányelv a közvetlen élet- és nem-életbiztosítókra alkalmazandó, amelyek valamely tagállam területén letelepedtek, vagy ott kívánnak letelepedni.

Az irányelv az olyan viszontbiztosítókra is alkalmazandó, amelyek kizárólag viszontbiztosítási tevékenységet folytatnak, és valamely tagállam területén letelepedtek, vagy ott kívánnak letelepedni, a IV. cím kivételével.

(2) A nem-életbiztosítás tekintetében ezen irányelv alkalmazandó az I. melléklet A. részében szereplő ágazatcsoportok tevékenységeire. Az (1) bekezdés első albekezdése alkalmazásában a nem-életbiztosítás körébe beleértendő az olyan személyek számára történő segítségnyújtás, akik bajba kerülnek utazásuk során, illetve miközben otthonuktól vagy szokásos tartózkodási helyüktől távol tartózkodnak. Ez magában foglalja azt a kötelezettségvállalást, hogy a kedvezményezett a biztosítási díj előzetes megfizetése ellenében, a segítségnyújtási szerződésben meghatározott esetekben és feltételek mellett azonnal segítségben részesül, ha valamilyen véletlen esemény bekövetkezte folytán bajba kerül.

A segítségnyújtás magában foglalhatja pénzbeli vagy természetbeni szolgáltatás nyújtását. A természetbeni szolgáltatást a segítségnyújtó személyzete és berendezései útján is nyújthatja.

A segítségnyújtási tevékenység nem foglalja magában a szerviztevékenységet, a karbantartást, a vevőszolgálati tevékenységet, illetve a segítségnyújtás puszta jelzését vagy a segélynyújtást közvetítői tevékenységként.

(3) Az életbiztosítás tekintetében ez az irányelv az alábbiakra alkalmazandó:

a) a következő szerződéses alapú életbiztosítási tevékenységek:

i. életbiztosítás, azaz a kizárólag meghatározott életkor elérésére szóló biztosítás, a kizárólag halál esetére szóló biztosítás, a meghatározott életkor elérésére vagy az azt megelőző elhalálozás esetére szóló biztosítás, a díjvisszatérítéses életbiztosítás, a házassági biztosítás, a születési biztosítás;

ii. életjáradékok;

iii. az életbiztosítással kapcsolatban kötött kiegészítő biztosítás, különösen a személyi sérülés esetére szóló, a munkaképtelenséget is magában foglaló biztosítás, a baleset miatti elhalálozás esetére szóló biztosítás, valamint a balesetből vagy betegségből származó rokkantság esetére szóló biztosítás;

iv. a jelenleg Írországban és az Egyesült Királyságban létező, fel nem mondható állandó egészségbiztosítás-típusok;

b) a következő műveletek, amennyiben azok szerződésen alapulnak, és amennyiben a magánbiztosítás felügyeletéért felelős hatóságok felügyelete alá tartoznak:

i. olyan ügyletek, amelyek esetében az ahhoz csatlakozók társulását avégett hozták létre, hogy közösen tőkésítsék hozzájárulásaikat, és ezután az így felhalmozott eszközöket az elhunytak hátramaradottai vagy kedvezményezettjei között szétosszák (tontinák);

ii. az aktuáriusi számításokra épülő tőkésítési műveletek, ahol előre megállapodott egyszeri vagy időszakos befizetések ellenében meghatározott időpontokra és összegre szóló kötelezettségeket vállalnak;

iii. a csoportos nyugdíjalapok kezelése, amibe a befektetések kezelése is beletartozik, különösen olyan testületek tartalékokat képviselő eszközeinek kezelése, amelyek elhalálozás vagy túlélés, illetve valamely tevékenységgel való felhagyás, vagy annak korlátozása esetén teljesítenek kifizetéseket;

iv. a iii. alpontban említett műveletek, amennyiben ezekhez a tőke értékmegőrzésére, vagy egy minimális kamat fizetésére vonatkozó biztosítás kapcsolódik;

v. életbiztosítók által végzett olyan műveletek, amelyeket a francia „Code des assurances” IV. könyve 4. címének 1. fejezete említ;

c) az emberi élet hosszához kapcsolódó műveletek, amelyeket a társadalombiztosítási jogszabályok előírnak, vagy amelyekről azok rendelkeznek, amennyiben azokat saját kockázatukra életbiztosítók végzik vagy irányítják az adott tagállam jogszabályainak megfelelően.

2. szakasz

Hatály alóli kivételek

1. alszakasz

Általános rendelkezések

3. cikk

Kötelező rendszerek

A 2. cikk (3) bekezdése c) pontjának sérelme nélkül, ezen irányelv nem alkalmazandó a kötelező szociális biztonsági rendszer részét képező biztosításra.

4. cikk

Hatály alóli kizárás nagyságrend miatt

(1) A 3. és az 5–10. cikk sérelme nélkül, ezen irányelv nem alkalmazandó arra a biztosítóra, amely megfelel a következő feltételek mindegyikének:

a) a vállalkozás éves bruttó díjbevétele nem haladja meg az 5 millió EUR-t;

b) a vállalkozás 76. cikkben említett, a viszontbiztosítási szerződésekből és a különleges célú gazdasági egységektől megtérülő összegekkel együtt számított bruttó biztosítástechnikai tartalékai nem haladják meg a 25 millió EUR-t;

c) valamely csoporthoz tartozó vállalkozás esetén a csoport viszontbiztosítási szerződésekből és a különleges célú gazdasági egységektől megtérülő összegekkel együtt számított bruttó biztosítástechnikai tartalékai nem haladják meg a 25 millió EUR-t;

d) a vállalkozás üzleti tevékenysége nem tartalmaz felelősség-, hitel- és kezesi biztosítástechnikai kockázatokat fedező biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet, kivéve, ha azok egyéb kiegészítő kockázatokat jelentenek a 16. cikk (1) bekezdése értelmében; és

e) a vállalkozás üzleti tevékenysége nem terjed ki a 0,5 millió EUR-s éves bruttó díjbevételt, vagy a viszontbiztosítási szerződések alapján és a különleges célú gazdasági egységektől megtérülő összegekkel együtt számított 2,5 millió EUR-s bruttó biztosítástechnikai tartalékot meghaladó, illetve az éves bruttó díjbevételük vagy a viszontbiztosítási szerződésekből és a különleges célú gazdasági egységektől megtérülő összegekkel együtt számított bruttó biztosítástechnikai tartalékuk 10 %-át meghaladó viszontbiztosítási ügyletekre.

(2) Ha az (1) bekezdésben meghatározott összegek bármelyikét három egymást követő évben túllépik, akkor a negyedik évtől ez az irányelv alkalmazandó.

(3) Az (1) bekezdéstől eltérve ez az irányelv alkalmazandó minden olyan biztosítási és viszontbiztosítási tevékenység folytatására engedélyt kérő vállalkozásra, amelynek éves bruttó díjbevétele vagy a viszontbiztosítási szerződések alapján és a különleges célú gazdasági egységektől megtérülő összegekkel együtt számított bruttó biztosítástechnikai tartalékai várhatóan öt éven belül meghaladják az (1) bekezdésben rögzített valamely küszöbértéket.

(4) Ez az irányelv nem alkalmazható tovább azokra a biztosítási tevékenységet folytató vállalkozásokra, amelyekre vonatkozóan a felügyeleti hatóság megállapította az összes alábbi feltétel teljesülését:

a) az (1) bekezdésben szereplő küszöbértékek egyikét sem haladták meg az elmúlt három egymást követő évben; valamint

b) az (1) bekezdésben szereplő küszöbértékek közül az elkövetkező öt év alatt várhatóan egyiket sem nem lépik túl.

Amennyiben az érintett biztosító a 145–149. cikkben foglaltaknak megfelelően végzi tevékenységét, e cikk (1) bekezdése nem alkalmazandó.

(5) Az (1) és (4) bekezdés nem gátolja meg a vállalkozásokat abban, hogy ezen irányelv alapján kérjék engedélyezésüket, illetve, hogy továbbra is ezen irányelv alapján engedélyezzék őket.

2. alszakasz

Nem-életág

5. cikk

Ügyletek

A nem-életbiztosítások tekintetében az irányelv nem alkalmazandó a következő ügyletekre:

(1) az egyes tagállamok jogszabályaiban meghatározottak szerinti feltőkésítési ügyletek;

(2) az önsegélyező típusú intézmények ügyletei, amelyek ellátásai a rendelkezésre álló forrásoktól függően változnak, és amelyekben a tagok hozzájárulását átalánydíjas alapon határozzák meg;

(3) a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek ügyletei, amelyek célja kölcsönös fedezet nyújtása tagjaik számára díj fizetése vagy biztosítástechnikai tartalék képzése nélkül; vagy

(4) exporthitel-biztosítási ügyletek az állam számlájára vagy állami garanciával, vagy amennyiben az állam a biztosító.

6. cikk

Segítségnyújtás

(1) Az irányelv nem alkalmazandó az alábbi feltételek mindegyikét teljesítő segítségnyújtási tevékenységre:

a) a segítségnyújtás közúti gépjárművet érintő baleset vagy meghibásodás esetén történik, és a baleset vagy meghibásodás annak a tagállamnak a területén következik be, ahol a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás működik;

b) a segítségnyújtási kötelezettség a következőkre korlátozódik:

i. helyszíni hibaelhárító szolgáltatás, amelyhez a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás a legtöbb esetben saját személyzetét és berendezéseit veszi igénybe,

ii. a gépjármű elszállítása a legközelebbi vagy a legmegfelelőbb helyre, ahol a javítást elvégezhetik, és, általában ugyanannak a segítségnyújtásnak a keretében, a gépjármű vezetőjének és utasainak az eljuttatása a legközelebbi helyre, ahonnan útjukat más módon folytathatják, és

iii. amennyiben a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás székhelye szerinti tagállam előírja, a járműnek – lehetőleg a jármű vezetőjével és utasaival együtt – haza, a kiindulási pontra vagy az eredeti úticélnak megfelelő helyre történő szállítása ugyanazon az államon belül; valamint

c) a segítségnyújtást nem az ezen irányelv hatálya alá tartozó vállalkozás végzi el.

(2) Az 1. bekezdés b) pontjának i. és ii. alpontjában említett esetben az a feltétel, mely szerint a balesetnek vagy a meghibásodásnak azon vállalkozás szerinti tagállam területén kell bekövetkeznie, amely a fedezetet nyújtja, nem alkalmazandó, amennyiben a kedvezményezett a fedezetet nyújtó szervezet tagja, és a javító szolgáltatást, illetve a jármű elszállítását egyszerűen egy tagsági kártya bemutatását követően az érintett országban egy hasonló szervezet végzi el minden további díj megfizetése nélkül, viszonossági szerződés alapján, illetve Írország és az Egyesült Királyság esetében, ahol a segítségnyújtást a mindkét államban működő egyetlen szervezet végzi.

(3) Ez az irányelv nem alkalmazandó az (1) bekezdés b) pontjának iii. alpontjában említett műveletek esetében, amennyiben a baleset vagy a meghibásodás Írország vagy az Egyesült Királyság esetében Észak-Írország területén következett be és a járművet lehetőleg a jármű vezetőjével és utasaival együtt haza, a kiindulási pontra vagy az eredeti úticélnak megfelelő helyre szállítják bármelyik említett állam területén.

(4) Ez az irányelv nem alkalmazandó a Luxemburgi Nagyhercegség autóklubja által végzett olyan segítségnyújtási tevékenységre, amelyet valamely közúti járműnek a Luxemburgi Nagyhercegség területén kívül történő balesete vagy meghibásodása esetén nyújtanak, és amely a balesetet szenvedett vagy meghibásodott járműnek, és adott esetben a jármű vezetőjének és utasainak hazaszállítását foglalja magában.

7. cikk

Biztosító egyesületek

Az irányelv nem alkalmazandó azokra a nem-életbiztosítási tevékenységet végző biztosító egyesületekre, amelyek más biztosító egyesületekkel olyan megállapodást kötöttek, amely az általuk kibocsátott biztosítási kötvények teljes viszontbiztosításba adására szól, vagy amely szerint az átvevő biztosító teljesíti az ilyen kötvények alapján felmerülő kötelezettségeket az átadó biztosító helyett. Ilyen esetben az irányelv hatálya kiterjed az átvevő biztosítóra.

8. cikk

Intézmények

Ez az irányelv nem vonatkozik a következő nem-életbiztosítási tevékenységet végző intézményekre, kivéve, ha a létesítő okiratuk vagy az alkalmazandó jogszabályok által meghatározott hatáskörük módosul:

1. Dániában, Falck Danmark;

2. Németországban a következő, vegyes tulajdonban álló intézmények:

a) Postbeamtenkrankenkasse,

b) Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

3. Írországban, a Voluntary Health Insurance Board;

4. Spanyolországban a Consorcio de Compensación de Seguros.

3. alszakasz

Életág

9. cikk

Tevékenységi körök

Az életbiztosítások tekintetében ez az irányelv nem alkalmazandó a következő műveletekre és tevékenységekre:

1. a gondoskodó és kölcsönös segélyező intézmények műveletei, amelyeknek a szolgáltatásai a rendelkezésükre álló forrásokhoz mérten változnak, és amelyek minden tagtól megfelelő átalány szerinti hozzájárulás-fizetést követelnek meg;

2. a 2. cikkben említett vállalkozásokon kívüli szervezetek által végzett műveletek, amelyek célja, hogy valamely vállalkozáshoz, vállalkozások csoportjához, szakmához vagy szakmák csoportjához tartozó alkalmazott vagy önálló vállalkozó személyeknek szolgáltatásokat nyújtsanak elhalálozás, túlélés vagy a tevékenységgel való felhagyás vagy annak korlátozása esetén, függetlenül attól, hogy az ilyen műveletekből származó kötelezettségvállalásokra a matematikai tartalékok mindenkor teljes fedezetet biztosítanak-e;

3. az alkalmazotti nyugdíjtörvényben (TyEL) és egyéb kapcsolódó finn jogszabályokban előírt nyugdíjbiztosítók nyugdíjtevékenységei, a következő feltételekkel:

   a) azok a nyugdíjbiztosítók, amelyek a finn jog szerint már most is kötelesek külön számviteli és ügyviteli rendszerben kezelni nyugdíjbiztosítási tevékenységeiket, 1995. január 1-jétől kezdődően e tevékenységek végzésére önálló jogalanyisággal bíró egységeket állítanak fel; és

   b) a finn hatóságok hátrányos megkülönböztetés nélkül megengedik a tagállamok összes állampolgára és társasága számára, hogy a finn jogszabályoknak megfelelően végezzék a 2. cikkben felsorolt, az említett mentességhez kapcsolódó tevékenységeket, a következő eszközök bármelyike révén: meglévő biztosítóban vagy csoportban fennálló tulajdon vagy részesedés, vagy új biztosítók vagy csoportok, ezen belül nyugdíjbiztosítók létesítése vagy ilyenekben való részesedés.

10. cikk

Szervezetek, vállalkozások és intézmények

Az életbiztosítás tekintetében ez az irányelv nem alkalmazandó a következő szervezetekre, vállalkozásokra és intézményekre:

1. olyan szervezetek, amelyek kizárólag elhalálozás esetére vállalják a szolgáltatások nyújtását, amennyiben az ilyen szolgáltatások összege nem haladja meg az egyszeri elhalálozás átlagos temetési költségeit, vagy amennyiben a szolgáltatásokat természetben nyújtják;

2. Németországban a „Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen", kivéve, ha hatásköre tekintetében létesítő okiratát módosítják.

3. Spanyolországban a „Consorcio de Compensación de Seguros", kivéve, ha tevékenysége vagy hatásköre tekintetében létesítő okiratát módosítják.

4. alszakasz

Viszontbiztosítás

11. cikk

Viszontbiztosítás

A viszontbiztosítás tekintetében ez az irányelv nem alkalmazható a valamely tagállam kormánya által folytatott, vagy általa teljes egészében garantált viszontbiztosítási tevékenységre, illetve annak teljes garantálására, amennyiben az említett kormány nyomós közérdekre hivatkozva végső viszontbiztosítóként lép fel, ideértve azokat az eseteket is, amikor a fellépését olyan piaci helyzet követeli meg, amelyben nem lehetséges megfelelő piaci fedezetet találni.

12. cikk

A tevékenységüket megszüntető viszontbiztosítók

(1) Ez az irányelv nem vonatkozik azokra a viszontbiztosítókra, amelyek 2007. december 10-ét követően nem kötöttek új viszontbiztosítási szerződéseket, és a meglévő szerződésállományukat kizárólag a tevékenységük megszüntetése céljából kezelik.

(2) A tagállamok összeállítják az érintett viszontbiztosítók jegyzékét és azt továbbítják a többi tagállamnak.

3. szakasz

Fogalommeghatározások

13. cikk

Fogalommeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „biztosító": olyan közvetlen életbiztosító vagy nem-életbiztosító, amely a 14. cikkel összhangban engedéllyel rendelkezik;

2. „zárt biztosító": olyan biztosító, amely vagy a biztosítótól, vagy viszontbiztosítótól, vagy a biztosítók vagy viszontbiztosítók 212. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti csoportjától eltérő pénzügyi szervezet, vagy pedig egy nem pénzügyi szervezet tulajdonában van, és amelynek célja biztosítási fedezet nyújtása kizárólag azon vállalkozás vagy vállalkozások kockázatai tekintetében, amelynek vagy amelyeknek tulajdonát képezi, illetve azon csoport vállalkozása vagy vállalkozásainak kockázatai tekintetében, amelynek tagja;

3. „harmadik országbeli biztosító": olyan vállalkozás, amely a 14. cikkel összhangban biztosítóként engedélyköteles lenne, ha a központi irodája a Közösségben lenne;

4. „viszontbiztosító": olyan vállalkozás, amely a 14. cikkel összhangban engedélyt kapott viszontbiztosítási tevékenység folytatására;

5. „zárt viszontbiztosító": olyan viszontbiztosító, amely vagy a biztosítótól, vagy viszontbiztosítóktól, vagy a biztosítók vagy viszontbiztosítók 212. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti csoportjától eltérő pénzügyi szervezet, vagy pedig egy nem pénzügyi szervezet tulajdonában van, és amelynek célja viszontbiztosítási fedezet biztosítása kizárólag azon vállalkozás vagy vállalkozások kockázatai tekintetében, amelynek vagy amelyeknek tulajdonát képezi, illetve azon csoport vállalkozása vagy vállalkozásainak kockázatai tekintetében, amelynek tagja;

6. „harmadik országbeli viszontbiztosító”: olyan vállalkozás, amely a 14. cikkel összhangban viszontbiztosítóként engedélyköteles lenne, ha a központi irodája a Közösségben lenne;

7. „viszontbiztosítás” a következők egyike:

   a) olyan tevékenység, amely során átvállalják egy biztosító illetve harmadik országbeli biztosító, vagy egy másik viszontbiztosító illetve harmadik országbeli viszontbiztosító által átengedett kockázatokat; vagy

   b) a Lloyd's néven ismert biztosító szervezetbiztosítási kockázatátvállalói egyesülés esetében a Lloyd's valamely tagja által átengedett kockázatnak a Lloyd's néven ismert biztosító szervezettől eltérő biztosító vagy viszontbiztosító részéről történő átvállalása;

8. „székhely szerinti tagállam” a következők egyike:

   a) nem-életbiztosítók esetében az a tagállam, amelyben a kockázatot fedező biztosító központi irodája található;

   b) életbiztosítók esetében az a tagállam, amelyben a kötelezettségvállalásért helytálló biztosító központi irodája található; vagy

   c) viszontbiztosítók esetében az a tagállam, amelynek területén a viszontbiztosító központi irodája található;

9. „fogadó tagállam”: a székhely szerinti tagállamtól eltérő azon tagállam, amelynek területén a biztosító vagy viszontbiztosító fióktelepe található, vagy ahol a szolgáltatást nyújtja; életbiztosítók és nem életbiztosítók esetében a szolgáltatásnyújtás helye szerinti tagállam a kötelezettségvállalás helye szerinti tagállamot, vagy a kockázat helye szerinti tagállamot jelenti, amennyiben a kötelezettségvállalást vagy a kockázatot más tagállamban lévő biztosító vagy fióktelep fedezi;

10. „felügyeleti hatóság”: az a nemzeti hatóság vagy nemzeti hatóságok, amelyet vagy amelyeket törvény vagy rendelet biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletére hatalmaz fel;

11. „fióktelep”: a biztosító vagy viszontbiztosító képviselete vagy fióktelepe, amely a székhely szerinti tagállamon kívüli tagállam területén található;

12. a vállalkozás „telephelye”: a vállalkozás központi irodája vagy fióktelepe;

13. „a kockázat helye szerinti tagállam” a következők egyike:

   a) az a tagállam, ahol az ingatlan található, ahol a biztosítás épületekre, vagy az épületekre és azok tartalmára vonatkozik, amennyiben az épület tartalmára vonatkozó kockázatra ugyanaz a biztosítási kötvény kiterjed;

   b) bármely típusú járműre vonatkozó biztosítás esetén a nyilvántartásba vétel helye szerinti tagállam;

   c) a szerződéskötés helye szerinti tagállam, ha a legfeljebb 4 hónapos időtartamra szóló biztosítás utazási vagy üdülési kockázatra nyújt fedezetet, bármely ágazatról legyen is szó;

   d) az a), b) vagy c) pontban kifejezetten nem említett esetekben az a tagállam, amelyben a következők valamelyike található:

      i. a szerződő szokásos tartózkodási helye; vagy

      ii. ha a szerződő jogi személy, a szerződőnek a szerződéssel érintett telephelye;

14. „kötelezettségvállalás szerinti tagállam” az a tagállam, amelyben a következők valamelyike található:

   a) a szerződő szokásos tartózkodási helye;

   b) ha a szerződő jogi személy, a szerződőnek a szerződéssel érintett telephelye;

15. „anyavállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott anyavállalat;

16. „leányvállalat”: a 83/349/EGK irányelv 1. cikkében meghatározott leányvállalat, beleértve annak leányvállalatait is;

17. „szoros kapcsolat”: olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzés vagy részvétel útján kapcsolódik egymáshoz, illetve olyan helyzet, amelyben két vagy több természetes vagy jogi személy ellenőrzési kapcsolaton keresztül állandó jelleggel egy és ugyanazon személyhez kötődik;

18. „ellenőrzés”: az anyavállalat és a leányvállalat közötti, a 83/349/EGK tanácsi irányelv 1. cikkében meghatározott viszony, illetve ahhoz hasonló, természetes vagy jogi személy és vállalkozás között fennálló viszony;

19. „csoporton belüli ügylet”: minden olyan ügylet, amelynek révén a biztosítót vagy viszontbiztosítót közvetlenül vagy közvetve ugyanazon csoportba tartozó egyéb vállalkozáshoz, vagy az abban a csoportban részt vevő vállalkozással szoros kapcsolatban álló bármely természetes vagy jogi személyhez valamely – szerződéses vagy azon kívüli, pénzbeli ellenszolgáltatással járó, vagy anélküli – kötelezettség teljesítésére irányuló szoros kapcsolat fűzi;

20. „részesedés”: egy vállalkozás szavazati jogainak vagy tőkéjének 20 %-os vagy azt meghaladó része feletti közvetlen vagy ellenőrzés útján fennálló tulajdon;

21. „minősített részesedés”: olyan közvetlen vagy közvetett részesedés valamely vállalkozásban, amely a tőke, vagy a szavazati jogok 10 %-át, vagy annál magasabb arányt képvisel, vagy amely lehetővé teszi jelentős befolyás gyakorlását a vállalkozás irányításában;

22. „szabályozott piac” a következők egyike:

    a) tagállami piac esetében a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 14. pontjában meghatározott szabályozott piac; vagy

    b) harmadik országbeli piac esetében a következő feltételeket teljesítő pénzügyi piac:

        i. a piacot a biztosító székhelye szerinti tagállam elismeri, és megfelel a 2004/39/EK irányelvben meghatározottakhoz hasonló követelményeknek; és

        ii. a pénzügyi eszközök, amelyekkel e piacon kereskednek, hasonló minőségűek mint azok a pénzügyi eszközök, amelyekkel a székhely szerinti tagállam szabályozott piacán vagy piacain kereskednek;

23. „nemzeti iroda”: a 72/166/EGK irányelv 1. cikkének (3) bekezdésében meghatározott nemzeti biztosítók irodája;

24. „nemzeti garanciaalap”: a 84/5/EGK irányelv 1. cikkének (4) bekezdésében említett testület;

25. „pénzügyi vállalkozás” a következő jogalanyok bármelyike:

    a) a 2006/48/EK irányelv 4. cikke (1), (5) és (21) bekezdésének megfelelő hitelintézet, pénzügyi intézmény vagy kiegészítő banki szolgáltatást végző vállalkozás;

    b) biztosító vagy viszontbiztosító vagy a 212. cikk (1) bekezdésének f) pontja szerinti biztosítói holdingtársaság;

    c) a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja szerinti befektetési vállalkozás vagy pénzügyi intézmény; vagy

    d) a 2002/87/EK irányelv 2. cikkének (15) bekezdése szerinti vegyes pénzügyi holdingtársaság;

26. „különleges célú gazdasági egység”: minden olyan bejegyzett vagy nem bejegyzett vállalkozás (a létező biztosítók vagy viszontbiztosítók kivételével), amely átvállalja a kockázatot a biztosítóktól vagy viszontbiztosítóktól, és amely teljes mértékben viseli a kockázat költségterheit egy hitelviszonyt megtestesítő értékpapír-kibocsátásból származó bevétel vagy más finanszírozási mechanizmus útján, amely esetben az ilyen hitelviszonyt megtestesítő értékpapír vagy finanszírozási mechanizmus szolgáltatóinak törlesztési jogai megelőzik az ilyen vállalkozás viszontbiztosítási kötelezettségeit;

27. „nagykockázat”:

    a) az I. melléklet A. részének 4., 5., 6., 7., 11. és 12. ágazataiba besorolt kockázatok;

    b) az I. melléklet A. részében a 14. és 15. ágazatba besorolt kockázatok, amennyiben az szerződő szakmája szerint ipari vagy kereskedelmi tevékenységet végez vagy szellemi szabadfoglalkozású és a kockázatok ehhez a tevékenységhez kapcsolódnak;

    c) az I. melléklet A. részében a 3., 8., 9., 10., 13. és 16. ágazatba sorolt kockázatok, amennyiben a szerződő a következő kritériumok határértékei közül legalább kettőt túllép:

        i. 6,2 millió EUR összegű mérlegfőösszeg;

        ii. 12,8 millió EUR összegű nettó árbevétel, a Szerződés 54. cikke bekezdésének g) pontja alapján meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK tanácsi irányelv [1] értelmében;

        iii. a pénzügyi év során átlagosan 250 alkalmazott.

    Ha a szerződő a vállalkozók olyan csoportjához tartozik, amely a 83/349/EGK irányelvben foglaltak szerint összevont éves beszámolót készít, az első albekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok az összevont beszámolóra értendők.

    A tagállamok hozzáadhatnak az első albekezdés c) pontjában említett kategóriához olyan kockázatokat, amelyeket szakmai szervezetek, vegyes vállalkozások vagy időszakos csoportok biztosítanak;

28. „ügymenet kiszervezése”: egy biztosító vagy viszontbiztosító és egy szolgáltató közötti bármilyen formában kötött megállapodás, amelynek értelmében a szolgáltató – függetlenül attól, hogy felügyelt jogalany-e – olyan folyamatot, szolgáltatást vagy tevékenységet végez, közvetlenül vagy ugyancsak ügymenet kiszervezése útján, amelyet egyébként a biztosító vagy viszontbiztosító maga végezne el;

[1] HL L 222., 1978.8.14., 11. o.

29. irányítási rendszeren belüli „feladatkör”: a gyakorlati feladatok elvégzésére szolgáló belső kapacitás; az irányítási rendszer magában foglalja a kockázatkezelési, a megfelelési, a belső audittal kapcsolatos és az aktuáriusi feladatköröket;

30. „biztosítástechnikai kockázat”: a veszteség vagy a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a nem megfelelő árazási illetve tartalékolási feltevésekből ered;

31. „piaci kockázat”: veszteség vagy a pénzügyi helyzetben bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely – közvetlenül vagy közvetve – az eszközök, források és pénzügyi eszközök piaci árszintjének és volatilitásának ingadozásából ered;

32. „hitelkockázat”: veszteség vagy a pénzügyi helyzetben bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely olyan értékpapír-kibocsátók, partnerek és más adósok hitelképességének ingadozásából ered, amelyekkel szemben a biztosító vagy viszontbiztosító a partner-nemteljesítési kockázatnak, kamatrés-kockázatnak vagy piacikockázat-koncentrációnak van kitéve;

33. „működési kockázat”: veszteség kockázata, amely nem megfelelő vagy meghiúsult belső folyamatokból, az alkalmazott emberi erőforrásból vagy rendszerekből, vagy külső eseményekből ered;

34. „likviditási kockázat”: annak a kockázata, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító a pénzügyi kötelezettségek rendezése érdekében, azok esedékességekor, nem képes befektetéseit és más eszközeit értékesíteni;

35. „koncentrációs kockázat”: minden kockázati kitettség, amelynek veszteségpotenciálja elég nagy ahhoz, hogy veszélyeztesse a biztosító vagy viszontbiztosító fizetőképességét és pénzügyi helyzetét;

36. „kockázatcsökkentési technikák”: azok a technikák, amelyek révén a biztosító vagy viszontbiztosító kockázataikat részben vagy egészben egy másik félre képes átruházni;

37. „diverzifikációs hatások”: a biztosítók vagy viszontbiztosítók, valamint csoportjaik kockázati kitettségének csökkentése az üzleti tevékenység diverzifikációja révén, abból eredően, hogy egy kockázat kedvezőtlen alakulását ellensúlyozhatja egy másik kockázat kedvezőbb alakulása, amennyiben az adott kockázatok között nincs teljes korreláció;

38. „valószínűség-eloszlási előrejelzés”: matematikai függvény, amely egymást kölcsönösen kizáró jövőbeli események teljes eseményrendszeréhez valószínűségi értékeket rendel;

39. „kockázati mérték”: matematikai függvény, amely egy adott valószínűség-eloszlási előrejelzéshez pénzügyi értéket rendel és amely a valószínűség-eloszlási előrejelzés alapjául szolgáló kockázati kitettség szintjével monoton nő;

II. FEJEZET

A tevékenység megkezdése

14. cikk

Az engedélyezés elve

(1) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó direkt biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes engedély megszerzése szükséges.

(2) Az (1) bekezdésben említett engedélyt a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságaitól kell kérniük a következőknek:

a) minden olyan vállalkozás, amely az adott tagállam területén létesít központi irodát; vagy

b) minden olyan biztosító, amely már rendelkezik az (1) bekezdés szerinti engedéllyel, és üzleti tevékenységét ki kívánja terjeszteni a teljes biztosítási ágazatra vagy más, az engedélyezetteken kívüli biztosítási ágazatokra.

15. cikk

Az engedély hatálya

(1) A 14. cikk szerinti engedély az egész Közösségben érvényes. Lehetővé teszi a biztosító vagy viszontbiztosító számára, hogy a Közösség egész területén üzleti tevékenységet folytasson, mivel az engedély magában foglalja a letelepedés jogát és a szolgáltatásnyújtás szabadságát is.

(2) A 14. cikk értelmében az engedély az I. melléklet A. részében vagy a II. mellékletben felsorolt direkt biztosítási ágazatok valamelyikére vonatkozik. Az engedély a teljes biztosítási ágazatra kiterjed, kivéve, ha a kérelmező csak az adott ágazathoz tartozó kockázatok egy részét kívánja biztosítani.

Az egyik ágazatban szereplő kockázatok nem szerepelhetnek semelyik másik ágazatban, kivéve a 16. cikkben említett eseteket.

Az engedély két vagy több ágazatra is kiadható, ha a tagállam nemzeti joga lehetőséget ad ezeknek az ágazatoknak az egyidejű művelésére.

(3) A nem-életbiztosítás tekintetében a tagállamok engedélyt adhatnak az I. melléklet B. részében felsorolt ágazatcsoportokra.

A felügyeleti hatóságok az egyetlen ágazatra vonatkozóan kérelmezett engedélyt a 23. cikkben említett üzleti tervben meghatározott ügyletekre korlátozhatják.

(4) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó vállalkozások csak abban az esetben végezhetik a 6. cikkben említett segítségnyújtási tevékenységet, ha engedélyt kaptak az I. melléklet A. rész 18. ágazatának végzésére a 16. cikk (1) bekezdésének sérelme nélkül. Ebben az esetben az irányelv alkalmazandó az adott tevékenységekre.

(5) A viszontbiztosítás tekintetében az engedély nem-életviszontbiztosításra, élet-viszontbiztosításra vagy minden fajta viszontbiztosítási tevékenységre kiadható.

Az engedélykérelmet a 18. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerint benyújtandó üzleti tervre tekintettel, valamint az azon tagállam által megállapított engedélyezési feltételek teljesítésének fényében kell elbírálni, ahol az engedélyezést kérik.

16. cikk

Kiegészítő kockázatok

(1) Az I. melléklet szerint egy ágazatba vagy ágazati csoportba tartozó alapkockázatra engedélyt kapott biztosító emellett egy másik ágazatba tartozó kockázatokat is biztosíthat az ezekre vonatkozó engedély nélkül, ha ezek a kockázatok megfelelnek az alábbi feltételek mindegyikének:

a) összefüggnek az alapkockázattal;

b) az alapkockázat ellen biztosított vagyontárgyra vonatkoznak; és

c) az alapkockázatot fedező biztosítási szerződés által biztosítottak.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérően, az I. melléklet A. részének 14., 15. és 17. ágazatába tartozó kockázatokat nem lehet más ágazatok kiegészítő kockázatainak tekinteni.

A 17. ágazatba sorolt jogvédelmi biztosítás azonban a 18. ágazatot kiegészítő kockázatnak tekinthető, amennyiben az (1) bekezdésben meghatározott feltételek és a következő feltételek valamelyike teljesül:

a) a fő kockázat kizárólag az olyan személyeknek nyújtott segítséghez kapcsolódik, akik utazás közben, otthonuktól vagy szokásos tartózkodási helyüktől távol kerülnek bajba; vagy

b) a biztosítás tengerjáró hajók használatából vagy azzal összefüggésben keletkező jogvitákra vagy kockázatokra vonatkozik.

17. cikk

A biztosító vagy viszontbiztosító társasági formája

(1) A 14. cikk alapján engedélyt kérő szervezetektől a székhely szerinti tagállam megköveteli, hogy a III. mellékletben felsorolt társasági formák egyikében működjön.

(2) A tagállamok létrehozhatnak a közjog által szabályozott vállalkozásokat, feltéve, hogy ezeknek a testületeknek a célja biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenység folytatása a magánjog által szabályozott vállalkozásokra vonatkozó feltételekkel azonos feltételek mellett.

(3) A Bizottság a III. mellékletben meghatározott társasági formák listájának bővítésével kapcsolatban végrehajtási jogszabályokat fogadhat el.

mivel az említett intézkedések ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányulnak, azokat a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban elfogadni.

18. cikk

Engedélyezési feltételek

(1) A székhely szerinti tagállam valamennyi vállalkozástól, amely részére engedélyt kérnek, megköveteli a következőket:

a) biztosító tekintetében tevékenységi köre korlátozása a biztosítási üzletágra, valamint az azzal közvetlenül összefüggő tevékenységre, minden egyéb kereskedelmi üzleti tevékenység kizárásával;

b) viszontbiztosító tekintetében tevékenységi köre korlátozása a viszontbiztosítási üzletágra, valamint az azzal közvetlenül összefüggő tevékenységre; ez a követelmény magában foglalhatja a holdingtársasági feladatokat és tevékenységeket a pénzügyi szektorbeli tevékenységekkel kapcsolatban, a 2002/87/EK irányelv 2. cikkének (8) bekezdése értelmében;

c) a 23. cikknek megfelelő üzleti terv benyújtása;

d) a 129. cikk (1) bekezdésének d) pontjában meghatározott minimális tőkeszükséglet abszolút alsó korlátjának fedezetét biztosító figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke fenntartása;

e) annak bizonyítása, hogy képes lesz a szavatolótőkeszükséglet fedezetét biztosító figyelembe vehető szavatoló tőke fenntartására, a 100. és az azt követő cikkeknek megfelelően;

f) annak bizonyítása, hogy képes lesz a minimális tőkeszükséglet fedezetét biztosító figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke fenntartására, a 128. és az azt követő cikkeknek megfelelően;

g) annak bizonyítása, hogy képes lesz megfelelni a IV. fejezet 2. szakaszában említett irányítási rendszernek;

h) nem-életbiztosító vállalkozás tekintetében az egyes tagállamokban a 2000/26/EK irányelv 4. cikke értelmében kijelölt valamennyi kárrendezési megbízott nevének és címének közlése, kivéve azt a tagállamot, amelyben az engedélyt kérik, ha a biztosítandó kockázat szerepel ezen irányelv I. melléklete A. részének 10. ágazatában, a fuvarozók felelősségbiztosítását kivéve.

(2) Az a biztosító, amely tevékenységének más ágazatokra való kiterjesztésére kér engedélyt, vagy az engedély olyan kiterjesztését kéri, amely egy ágazaton belül meghatározott kockázatokra érvényes, köteles a 23. cikknek megfelelő üzleti tervet benyújtani.

Köteles továbbá bizonyítani, hogy rendelkezik a figyelembe vehető szavatoló tőkével a 100. cikk első bekezdésében és a 128. cikkben előírt szavatolótőke-szükséglet és minimális tőkeszükséglet fedezetére.

(3) A (2) bekezdés sérelme nélkül, ha az életbiztosítási tevékenységet végző biztosító a 73. cikknek megfelelően engedélyt kér arra, hogy üzleti tevékenységét az I. melléklet A. részének 1. vagy 2. ágazatában felsorolt kockázatokra kiterjessze, bizonyítania kell, hogy:

a) rendelkezik az életbiztosítókra, illetve a nem-életbiztosítókra vonatkozó minimális tőkeszükséglet 129. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említett abszolút alsó korlátjának fedezetét biztosító, figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkével;

b) a továbbiakban fedezetet vállal a 74. cikk (3) bekezdésében említett minimális pénzügyi kötelezettségekre.

(4) A (2) bekezdés sérelme nélkül, ha az I. melléklet A. részének 1. vagy 2. ágazatában felsorolt kockázatok tekintetében nem-életbiztosítási tevékenységet végző biztosító a 73. cikknek megfelelően engedélyt kér arra, hogy üzleti tevékenységét életbiztosítási kockázatokra kiterjessze, bizonyítania kell, hogy:

a) rendelkezik az életbiztosítókra, illetve a nem-életbiztosítókra vonatkozó minimális tőkeszükséglet 129. cikk (1) bekezdésének d) pontjában említett abszolút alsó korlátjának fedezetét biztosító, figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkével;

b) a továbbiakban fedezetet vállal a 74. cikk (3) bekezdésében említett minimális pénzügyi kötelezettségekre.

19. cikk

Szoros kapcsolat

Amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító és egyéb természetes vagy jogi személyek között szoros kapcsolat áll fenn, a felügyeleti hatóságok csak akkor adhatnak ki engedélyt, ha ez a szoros kapcsolat nem akadályozza felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

A felügyeleti hatóságok megtagadják az engedély kiadását, ha egy harmadik országnak a biztosítóval vagy viszontbiztosítóval szoros kapcsolatban álló egy vagy több természetes vagy jogi személyre vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, vagy az ezen rendelkezések végrehajtása során fellépő nehézségek akadályozzák felügyeleti tevékenységük hatékony gyakorlását.

A felügyeleti hatóságok megkövetelik a biztosítóktól és viszontbiztosítóktól, hogy adják meg a hatóság részére a kért tájékoztatást, amelyre az első bekezdésben említett feltételeknek való megfelelés figyelemmel kísérése céljából szükségük van.

20. cikk

A biztosító vagy viszontbiztosító központi irodája

A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító központi irodája ugyanabban a tagállamban legyen, mint amelyben az alapító okirat szerinti székhelye van.

21. cikk

Szerződési feltételek és díjtáblázatok

(1) A tagállamok nem írják elő az általános és különös szerződési feltételek, a díjtáblázatok, a különösen a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapok, vagy a biztosító által a szerződővel vagy az engedményező vagy visszaengedményező vállalkozásokkal folytatott ügyletei során felhasználni kívánt adatlapok és más nyomtatványok előzetes jóváhagyását, vagy az ezekre vonatkozó rendszeres értesítést.

Az életbiztosítás tekintetében azonban, kizárólag az aktuáriusi elvekre vonatkozó nemzeti rendelkezéseknek való megfelelés igazolása céljából, a székhely szerinti tagállam megkövetelheti a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapokra vonatkozó rendszeres értesítést. Ez a követelmény az életbiztosító engedélyezésének nem előfeltétele.

(2) A tagállamok nem tartanak fenn és nem vezetnek be a biztosítási díjak emelésével kapcsolatos előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve, ha ez az általános árellenőrzési rendszerek részét képezi.

(3) A tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy az I. melléklet A. részében szereplő 18. ágazatra engedélyt kérő vagy engedélyt kapott vállalkozásokat ellenőrzésnek vessék alá a közvetlen és közvetett személyi és tárgyi feltételek meglétének vizsgálata érdekében, beleértve a vállalkozások egészségügyi csoportjainak képzettségét és a rendelkezésükre álló tárgyi feltételek minőségét, amelyekkel a vállalkozások az említett ágazatból eredő kötelezettségeik teljesítése érdekében rendelkeznek.

(4) A tagállamoknak lehetőségük van arra, hogy hatályban tartsanak, vagy bevezessenek olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek az alapító okirat és az alapszabály jóváhagyását, és a felügyelet szokásos gyakorlásához szükséges bármilyen más dokumentum bemutatását írják elő.

22. cikk

A piac gazdasági követelményei

A tagállamok nem írják elő, hogy az engedélykérelmeket a piac gazdasági követelményeinek tükrében mérlegeljék.

23. cikk

Üzleti terv

(1) A 18. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett üzleti tervnek az alábbi egyedi adatokat vagy bizonyítékokat kell tartalmaznia:

a) azoknak a kockázatoknak vagy kötelezettségvállalásoknak a jellege, amelyeket az érintett biztosító vagy viszontbiztosító fedezni kíván;

b) azok a viszontbiztosítási eljárások, amelyeket a viszontbiztosító az átadó biztosítóknak elfogadásra javasol;

c) a viszontbiztosításra és a továbbengedményezésre vonatkozó iránymutatások;

d) a minimális tőkeszükséglet abszolút alsó korlátját elérő szavatolótőke-elemek;

e) az adminisztratív szolgáltatások és a biztonságos üzletmenethez szükséges szervezet létrehozásának becsült költségei; az ezek fedezéséhez szükséges pénzügyi erőforrások leírása, és ha a biztosítandó kockázatok az I. melléklet A. részében szereplő 18. ágazatba tartoznak, azoknak az erőforrásoknak a leírása, amelyek a biztosító rendelkezésére állnak a vállalt segítségnyújtáshoz.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott követelményeken kívül a tervnek az első három pénzügyi évre az alábbiakat kell tartalmaznia:

a) egy előzetes mérlegterv;

b) a VI. fejezet 4. szakaszának 1. alszakaszában előírt jövőbeni szavatolótőke-szükséglet becslése az a) pontban említett előzetes mérlegterv alapján, valamint e becslés számítási módszere;

c) a 128. és 129. cikkben előírt jövőbeni minimális tőkeszükséglet becslése az a) pontban említett előzetes mérlegterv alapján, valamint e becslés számítási módszere;

d) azoknak a pénzügyi erőforrásoknak a becslése, amelyeket a biztosítástechnikai tartalékok, a minimális tőkeszükséglet és a szavatolótőke-szükséglet fedezetére szánnak;

e) a nem-életbiztosítás és viszontbiztosítás tekintetében a következőket is:

   i. az organizációs költségeken kívül a működési költségek becsült értéke, különös tekintettel a folyó általános költségekre és jutalékráfordításokra,

   ii. a biztosítási díjak vagy hozzájárulások és a kárigények becsült értéke;

f) életbiztosítás tekintetében a közvetlen üzleti tevékenység, a viszontbiztosításba vett és a viszontbiztosításba (tovább)adott kockázatok tekintetében a részletes bevételi és kiadási becsléseket rögzítő terv is.

24. cikk

Részvényesek és minősített részesedéssel rendelkező tulajdonosok

(1) A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai addig nem adnak engedélyt a biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenység megkezdéséhez, amíg a vállalkozás nem tájékoztatja őket azoknak a közvetlen vagy közvetett részvényeseknek vagy tagoknak – akár természetes, akár jogi személyek – az azonosító adatairól, akik minősített részesedéssel rendelkeznek az adott vállalkozásban, valamint e részesedések mértékéről

Az említett hatóságok megtagadják az engedély megadását, ha a részvényeseket, vagy tagokat a biztosító vagy viszontbiztosító körültekintő és megbízható irányításának követelményére tekintettel nem találják megfelelőnek.

(2) Az bekezdés alkalmazásában a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról szóló, 2004. december 15-i 2004/109/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv ([1]) 9. és 10. cikkében említett szavazati jogokat, valamint az azok összesítésére az említett irányelv 12. cikkének (4) és (5) bekezdésében megállapított feltételeket kell figyelembe venni.

A tagállamoknak nem kell figyelembe venniük azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyeket a befektetési vállalkozások vagy hitelintézetek – a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 6. pontja szerint – pénzügyi eszközök jegyzési garanciavállalása és/vagy pénzügyi eszközök kihelyezése révén, a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján fenntarthatnak, feltéve, hogy az említett jogokat egyrészt nem gyakorolják vagy használják egyéb módon a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra, másrészt azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik.

25. cikk

Engedélykérelem elutasítása

Az engedélykérelmet elutasító határozathoz csatolni kell annak pontos indoklását, és erről értesíteni kell az érintett vállalkozást.

Minden tagállam rendelkezik a bírósághoz fordulás jogáról, amennyiben a kérelmet elutasítják.

Azokra az esetekre is szükséges a bírósághoz fordulás jogáról rendelkezni, amikor a felügyeleti hatóságok nem foglalkoztak egy engedélykérelemmel az annak kézhezvételétől számított hat hónapon belül.

26. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok hatóságaival

(1) Konzultációt kell folytatni minden érintett tagállam felügyeleti hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának:

a) az érintett tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatának;

b) az érintett tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalata leányvállalatának; vagy

c) az érintett tagállamban engedélyezett biztosítót vagy viszontbiztosítót ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt álló vállalkozásnak.

([1]) HL L 390., 2004.12.31., 38. o.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata;

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt álló vállalkozás.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett hatóságok konzultációt folytatnak egymással az ugyanazon csoporthoz tartozó másik vállalkozás részvényeseinek megfelelésére, valamint a vállalkozást ténylegesen vezető vagy egyéb kiemelten fontos feladatkört betöltő személyekre vonatkozó szakmai alkalmassági és üzleti megbízhatósági követelmények értékelésére vonatkozó döntés előtt.

Az illetékes hatóságok kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják azokat a részvényesek megfelelésére, valamint a vállalkozást ténylegesen vezető vagy egyéb kiemelten fontos feladatkört betöltő személyekre vonatkozó szakmai alkalmassági és üzleti megbízhatósági követelményekre vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek a másik érintett hatóságok számára egy engedély kiállításához, továbbá a működési feltételeknek való megfelelés folyamatos értékeléséhez.

III. FEJEZET

Felügyeleti hatóságok és általános szabályok

27. cikk

A felügyelet fő célja

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok rendelkezzenek a felügyelet fő célja, azaz a szerződők és kedvezményezettek védelme eléréséhez szükséges eszközökkel, valamint a megfelelő szakértelemmel, kapacitással és felhatalmazással.

28. cikk

A pénzügyi stabilitás és a prociklikusság

A tagállamok biztosítják, hogy a felügyeleti hatóságok a felügyelet 27. cikkben meghatározott fő céljának sérelme nélkül általános kötelezettségeik ellátása során – különösen szükséghelyzetekben – megfelelően mérlegelik döntéseiknek az Európai Unió érintett pénzügyi rendszereire gyakorolt lehetséges hatását, figyelembe véve az adott időpontban rendelkezésre álló információkat.

Olyan időszakokban, amikor a pénzügyi piacokat rendkívüli mozgások jellemzik, a felügyeleti hatóságok figyelembe veszik tevékenységeik lehetséges prociklikus hatásait.

29. cikk

Általános felügyeleti elvek

(1) A felügyelet előre tekintő és kockázatalapú megközelítésen alapul. A felügyelet kiterjed a biztosítási és viszontbiztosítási üzletág szabályszerű működésének, valamint annak folyamatos ellenőrzésére, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók megfelelnek-e a felügyeleti szabályoknak.

(2) A biztosítók és viszontbiztosítók felügyelete a helyszíni és a helyszínen kívüli vizsgálatok megfelelő kombinációjából áll.

(3) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ezen irányelvben megállapított követelményeket a biztosítók vagy viszontbiztosítók üzleti tevékenységük szerinti kockázatok jellegéhez, nagyságrendjéhez és összetettségéhez igazodóan alkalmazzák.

(4) A Bizottság biztosítja, hogy a végrehajtási intézkedések figyelembe veszik az arányosság elvét, ezáltal garantálva ezen irányelv arányos alkalmazását, különös tekintettel a kis biztosítókra.

30. cikk

A felügyeleti hatóságok és a felügyelet hatálya

(1) A biztosítók vagy viszontbiztosítók pénzügyi felügyelete, beleértve a fióktelepeken keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenységet is, a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelőssége.

(2) Az (1) bekezdés szerinti pénzügyi felügyelet magában foglalja a biztosító vagy viszontbiztosító teljes tevékenységére vonatkozóan a vállalkozás fizetőképességének, a biztosítástechnikai tartalékok képzésének, a vállalkozás eszközeinek és a figyelembe vehető szavatoló tőkének a székhely szerinti tagállamban – a közösségi szinten elfogadott rendelkezések alapján alkotott szabályokkal vagy követett gyakorlattal összhangban – történő ellenőrzését.

Azokban az esetekben, amikor az érintett biztosító engedélyt kap az I. melléklet A. részében szereplő 18. ágazatba tartozó kockázatok biztosítására, a figyelemmel kísérés kiterjed azoknak a technikai erőforrásoknak a figyelemmel kísérésére is, amelyek a biztosítónak az általa vállalt segítségnyújtási tevékenység ellátása céljából rendelkezésre állnak, ha a székhely szerinti tagállam törvényei rendelkeznek az ilyen erőforrások figyelemmel kíséréséről.

(3) Amennyiben a kockázat helye szerinti tagállam, vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállam, vagy viszontbiztosító esetén a fogadó tagállam felügyeleti hatóságai indokoltan úgy vélik, hogy egy biztosító vagy viszontbiztosító tevékenységei érinthetik annak rendezett pénzügyi helyzetét, kötelesek erről tájékoztatni az adott vállalkozás székhelye szerinti tagállam felügyeleti hatóságait.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai állapítják meg, hogy a vállalkozás megfelel-e a prudens működés ezen irányelvben meghatározott elveinek.

31. cikk

Átláthatóság és elszámoltathatóság

(1) A felügyeleti hatóságok átlátható és elszámoltatható módon, a bizalmas információk kellő védelmével végzik feladataikat.

(2) A tagállamok gondoskodnak a következő információk közzétételéről:

a) a biztosítási szabályozásra vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések, valamint általános iránymutatások szövege;

b) a 36. cikkben meghatározott felügyeleti felülvizsgálat általános kritériumai és módszerei, beleértve a 34. cikk (4) bekezdésével összhangban kidolgozott eszközöket;

c) a prudenciális keretszabályok alkalmazásának főbb területeire vonatkozó statisztikai összesített adatok;

d) az ezen irányelvben engedélyezett opcionális lehetőségek gyakorlásának módja;

e) a felügyelet célja, fő feladatkörei és tevékenységei.

Az első albekezdésben előírt közzétételnek alkalmasnak kell lennie arra, hogy a felügyeleti hatóságok által a különböző tagállamokban alkalmazott felügyeleti megközelítéseket összevessék.

A közzétételt közös formátumban, rendszeres frissítés mellett kell megtenni. Az első albekezdés a)–e) pontjában említett információkhoz minden tagállamban biztosítani kell az elektronikus úton való hozzáférést.

(3) A tagállamok átlátható eljárásokat követelnek meg a felügyeleti hatóságaik irányító és vezető testületi tagjainak kinevezésére és visszahívására.

(4) A Bizottság a (2) bekezdéssel kapcsolatban végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyekben meghatározza a statisztikai összesített adatok közzétételének főbb követelményeit, valamint a közzététel formátumát, tartalmi elemeit és időpontját.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

32. cikk

Viszontbiztosítási vagy visszaengedményezési szerződés elutasításának tilalma

(1) A biztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a 14. cikkel összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy biztosítóval kötött viszontbiztosítási szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító rendezett pénzügyi helyzetével közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.

(2) A viszontbiztosító székhelye szerinti tagállam nem utasíthatja el a viszontbiztosító által egy a 14. cikkel összhangban engedélyezett viszontbiztosítóval, vagy biztosítóval kötött visszaengedményezési szerződést az adott viszontbiztosító vagy biztosító rendezett pénzügyi helyzetével közvetlenül összefüggő okokra hivatkozva.

33. cikk

Másik tagállamban alapított fióktelepek felügyelete

Ha egy másik tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító tevékenységét fióktelepen keresztül folytatja, a tagállamok lehetővé teszik a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai számára, hogy – miután értesítették az érintett fogadó tagállam felügyeleti hatóságait – maguk, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek útján a helyszínen ellenőrizzék azokat az adatokat, amelyek ismerete a vállalkozás pénzügyi felügyeletének ellátásához szükséges.

Az érintett fogadó tagállam hatóságai részt vehetnek az ellenőrzésben.

34. cikk

Általános felügyeleti hatáskör

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok megfelelő hatáskörrel rendelkezzenek prevenciós és korrekciós intézkedések meghozatalára annak biztosítása érdekében, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók megfeleljenek azon törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek, amelyeket valamennyi tagállamban be kell tartaniuk.

(2) A felügyeleti hatóságok hatáskörrel rendelkeznek a biztosítókat vagy viszontbiztosítókat, illetve azok igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének tagjait érintő bármely szükséges, adott esetben akár igazgatási vagy pénzügyi jellegű intézkedés meghozatalára.

(3) A tagállamok a 35. cikkel összhangban gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok megfelelő hatáskörrel rendelkezzenek a felügyelethez szükséges információk megkövetelésére.

(4) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti felülvizsgálati folyamat keretében a felügyeleti hatóságok megfelelő hatáskörrel rendelkezzenek mennyiségi mutatók kidolgozására – a szavatolótőke-szükséglet számítása mellett és amennyiben szükséges –, annak érdekében, hogy értékeljék a biztosítók vagy viszontbiztosítók alkalmazkodóképességét olyan lehetséges eseményekkel vagy a gazdasági körülmények olyan jövőbeni változásaival kapcsolatban, amelyek kedvezőtlen hatással járhatnak általános pénzügyi helyzetükre. A felügyeleti hatóságoknak jogukban áll előírni a vállalkozásoknak a megfelelő mérések elvégzését.

(5) A felügyeleti hatóságok megfelelő hatáskörrel rendelkeznek a biztosítók és viszontbiztosítók telephelyén folytatott helyszíni ellenőrzések végzésére.

(6) A felügyeleti hatáskört kellő időben és arányos módon kell alkalmazni.

(7) Az (1)–(5) bekezdésben említett, biztosítókkal és viszontbiztosítókkal kapcsolatos hatáskör a biztosítók és viszontbiztosítók kiszervezett tevékenységeivel kapcsolatban is alkalmazható.

(8) Az (1)–(5) és (7) bekezdésben említett hatásköröket szükség esetén végrehajtással, és adott esetben bírói úton kell gyakorolni.

35. cikk

A felügyelet céljára nyújtandó tájékoztatás

(1) A tagállamok előírják, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók adják meg a felügyeleti hatóságoknak a felügyelethez szükséges tájékoztatást. A tájékoztatásnak a 36. cikkben említett eljárás folytatása során legalább a következőkhöz szükséges információkat kell tartalmaznia:

a) a vállalkozások által alkalmazott irányítási rendszer, a folytatott üzleti tevékenység, a fizetőképességgel kapcsolatban alkalmazott értékelési elvek, a vállalt kockázatok és a kockázatkezelési rendszer, valamint a tőkestruktúra, tőkeigény és tőkekezelés értékelése;

b) a felügyeleti jogok gyakorlásából és a felügyeleti kötelezettségek teljesítéséből eredő megfelelő döntések meghozatala.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok a következő hatáskörökkel rendelkezzenek:

a) az (1) bekezdésben említett tájékoztatás jellegének, alkalmazási körének és formátumának meghatározása, amely tájékoztatás benyújtását a következő időpontokban írják elő a biztosítók vagy viszontbiztosítók számára:

   i. előre meghatározott időszakonként,

   ii. előre meghatározott események bekövetkeztekor,

   iii. a biztosító vagy viszontbiztosító helyzetének vizsgálata során;

b) közvetítőknél található vagy harmadik felekkel kötött szerződésekkel kapcsolatos információk beszerzése; és

c) információkérés külső szakértőktől, például könyvvizsgálóktól és biztosítási matematikusoktól.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett tájékoztatás a következőket tartalmazza:

a) minőségi vagy mennyiségi elemek, illetve ezek megfelelő kombinációja;

b) múltbeli, aktuális vagy jövőbeni elemek, illetve ezek megfelelő kombinációja; és

c) belső vagy külső forrásokból származó információk, illetve ezek megfelelő kombinációja.

(4) Az (1) és (2) bekezdésben említett tájékoztatás megfelel a következő elveknek:

a) összhangban kell lennie az érintett vállalkozás üzleti tevékenységének jellegével, nagyságrendjével és összetettségével, valamint különösen az abban rejlő kockázatokkal;

b) hozzáférhetőnek, minden lényeges szempont tekintetében hiánytalannak, összehasonlíthatónak és időben is következetesnek kell lennie; és

c) relevánsnak, megbízhatónak és érthetőnek kell lennie.

(5) A tagállamok előírják, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók megfelelő rendszerekkel és struktúrákkal rendelkezzenek az (1)–(4) bekezdésben megállapított követelmények teljesítése céljából, valamint egy, a biztosító vagy viszontbiztosító igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete által jóváhagyott, a megadott tájékoztatás folyamatos megfelelését biztosító szabályzattal.

(6) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyekben a felügyeleti jelentési követelmények megfelelő mértékű konvergenciája érdekében meghatározza az (1)–(4) bekezdésben említett tájékoztatásra vonatkozó szabályokat.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítésével történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

36. cikk

Felügyeleti felülvizsgálat

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok felülvizsgálják és értékeljék azokat a stratégiákat, folyamatokat és jelentési eljárásokat, amelyeket a biztosítók és viszontbiztosítók az ezen irányelv alapján elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek való megfelelés érdekében dolgoztak ki.

A felülvizsgálat és értékelés tartalma az irányítási rendszerrel kapcsolatos minőségi követelmények értékelése, azon kockázatok értékelése, amelyeket a vállalkozások vállalnak vagy vállalhatnak, valamint a vállalkozások arra irányuló képességének értékelése, hogy működési környezetüket figyelembe véve mennyire képesek felmérni az említett kockázatokat.

(2) A felügyeleti hatóságok különösen a következőkkel kapcsolatos megfelelőséget vizsgálják és értékelik:

a) a IV. fejezet 2. szakaszában meghatározott irányítási rendszer, beleértve a saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelésértékelést;

b) a VI. fejezet 2. szakaszában meghatározott biztosítástechnikai tartalékok;

c) a VI. fejezet 4. és 5. szakaszában meghatározott tőkekövetelmények;

d) a VI. fejezet 6. szakaszában meghatározott befektetési szabályok;

e) a VI. fejezet 3. szakaszában meghatározott szavatoló tőke minősége és mennyisége;

f) amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító teljes vagy részleges belső modellt használ, a VI. fejezet 4. szakaszának 3. alszakaszában meghatározott teljes és részleges belső modellekre vonatkozó követelményeknek való folyamatos megfelelés.

(3) A felügyeleti hatóságok megfelelő figyelemmel kísérési eszközökkel rendelkeznek, amelyek révén képesek azonosítani a biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi helyzetének romlását és figyelemmel kísérni annak orvoslását.

(4) A felügyeleti hatóságok értékelik a biztosítók és viszontbiztosítók által kidolgozott azon módszerek és gyakorlatok megfelelőségét, amelyek célja azoknak a lehetséges eseményeknek vagy a gazdasági körülmények olyan jövőbeni változásainak azonosítása, amelyek kedvezőtlen hatással járhatnak általános pénzügyi helyzetükre.

A felügyeleti hatóságok értékelik a vállalkozásoknak az említett lehetséges eseményekkel vagy a gazdasági körülmények jövőbeni változásaival szembeni ellenálló képességét.

(5) A felügyeleti hatóságok rendelkeznek a szükséges hatáskörrel ahhoz, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító számára előírják a felügyeleti felülvizsgálat során azonosított gyenge pontok és hiányosságok orvoslását.

(6) Az (1), (2) és (4) bekezdésben említett felülvizsgálatokat, értékeléseket és vizsgálatokat rendszeresen kell végezni.

A felügyeleti hatóságok megállapítják a felülvizsgálatok és értékelések minimális gyakoriságát és alkalmazási körét, e közben figyelembe veszik az érintett biztosítók vagy viszontbiztosítók tevékenységeinek jellegét, nagyságrendjét és összetettségét.

37. cikk

Többlettőke-követelmény

(1) A felügyeleti felülvizsgálatot követően a felügyeleti hatóságok kivételes esetekben többlettőke-követelményt írhatnak elő egy biztosító vagy viszontbiztosító számára, indokolással ellátott határozatban. E lehetőség csak a következő esetekben alkalmazható:

a) a felügyeleti hatóság megállapítja, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen eltér a VI. fejezet 4. szakaszának 2. alszakasza szerinti standard formulával számított szavatolótőke-szükséglet alapjául szolgáló feltevésektől, és:

   i. a belső modell alkalmazására vonatkozó, 119. cikk szerinti előírás nem megfelelő, vagy hatástalannak bizonyult, vagy

   ii. amíg a 119. cikkel összhangban a részleges vagy teljes belső modell kidolgozása folyamatban van;

b) a felügyeleti hatóság megállapítja, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen eltér a VI. fejezet 4. szakaszának 3. alszakasza szerinti belső modell vagy részleges belső modell alkalmazásával számított szavatolótőke-szükséglet alapjául szolgáló feltevésektől, mivel bizonyos számszerűsíthető kockázatokat nem megfelelően vettek számításba és a megfelelő határidőn belül nem került sor a modellnek az adott kockázati profilhoz való kiigazítására; vagy

c) a felügyeleti hatóság megállapítja, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító irányítási rendszere jelentősen eltér a IV. fejezet 2. szakaszában megállapított előírásoktól, és az eltérés gátolja a vállalkozást abban, hogy képes legyen helyesen meghatározni, felmérni, figyelemmel kísérni, kezelni és jelenteni azokat a kockázatokat, amelyeknek ki van vagy ki lehetne téve, továbbá más eszközök alkalmazása önmagában nem valószínű, hogy a megfelelő határidőn belül orvosolni tudná a hiányosságokat.

(2) E cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott körülmények között a többlettőke-követelményt oly módon kell kiszámítani, hogy a vállalkozás megfeleljen a 101. cikk (3) bekezdésében előírtaknak.

Az (1) bekezdés c) pontjában meghatározott körülmények között a többlettőke-követelménynek arányosnak kell lennie az azon hiányosságokból adódó lényeges kockázatokkal, amelyek a többlettőke-követelmény előírására ösztönözték a felügyeleti hatóságot.

(3) Az (1) bekezdés b) és c) pontjában meghatározott esetekben a felügyeleti hatóság gondoskodik arról, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító minden erőfeszítést megtegyen a többlettőke-követelmény előírásához vezető hiányosságok orvoslására.

(4) A felügyeleti hatóság évente legalább egyszer felülvizsgálja az (1) bekezdésben említett többlettőke-követelményt, és azt fel is oldja, ha a vállalkozás orvosolta az annak előírásához vezető hiányosságokat.

(5) Az előírt többlettőke-követelményt is magában foglaló szavatolótőke-szükséglet a nem megfelelő szavatolótőke-szükséglet helyébe lép.

Az első albekezdésben foglaltak ellenére a szavatolótőke-szükségletnek a 77. cikk (5) bekezdésében említett kockázati ráhagyás kiszámítása céljából nem szabad tartalmaznia az (1) bekezdés c) pontjával összhangban előírt többlettőke-követelményt.

(6) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyekben tovább részletezi azokat a feltételeket, amelyek fennállása esetén többlettőke-követelmény írható elő, illetve annak számítási módszertanait.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítása irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

38. cikk

Kiszervezett feladatkörök és tevékenységek felügyelete

(1) A 49. cikk sérelme nélkül a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a feladatkört vagy biztosítási illetve viszontbiztosítási tevékenységet kiszervező biztosítók és viszontbiztosítók megtegyék a szükséges lépéseket az alábbi feltételek teljesítése céljából:

a) a szolgáltatónak a kiszervezett feladatkör vagy tevékenység tekintetében együtt kell működnie a biztosító és viszontbiztosító felügyeleti hatóságaival;

b) a biztosítóknak és viszontbiztosítóknak, a könyvvizsgálóiknak és a felügyeleti hatóságoknak tényleges hozzáféréssel kell rendelkezniük a kiszervezett feladatkörökkel vagy tevékenységekkel kapcsolatos adatokhoz;

c) a felügyeleti hatóságoknak tényleges hozzáféréssel kell rendelkezniük a szolgáltató üzleti helységeihez, továbbá képeseknek kell lenniük e hozzáférési jogok gyakorlására.

(2) A szolgáltató telephelye szerinti tagállam engedélyezi a biztosító vagy viszontbiztosító felügyeleti hatóságainak, hogy ők maguk, vagy az általuk e célból kijelölt közvetítők vagy személyek helyszíni ellenőrzést végezzenek a szolgáltató telephelyén. A biztosító vagy viszontbiztosító felügyeleti hatósága a helyszíni ellenőrzés előtt tájékoztatja a szolgáltató telephelye szerinti tagállam megfelelő hatóságát. Nem felügyelt jogalany esetében a megfelelő hatóság a felügyeleti hatóság.

A biztosító vagy viszontbiztosító tagállamának felügyeleti hatósága az ilyen helyszíni ellenőrzések hatáskörét átruházhatja a szolgáltató telephelye szerinti tagállam felügyeleti hatóságaira.

39. cikk

Állományátruházás

(1) A nemzeti jogszabályok által meghatározott feltételek mellett a tagállamok engedélyezik a területükön központi irodával rendelkező biztosítók és viszontbiztosítók számára, hogy a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződésállományuk egészét vagy egy részét egy, a Közösségen belül letelepedett átvevő vállalkozásra ruházzák.

Az átruházás csak úgy engedélyezhető, hogy az átvevő vállalkozás székhely szerinti tagállamának felügyeleti hatóságai igazolják, hogy az átruházást is figyelembe véve az átvevő vállalkozás rendelkezik a szükséges figyelembe vehető szavatoló tőkével a 100. cikk első bekezdésében említett szavatolótőke-szükséglet fedezetére.

(2) Biztosítók esetében a (3)–(6) bekezdés alkalmazandó.

(3) Amennyiben egy fióktelep kívánja szerződésállományának egy részét vagy egészét átruházni, a fióktelep szerinti tagállammal konzultálni kell.

(4) Az (1) és (3) bekezdésben említett körülmények között, az átruházó biztosító székhelye szerinti tagállam hatóságai azon tagállamok felügyeleti hatóságai hozzájárulásának megszerzése után engedélyezik az átruházást, amelyekben a szerződéseket a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága értelmében megkötötték.

(5) A megkeresett tagállamok hatóságai az átruházó biztosító székhelye szerinti tagállam hatóságainak a konzultáció iránti kérés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat.

Amennyiben a megkeresett hatóságok e határidőn belül nem válaszolnak, azt hallgatólagos hozzájárulásnak kell tekinteni.

(6) Az (1)–(5) bekezdés szerint engedélyezett portfólióátruházás tényét a székhely szerinti tagállam, a kockázat helye szerinti tagállam vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállam nemzeti jogában meghatározott módon megadott engedélyt megelőzően vagy azt követően kell közzétenni.

Az ilyen átruházások automatikusan érvényessé válnak a szerződőkkel, a biztosított személyekkel és bármilyen más, az átruházott szerződésekből eredően jogokkal vagy kötelezettségekkel rendelkező egyéb személyekkel szemben.

Az első és a második albekezdés nem érinti a tagállamok jogát arra, hogy biztosítsák a szerződők számára a szerződések felmondásának lehetőségét az átruházást követő meghatározott időtartamon belül.

IV. FEJEZET

A tevékenységre vonatkozó feltételek

1. szakasz

Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelőssége

40. cikk

Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelőssége

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete végső felelősséget vállaljon azért, hogy az érintett vállalkozás megfelel az ezen irányelv alapján elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek.

2. szakasz

Irányítási rendszer

41. cikk

Általános irányítási követelmények

(1) A tagállamok előírják, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók hatékony, az üzleti tevékenység körültekintő és megbízható irányítását szavatoló irányítási rendszert működtessenek.

A rendszernek része legalább a megfelelő, átlátható szervezeti felépítés, a felelősségi körök egyértelmű meghatározása és megfelelő elhatárolása, valamint az információáramlást biztosító hatékony rendszer megléte. Az irányítási rendszernek biztosítania kell a 42–49. cikkben megállapított követelményeknek való megfelelést.

Az irányítási rendszert rendszeres belső felülvizsgálatnak kell alávetni.

(2) Az irányítási rendszernek arányosnak kell lennie a biztosító vagy viszontbiztosító tevékenységeinek jellegével, nagyságrendjével és összetettségével.

(3) A biztosító vagy viszontbiztosító szabályzatokban rögzíti legalább a következőket: kockázatkezelés, belső ellenőrzési rendszer, belső audit, és adott esetben kiszervezés. Gondoskodnak ezen szabályzatok követéséről is.

A szabályzatokat évente legalább egyszer felül kell vizsgálni. Elfogadásukhoz az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület előzetes hozzájárulása szükséges, a rendszer vagy az érintett terület bármely jelentős változásakor módosítani kell őket.

(4) A biztosító vagy viszontbiztosító – többek között készenléti tervek kidolgozásával – indokolt lépéseket tesz tevékenységei folyamatos és szabályszerű végrehajtásának biztosítására. A vállalkozás e célból megfelelő és arányos rendszereket, erőforrásokat és eljárásokat alkalmaz.

(5) A felügyeleti hatóságok megfelelő eszközökkel, módszerekkel és hatáskörrel rendelkeznek a biztosítók és viszontbiztosítók irányítási rendszerének ellenőrzésére, továbbá az e vállalkozások által azonosított, rendezett pénzügyi helyzetüket befolyásoló, újonnan felmerülő kockázatok értékelésére.

A tagállamok biztosítják a felügyeleti hatóságok azon hatáskörét, amely alapján azok az irányítási rendszer tökéletesítését és erősítését írhatják elő, a 42–49. cikkben meghatározott követelményeknek való megfelelés biztosítása érdekében.

42. cikk

A vállalkozást ténylegesen vezető vagy más kiemelten fontos feladatkört ellátó személyekre vonatkozó szakmai alkalmassági és üzleti megbízhatósági követelmények

(1) A biztosító vagy viszontbiztosító gondoskodik arról, hogy a vállalkozást ténylegesen vezető vagy más kiemelten fontos feladatkört ellátó személyek mindenkor megfeleljenek az alábbi követelményeknek:

a) szakmai képzettségük, tudásuk és tapasztalatuk alkalmassá teszi őket a körültekintő és megbízható irányításra (szakmai alkalmasság); és

b) jó az üzleti hírnevük és tisztességesek (üzleti megbízhatóság).

(2) A biztosítók és viszontbiztosítók a vállalkozást ténylegesen vezetők vagy más kiemelten fontos feladatkört ellátók személyében bekövetkező változásokról értesítik a felügyeleti hatóságot, mellékelve minden olyan információt, amely a vállalkozás vezetésére kijelölt új személyek szakmai alkalmasságának és üzleti megbízhatóságának megállapításához szükséges.

(3) A biztosítók és viszontbiztosítók értesítik a felügyeleti hatóságot, amennyiben az (1) és (2) bekezdésben említett személyeket az (1) bekezdésben említett követelmények nem teljesítése miatt leváltják.

43. cikk

A jó üzleti hírnév igazolása

(1) Amennyiben valamelyik tagállam saját állampolgáraitól vagy nemzeti vállalkozásaitól bizonyítékot követel jó üzleti hírnevükre, illetve arra vonatkozóan, hogy korábban ellenük csődeljárás nem indult, vagy mindkettőre vonatkozóan, az ilyen tagállam más tagállamok állampolgárai tekintetében elegendő bizonyítékként elfogadja a „bírósági nyilvántartás” kivonatának bemutatását, vagy ennek hiányában a székhely szerinti tagállam, illetve a külföldi állampolgár lakóhelye szerinti tagállam illetékes bírósága, vagy közigazgatási hatóságai által kibocsátott, ezzel egyenértékű okiratot, bizonyítva, hogy ezeknek a követelményeknek megfelel.

(2) Amennyiben a székhely szerinti tagállam vagy a külföldi állampolgár lakóhelye szerinti tagállam, nem bocsátja ki az (1) bekezdésben említett dokumentumot, az helyettesíthető esküvel, vagy azokban a tagállamokban, ahol esküre vonatkozó rendelkezések nem léteznek, ünnepélyes nyilatkozattal, amelyet az érintett külföldi állampolgár az illetékes bíróság vagy közigazgatási hatóság, vagy adott esetben közjegyző előtt tesz meg a székhely szerinti tagállamban vagy a külföldi állampolgár lakóhelye szerinti tagállamban.

Az ilyen hatóság vagy közjegyző az eskü vagy az ünnepélyes nyilatkozat hitelességét igazolja.

Azzal kapcsolatban, hogy az illető ellen korábban csődeljárás nem indult, az első albekezdésben említett nyilatkozatot az illetékes szakmai vagy kereskedelmi testület előtt is meg lehet tenni az említett tagállamban.

(3) Az (1) és a (2) bekezdésben említett igazolások és okiratok nem nyújthatók be a kibocsátásuk napjától számított három hónapnál később.

(4) A tagállamok kijelölik az (1) és (2) bekezdésben említett okiratok kibocsátására illetékes hatóságokat és testületeket, és erről a többi tagállamot és a Bizottságot haladéktalanul tájékoztatják.

Az egyes tagállamok tájékoztatják a többi tagállamot és a Bizottságot azokról a hatóságokról vagy testületekről is, amelyekhez az (1) és (2) bekezdésben említett okiratokat a 2. cikkben említett tevékenységeknek az adott tagállam területén történő végzése iránti kérelem alátámasztására be kell nyújtani.

44. cikk

Kockázatkezelés

(1) A biztosító vagy viszontbiztosító eredményes kockázatkezelési rendszert működtet, amely azon egyedi és összesített kockázatok és kockázati kölcsönhatások folyamatos azonosításához, méréséhez, figyelemmel kíséréséhez, kezeléséhez és jelentéséhez szükséges stratégiákból, folyamatokból és jelentési eljárásokból áll, amelyeknek egyedi vagy összesített szinten ki van, illetve ki lehet téve.

A kockázatkezelési rendszernek hatékonynak kell lennie, és a rendszert a biztosító vagy viszontbiztosító szervezeti felépítésébe és döntéshozatali folyamataiba kell integrálni, megfelelő módon figyelembe véve a vállalkozást ténylegesen vezető vagy más kiemelten fontos feladatkört ellátó személyeket.

(2) A kockázatkezelési rendszer kiterjed a szavatolótőkeszükséglet számítása során figyelembe veendő, a 101. cikk (4) bekezdésében meghatározott kockázatokra, valamint a számításban nem vagy nem teljesen figyelembe vett kockázatokra is.

A kockázatkezelési rendszer kiterjed legalább a következő területekre ki:

a) biztosítási kockázat vállalása és tartalékképzés;

b) eszköz-forrás gazdálkodás;

c) befektetés, különösen származtatott ügyletek és hasonló kötelezettségvállalások;

d) likviditási és koncentrációs kockázat kezelése;

e) működési kockázat kezelése;

f) viszontbiztosítás és más kockázatcsökkentési technikák.

A 41. cikk (3) bekezdésében említett írott kockázatkezelési szabályzat az e bekezdés második albekezdésének a)–f) pontjával összefüggő szabályzatokból áll.

(3) A befektetési kockázattal kapcsolatban a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak bizonyítania kell, hogy megfelel a VI. fejezet 6. szakasza rendelkezéseinek.

(4) A biztosító vagy viszontbiztosító a kockázatkezelési feladatkört úgy alakítja ki, hogy annak felépítése lehetővé tegye a kockázatkezelési rendszer működtetését.

(5) A 112. és 113. cikkel összhangban jóváhagyott részleges vagy teljes belső modellt alkalmazó biztosítók vagy viszontbiztosítók esetében a kockázatkezelési feladatkör az alábbi feladatokra is kiterjed:

a) a belső modell kialakítása és bevezetése;

b) a belső modell tesztelése és érvényesítése;

c) a belső modell és valamennyi módosításának dokumentálása;

d) a belső modell teljesítményének elemzése, és az arról szóló összefoglaló jelentések elkészítése;

e) az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület tájékoztatása a belső modell teljesítményéről, a további tökéletesítésre szoruló területek megnevezése, valamint a testület tájékoztatása arról, hogy a korábban megállapított gyengeségek kiküszöbölésére milyen erőfeszítéseket tettek.

45. cikk

Saját kockázat- és szolvenciaértékelés

(1) A kockázatkezelési rendszer részeként minden biztosító és viszontbiztosító saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelésértékelést végez.

Az értékelés legalább a következőkre kitér:

a) az általános szavatolótőke-megfelelési igény, amely figyelembe veszi a vállalkozás egyedi kockázati profilját, jóváhagyott kockázatvállalási határait és üzleti stratégiáját;

b) folyamatos megfelelés a VI. fejezet 4. és 5. szakaszában meghatározott tőkekövetelményeknek, továbbá a VI. fejezet 2. szakaszában meghatározott, biztosítástechnikai tartalékokkal kapcsolatos követelményeknek;

c) az érintett vállalkozás kockázati profilja és – a VI. fejezet 4. szakaszának 2. alszakasza szerinti standard formulával, vagy annak a VI. fejezet 4. szakasza 3. alszakasza szerinti részleges vagy teljes belső modelljével számított – szavatolótőkeszükséglet alapjául szolgáló, a 101. cikk (3) bekezdésében meghatározott feltevések közötti eltérés mértékének jelentősége.

(2) Az (1) bekezdés a) pontja alkalmazásában az érintett vállalkozás olyan eljárásokat kell, hogy alkalmazzon, amelyek arányosak az üzleti tevékenységében rejlő kockázatok jellegével, nagyságrendjével és összetettségével, és amelyek révén képes megfelelően észlelni és értékelni a számára rövid és hosszú távon felmerülő kockázatokat, illetve azon kockázatokat, amelyeknek ki van vagy ki lehet téve. A vállalkozásnak be kell mutatnia az ezen értékelés során használt módszereket.

(3) Abban az (1) bekezdés c) pontjában említett esetben, amikor belső modellt alkalmaznak, az értékelést azzal az újrakalibrálással együtt kell elvégezni, amely a belső modell eredményeit a szavatolótőke-szükséglet kockázati mértékéhez és kalibrálásához igazítja.

(4) A saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelésértékelés az üzleti stratégia szerves része, amelyet a vállalkozás stratégiai döntései során folyamatosan alkalmazni kell.

(5) A biztosítók vagy viszontbiztosítók az (1) bekezdésben említett értékelésre rendszeresen, illetve a kockázati profil jelentős változását követően haladéktalanul sort kerítenek.

(6) A biztosítók vagy viszontbiztosítók a 35. cikknek megfelelően adott tájékoztatás keretében tájékoztatják a felügyeleti hatóságot minden egyes saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelésértékelés eredményéről.

(7) A saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelésértékelés nem szolgál tőkekövetelmény kiszámítására. A szavatolótőkeszükséglet kiigazítására kizárólag a 37., 231.-233. és 238. cikkeknek megfelelően kerülhet sor.

46. cikk

Belső ellenőrzési rendszer

(1) A biztosítók és viszontbiztosítók hatékony belső ellenőrzési rendszert működtetnek.

A rendszer kiterjed legalább az igazgatási és számviteli eljárásokra, egy belső ellenőrzési keretrendszerre, és a vállalkozás minden szintjére kiterjedő megfelelő jelentési, adatszolgáltatási rendszerre, továbbá a megfelelőségi feladatkörre.

(2) A megfelelőségi feladatkör része az ezen irányelv alapján elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekkel kapcsolatos tanácsadás az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület számára. Ide tartozik a jogi környezet változásainak az érintett vállalkozás tevékenységére vonatkozó hatásvizsgálata, valamint a megfelelőségi kockázat azonosítása és értékelése.

47. cikk

Belső audit

(1) A biztosítók és viszontbiztosítók hatékony belső audit feladatkörről rendelkeznek.

A belső audit feladatkörbe tartozik annak értékelése, hogy a belső ellenőrzési rendszer és az irányítási rendszer egyéb elemei mennyire megfelelőek és hatékonyak.

(2) A belső audit feladatkör a működési feladatköröktől független, objektív feladatkör.

(3) A belső audit megállapításairól és ajánlásairól tájékoztatni kell az igazgatási, irányító vagy felügyelő testületet, amely meghatározza, hogy milyen lépéseket kell tenni a belső audit egyes megállapításai és ajánlásai tekintetében, és biztosítja ezen intézkedések végrehajtását.

48. cikk

Aktuáriusi feladatkör

(1) A biztosítók és viszontbiztosítók hatékony aktuáriusi feladatkörről rendelkeznek:

a) a biztosítástechnikai tartalékok számításának összehangolására;

b) az alkalmazott módszertan és az alapul szolgáló modellek, valamint a biztosítástechnikai tartalékok számításánál figyelembe vett feltevések megfelelőségének biztosítására;

c) a biztosítástechnikai tartalék számításához használt adatok elégségességének és minőségének értékelésére;

d) a legjobb becslések és a tapasztalati adatok összevetésére;

e) az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület tájékoztatására a biztosítástechnikai tartalék számításának megbízhatóságáról és megfelelőségéről;

f) a biztosítástechnikai tartalék számításának felügyeletére, a 82. cikkben meghatározott esetekben;

g) az általános biztosítási kockázatvállalási politikáról való véleménynyilvánításra;

h) a viszontbiztosítási megállapodások megfelelőségéről való véleménynyilvánításra; valamint

i) a 44. cikkben említett kockázatkezelési rendszer hatékony működtetéséhez való hozzájárulásra, különös tekintettel a VI. fejezet 4. és 5. szakaszában meghatározott tőkekövetelmények számításának alapjául szolgáló kockázatmodellezésre és a 45. cikkben említett értékelésre.

(2) Az aktuáriusi feladatkört a biztosító vagy viszontbiztosító üzleti tevékenységében rejlő kockázatok jellegével, nagyságrendjével és összetettségével arányos aktuárius és pénzügyi matematikai tudással rendelkező, az alkalmazandó szakmai és egyéb normákkal kapcsolatos tapasztalataikat bizonyítani képes személyek látják el.

49. cikk

Kiszervezés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy amennyiben a biztosítók és viszontbiztosítók feladatköröket, illetve biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet kiszerveznek, úgy e vállalkozások az ezen irányelv szerinti kötelezettségeik teljesítéséért továbbra is teljes mértékben felelősek maradnak.

(2) Kritikus vagy lényeges működési feladatkörök vagy tevékenységek kiszervezése nem történhet olyan módon, hogy az:

a) komolyan veszélyeztesse az érintett vállalkozás irányítási rendszerének minőségét;

b) indokolatlanul növelje a működési kockázatot;

c) veszélyeztesse a felügyeleti hatóság arra irányuló képességét, hogy figyelemmel kísérje a vállalkozás kötelezettségeknek való megfelelését;

d) aláássa a szerződőknek nyújtott folyamatos és kielégítő szolgáltatást.

(3) A biztosítók vagy viszontbiztosítók előzetesen, kellő időben értesítik a felügyeleti hatóságokat a kritikus vagy lényeges feladatkörök vagy tevékenységek kiszervezéséről, valamint az e feladatkörökkel vagy tevékenységekkel kapcsolatos későbbi fontos fejleményekről.

50. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

a) a 41., 44., 46. és 47. cikkben említett, a biztosítók vagy viszontbiztosítók által működtetett rendszerek elemei, különösen az eszköz-forrás menedzsment és a befektetési politika által érintett területek, a 44. cikk (2) bekezdésével összhangban;

b) a 44. és 46.- 48. cikkekben említett feladatkörök;

c) a 42. cikkben meghatározott követelmények és az azoknak alárendelt feladatkörök;

d) a kiszervezés feltételei, különösen harmadik országbeli szolgáltatók esetében.

(2) Amennyiben a 45. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett értékelés tekintetében szükség van rá a megfelelő konvergencia biztosításához, a Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el az adott értékelés elemeinek további pontosítása érdekében.

(3) Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

3. szakasz

Közzététel

51. cikk

A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentés: tartalmi elemek

(1) A tagállamok a 35. cikk (3) bekezdésében előírt információk és a (4) bekezdésében meghatározott alapelveket figyelembe véve előírják, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók évente jelentést tegyenek közzé fizetőképességükről és pénzügyi helyzetükről.

A jelentésnek a következő információkat kell tartalmaznia teljes egészében, vagy más jogi vagy szabályozási követelménynek megfelelően közzétett, jellegét és tartalmát tekintve is egyenértékű információra való hivatkozással:

a) a vállalkozás üzleti tevékenységének és teljesítményének leírása;

b) az irányítási rendszer leírása, valamint megfelelőségének értékelése a vállalkozás kockázati profilja szempontjából;

c) az egyes kockázati kategóriák szerint tagolt leírás a kockázati kitettségről, a kockázatkoncentrációról, kockázatcsökkentésről és kockázatérzékenységről;

d) az eszközök, biztosítástechnikai tartalékok és egyéb források szerint tagolt leírás értékelésük alapjáról és módszereiről, bemutatva az esetleges eltéréseket a pénzügyi beszámolókban szereplő értékelésük alapjához és módszereihez képest;

e) a tőkemenedzsment leírása, legalább a következők bemutatásával:

   i. a szavatoló tőke szerkezete, összege és minősége;

   ii. a szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet nagysága;

   iii. a 304. cikkben a szavatolótőke-szükséglet kiszámítására meghatározott lehetőség;

iv. a standard formula és a vállalkozás által a szavatolótőke-szükséglet számításához alkalmazott belső modell alapjául szolgáló feltevések közötti fő különbségek megértéséhez szükséges információk;

v. a jelentési időszakban a minimális tőkeszükséglet nem teljesítésének vagy a szavatolótőke-szükséglet jelentős nem teljesítésének összege, függetlenül a nem megfelelőség későbbi megszüntetésétől, bemutatva annak eredetét, következményeit, valamint a korrekciós intézkedéseket.

(2) Az (1) bekezdés e) pontjának i. alpontjában említett leírás tartalmazza az előző jelentési időszak óta bekövetkezett jelentős változások vizsgálatát, az érintett elemek pénzügyi beszámolókban szereplő értékével kapcsolatos főbb eltérések magyarázatát, valamint a tőkeátruházhatóság rövid leírását.

A szavatolótőke-szükséglet (1) bekezdés e) pontjának ii. alpontjában említett közzétételében külön kell bemutatni a VI. fejezet 4. szakasza 2. és 3. alszakaszának megfelelően számított összeget és a 37. cikkel összhangban előírt esetleges többlettőke-követelmény összegét, vagy a 110. cikk értelmében a biztosító vagy viszontbiztosító által alkalmazandó egyedi paraméterek hatását, együtt az érintett felügyeleti hatóság erre vonatkozó indokolásáról szóló rövid tájékoztatással.

A tagállamok azonban, az egyéb jogi vagy szabályozási előírások szerint kötelező közzététel sérelme nélkül előírhatják, hogy az (1) bekezdés e) pontjának ii. alpontjában említett teljes szavatolótőke-szükséglet közzététele ellenére a többlettőke-követelményt vagy a 110. cikk értelmében a biztosító vagy viszontbiztosító által alkalmazandó egyedi paraméterek hatását egy 2017. október 31-ig tartó átmeneti időszakban nem kell külön feltüntetni.

A szavatolótőke-szükséglet közzététele során adott esetben jelezni kell, hogy a végleges összeget a felügyeleti hatóság még nem hagyta jóvá.

52. cikk

A CEIOPS tájékoztatása és jelentései

(1) A tagállamok előírják, hogy a felügyeleti hatóságok minden évben tájékoztassák a CEIOPS-ot a következőkről:

a) az egy vállalkozásra jutó átlagos többlettőke-követelmény, valamint a felügyeleti hatóság által előírt többlettőke-követelmény eloszlása az előző évben, a szavatolótőke-szükséglet százalékában megadva, az alábbiak szerinti bontásban:

i. valamennyi biztosító és viszontbiztosító,

ii. életbiztosítók,

iii. nem-életbiztosítók,

iv. életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységet egyaránt végző biztosítók,

v. viszontbiztosítók;

b) minden egyes, az a) pontban említett közzététel esetében a 37. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontja szerint előírt többlettőke-követelmény aránya.

(2) A CEIOPS évente közzéteszi a következő információkat:

a) a tagállamok összessége vonatkozásában a többlettőke-követelmény teljes eloszlása a szavatolótőke-szükséglet százalékában megadva, az alábbiak szerinti bontásban:

i. valamennyi biztosító és viszontbiztosító,

ii. életbiztosítók,

iii. nem-életbiztosítók,

iv. életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységet egyaránt végző biztosítók,

v. viszontbiztosítók;

b) valamennyi tagállam esetében külön-külön a többlettőke-követelmény eloszlása a szavatolótőke-szükséglet százalékában megadva, az adott tagállamok valamennyi biztosítója és viszontbiztosítója tekintetében;

c) minden egyes, az a) és b) pontban említett közzététel esetében a 37. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontja szerint előírt többlettőke-követelmény aránya.

(3) A CEIPOPS a (2) bekezdésben említett információkat az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság rendelkezésére bocsátja, a többlettőke-követelmény előírásában a különböző tagállamok felügyeleti hatóságai között megvalósuló felügyeleti konvergencia mértékét bemutató jelentéssel együtt.

53. cikk

A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentés: az alkalmazandó alapelvek

(1) A felügyeleti hatóságok engedélyezhetik a biztosítók és viszontbiztosítók számára információk közzétételének mellőzését, amennyiben:

a) az információ közzétételével a vállalkozás versenytársai jelentős jogtalan előnyhöz jutnának;

b) szerződőkkel vagy más felekkel kapcsolatos kötelezettségek titoktartásra vagy az információk bizalmas kezelésére kötelezik a vállalkozást.

(2) Amennyiben a felügyeleti hatóság engedélyezi az információ közzétételének mellőzését, ezt a vállalkozásoknak a fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentésükben tett nyilatkozattal az indokok megadásával jelezniük kell.

(3) A felügyeleti hatóságok a biztosítók és viszontbiztosítók számára engedélyezhetik a más jogi vagy szabályozási előírás alapján történő közzététel alkalmazását – vagy az arra való hivatkozást –, amennyiben az jellegét és tartalmát tekintve egyenértékű az 51. cikkben előírt tájékoztatással.

(4) Az (1) és (2) bekezdés nem alkalmazandó az 51. cikk (1) bekezdésének e) pontjában említett információkra.

54. cikk

A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentés: frissítés és kiegészítő önkéntes tájékoztatás

(1) Az 51. és 53. cikkel összhangban közzétett információk relevanciáját komolyan befolyásoló jelentős fejlemény esetén a biztosítók és viszontbiztosítók megfelelő tájékoztatást adnak a jelentős fejlemény jellegéről és hatásairól.

Az első albekezdés alkalmazásában jelentős fejleménynek minősülnek legalább a következők:

a) ha a minimális tőkeszükséglet nem teljesítését észlelik, és a felügyeleti hatóságok úgy ítélik meg, hogy a vállalkozás nem lesz képes reális rövid távú pénzügyi terv benyújtására, vagy e tervet nem kapják meg a nem-teljesítés észlelésétől számított egy hónapon belül;

b) ha a szavatolótőke-szükséglet jelentős nem teljesítését észlelik, és a felügyeleti hatóságok a nem-teljesítés észlelésétől számított két hónapon belül nem kapnak reális helyreállítási tervet.

A második albekezdés a) pontja tekintetében a felügyeleti hatóságok előírják, hogy az érintett vállalkozás haladéktalanul tegye közzé a nem teljesítés összegét, bemutatva annak eredetét, következményeit, valamint a korrekciós intézkedéseket. Ha az eredetileg reálisnak tartott rövid távú pénzügyi terv ellenére a minimális tőkeszükséglet nem teljesítése az észleléstől számított három hónap múlva továbbra is fennáll, akkor azt az adott időszak végén közzé kell tenni, bemutatva annak eredetét, következményeit, valamint a már megtett és a további tervezett korrekciós intézkedéseket.

A második albekezdés b) pontja tekintetében a felügyeleti hatóságok előírják, hogy az érintett vállalkozás haladéktalanul tegye közzé a nem teljesítés összegét, bemutatva annak eredetét, következményeit, valamint a korrekciós intézkedéseket. Ha az eredetileg reálisnak tartott helyreállítási terv ellenére a szavatolótőkeszükséglet jelentős nem teljesítése az észleléstől számított hat hónap múlva továbbra is fennáll, akkor azt az adott időszak végén közzé kell tenni, bemutatva annak eredetét, következményeit, valamint a már megtett és a további tervezett korrekciós intézkedéseket.

(2) A biztosítók és viszontbiztosítók önkéntes alapon közzétehetnek olyan, a fizetőképességről és pénzügyi helyzetükről szóló információkat és magyarázatokat, amelyek közzétételét az 51. és az 53. cikk, valamint e cikk (1) bekezdése nem írja elő.

55. cikk

A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentés: szabályzat és jóváhagyás

(1) A tagállamok előírják, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók megfelelő rendszerekkel és struktúrákkal rendelkezzenek az 51. és 53. cikke valamint az 54. cikk (1) bekezdésében megállapított követelmények teljesítésére, továbbá szabályzatokkal rendelkezzenek az 51., 53. és 54. cikkel összhangban közzétett információk mindenkori helyességének biztosítása érdekében.

(2) A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentést a biztosító vagy viszontbiztosító igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének jóvá kell hagynia, a közzétételre csak ez után kerülhet sor.

56. cikk

A fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló jelentés: végrehajtási intézkedések

A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyekben tovább részletezi a közzéteendő információkat és a közzététel módját.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

4. szakasz

Minősített részesedésszerzések

57. cikk

Részesedésszerzési szabályok

(1) A tagállamok előírják minden olyan természetes vagy jogi személy, vagy összehangoltan fellépő több ilyen személy (a részesedést szerezni kívánó személy) részére, aki vagy amely döntést hozott egy biztosítóban vagy viszontbiztosítóban közvetlen vagy közvetett minősített részesedés megszerzésére, vagy további növelésére, aminek következményeképpen szavazati jogainak vagy tőkerészesedésének aránya elérné vagy meghaladná a 20, 30 vagy 50 %-ot, vagy a döntés által a biztosító vagy viszontbiztosító a leányvállalatává válna (szándékolt részesedésszerzés), hogy

a megszerezni kívánt minősített részesedés nagyságát és az 59. cikk (4) bekezdésében említett vonatkozó információkat először írásban jelentsék be annak a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak a felügyeleti hatóságai felé, amelyben minősített részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszenek. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

(2) A tagállamok előírják minden természetes vagy jogi személy részére, aki vagy amely döntést hozott egy biztosítóban vagy viszontbiztosítóban fennálló minősített részesedésének közvetlen vagy közvetett elidegenítéséről, hogy ezt a tényt először írásban jelentse be – a kívánt elidegenítés utáni részesedése nagyságának megjelölésével – a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak. Ennek a személynek hasonlóképpen bejelentést kell tennie a felügyeleti hatóságok felé akkor is, ha minősített részesedése oly mértékű csökkentéséről döntött, amelynek következményeképpen szavazati jogának, vagy tőkerészesedésének aránya 20, 30, vagy 50 % alá csökkenne, vagy ha a biztosító vagy viszontbiztosító megszűnne e személy leányvállalata lenni. A tagállamoknak nem szükséges a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

58. cikk

Az értékelési határidő

(1) A felügyeleti hatóságok azonnal, és minden esetben az 57. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés átvételét, valamint a (2) bekezdésében említett információk esetleges későbbi átvételét követő két munkanapon belül írásban elismerik az átvételt a részesedést szerezni kívánó személy felé.

A felügyeleti hatóságoknak a bejelentés és a tagállam által az 59. cikk (4) bekezdésében említett lista alapján előírt, a bejelentéshez csatolandó valamennyi dokumentum átvételének írásos elismervénye keltétől számított legfeljebb hatvan munkanap (értékelési határidő) áll rendelkezésére az 59. cikk (1) bekezdésében előírt értékelés (az értékelés) elvégzésére.

A felügyeleti hatóság az átvételi elismervény átadásakor tájékoztatja a részesedést szerezni kívánó személyt az értékelési határidő lejártának időpontjáról.

(2) A felügyeleti hatóságok az értékelés során – de az értékelési határidő ötvenedik munkanapjánál nem később – szükség esetén bármely olyan további információt bekérhetnek, amely szükséges az értékelés befejezéséhez. Ezt a felhívást írásban, a szükséges pótlólagos információk megnevezésével kell megtenni.

A felügyeleti hatóságok által történő információkérés napja és a részesedést szerezni kívánó személy által arra adott válasz átvétele közötti időszakban az értékelési határidőt meg kell szakítani. Ez a megszakítás nem tarthat tovább húsz munkanapnál. A felügyeleti hatóságok általi bármely – az információk kiegészítését vagy pontosítását szolgáló – további kérésről a felügyeleti hatóságok szabad mérlegelésük szerint döntenek, azonban ez nem járhat az értékelési határidő megszakításával.

(3) A felügyeleti hatóságok a (2) bekezdés második albekezdésében említett megszakítást legfeljebb harminc munkanapra meghosszabbíthatják, ha a részesedést szerezni kívánó személy:

a) székhelye a Közösségen kívül található vagy a Közösségen kívüli szabályozás alá tartozik; vagy

b) olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely nem tartozik ezen irányelv, az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokról (ÁÉKBV) szóló törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1985. december 20-i 85/611/EGK tanácsi irányelv ([1]), a 2004/39/EK irányelv vagy a 2006/48/EK irányelv szerinti felügyelet hatálya alá.

(4) Ha a felügyeleti hatóságok értékelésük befejezésekor a szándékolt részesedésszerzés elutasítása mellett döntenek, erről két munkanapon belül és az értékelési határidő lejárta előtt írásban tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt, megadva annak indokait. A nemzeti jog függvényében, a részesedést szerezni kívánó személy kérésére a határozat indokait megfelelően tartalmazó nyilatkozatot a nyilvánosság számára hozzáférhetővé lehet tenni. Ez nem akadálya annak, hogy a tagállam lehetővé tegye a felügyeleti hatóság számára, hogy ezt a közzétételt a részesedést szerezni kívánó személy kérése nélkül is megtegye.

(5) Ha a felügyeleti hatóságok az értékelési határidőn belül nem utasítják el írásban a szándékolt részesedésszerzést, akkor a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni.

(6) A felügyeleti hatóságok megszabhatják a szándékolt részesedésszerzés teljesítésének maximális időtartamát, és azt, adott esetben, meghosszabbíthatják.

(7) A szavazati jogok vagy tőkerészesedés közvetlen vagy közvetett megszerzése tekintetében a tagállamok nem szabhatnak meg a felügyeleti hatóságoknak történő bejelentésre vagy az azok általi jóváhagyásra vonatkozó, az ebben az irányelvben megállapítottnál szigorúbb követelményeket.

(8) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek tovább részletezik az 59. cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumok kiigazítását a jövőbeni fejlemények figyelembevétele és az 57–63. cikk egységes alkalmazása érdekében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

59. cikk

Értékelés

(1) Az 57. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés és az 58. cikk (2) bekezdésében említett információ értékelésekor a felügyeleti hatóságok – a részesedésszerzés tárgyát képező biztosító vagy viszontbiztosító hatékony, körültekintő és megbízható irányítása érdekében és a részesedést szerezni kívánó személynek a biztosítóra vagy viszontbiztosítóra gyakorolt valószínűsíthető befolyását figyelembe véve – az alábbi kritériumok alapján értékelik a részesedést szerezni kívánó személy szakmai alkalmasságát és a szándékolt részesedésszerzés pénzügyi megfelelőségét:

a) a részesedést szerezni kívánó személy jó üzleti hírneve;

([1]) HL L 375., 1985.12.31., 3. o.

b) a szándékolt részesedésszerzés eredményeképpen a biztosítóintézet üzleti tevékenységét irányító bármely személy jó üzleti hírneve és szakmai tapasztalata;

c) a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága, különösen a részesedésszerzés tárgyát képező biztosítóban vagy viszontbiztosítóban folytatott és tervezett üzleti tevékenységgel kapcsolatban;

d) a biztosító vagy viszontbiztosító képes lesz-e teljesíteni és folyamatosan fogja-e teljesíteni az ezen az irányelven és adott esetben a prudens működés egyéb irányelveken – különösen a 2002/87/EK irányelven – alapuló követelményeit és különösen, hogy vajon az a csoport, amelynek részévé válik, olyan szerkezetű-e, amely lehetővé teszi a hatékony felügyelet gyakorlását, a felügyeleti hatóságok közötti hatékony információcserét és a felügyeleti hatóságok közötti hatáskörmegosztás meghatározását;

e) a szándékolt részesedésszerzése alapján feltételezhető, hogy pénzmosást vagy terrorizmusfinanszírozást követnek vagy követtek el, vagy kísérelnek vagy kíséreltek meg elkövetni a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) 1. cikke értelmében, vagy hogy a szándékolt részesedésszerzés növelheti ennek kockázatát.

(2) A felügyeleti hatóságok csak abban az esetben utasíthatják el a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az (1) bekezdésben meghatározott kritériumok alapján ésszerű okuk van, vagy ha a részesedést szerezni kívánó személy által szolgáltatott információ nem teljes.

(3) A tagállamok nem szabhatnak előzetes feltételeket a megszerzendő részesedési arány tekintetében, és felügyeleti hatóságaik számára sem engedélyezhetik a szándékolt részesedésszerzésnek a piac gazdasági igényei alapján való vizsgálatát.

(4) A tagállamok közzéteszik az értékeléshez szükséges és az 57. cikk (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában a felügyeleti hatóságok számára nyújtandó információk listáját. A kért információknak arányosnak kell lenniük, és azokat a részesedést szerezni kívánó személy és a szándékolt részesedésszerzés jellegéhez kell igazítani. A tagállamok nem követelhetnek meg olyan információt, amely a prudenciális értékelés szempontjából lényegtelen.

(5) Az 58. cikk (1), (2) és (3) bekezdéseiben foglaltak ellenére, amennyiben ugyanazon biztosító vagy viszontbiztosító tekintetében kettő vagy több, minősített részesedés szerzésére vagy növelésére vonatkozó ajánlatról érkezik bejelentés a felügyeleti hatósághoz, úgy az utóbbinak a részesedést szerezni kívánó személyeket megkülönböztetéstől mentes módon kell kezelnie.

([1]) HL L 309., 2005.11.25., 15. o.

60. cikk

Szabályozott pénzügyi szervezetek általi részesedésszerzés

(1) Az érintett felügyeleti hatóságoknak az értékeléskor teljeskörűen konzultálniuk kell egymással, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy az alábbiak egyike:

a) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzésbeli ágazattól eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító vagy viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy a 85/611/EGK irányelv 1a. cikkének 2. pontja szerinti alapkezelő társaság (ÁÉKBV alapkezelő társaság);

b) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzésbeli ágazattól eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító vagy viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság anyavállalata; vagy

c) egy másik tagállamban vagy a részesedésszerzésbeli ágazattól eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító vagy viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság felett ellenőrzést gyakorló természetes vagy jogi személy.

(2) A felügyeleti hatóságok indokolatlan késedelem nélkül egymás rendelkezésére bocsátanak minden – a részesedésszerzés értékelése szempontjából alapvető vagy lényeges – információt. E tekintetben a felügyeleti hatóságok a lényeges információkat kérésre, az alapvető információkat pedig saját kezdeményezésükre közlik egymással. A szándékolt részesedésszerzéssel érintett biztosítót vagy viszontbiztosítót engedélyező felügyeleti hatóság határozata utal a részesedést szerezni kívánó személyért felelős felügyeleti hatóság részéről kinyilvánított bármely véleményre vagy ellenvetésre.

61. cikk

A biztosítók vagy viszontbiztosítók által a felügyeleti hatóságoknak nyújtott tájékoztatás

Amint a biztosítók vagy viszontbiztosítók tudomást szereznek a tőkéjükben való részesedések megszerzéséről, vagy elidegenítéséről, amelynek következményeképpen a részesedés az 57. cikkben és az 58. cikk (1)–(7) bekezdésében megjelölt küszöbértékeket eléri, vagy azok alá csökken, értesíteniük kell a székhelyük szerinti tagállam felügyeleti hatóságát.

A biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak évente legalább egyszer tájékoztatniuk kell a székhelyük szerinti tagállam felügyeleti hatóságát a vállalkozásban minősített részesedéssel rendelkező részvényesek, vagy tagok nevéről és a részesedések nagyságáról, amiről például a részvényesek, vagy tagok éves közgyűlésén kapott információk szerint, vagy az értéktőzsdén jegyzett vállalkozásokra vonatkozó rendeletekben előírt kötelezettségek teljesítése alapján kapnak információt.

62. cikk

Minősített részesedés, a felügyeleti hatóság jogköre

A tagállamok előírják, hogy olyan esetekben, amikor az 57. cikkben említett személyek által gyakorolt befolyás a biztosító vagy viszontbiztosító körültekintő és megbízható irányítása ellen hathat, a minősített részesedés szerzésének vagy növelésének kitett vállalkozás székhely szerinti tagállamának felügyeleti hatósága megfelelő intézkedéseket hozzanak e helyzet megszüntetése érdekében. Ilyen intézkedések lehetnek például az igazgatókkal és ügyvivőkkel szembeni ideiglenes tiltó intézkedések vagy büntetések, illetve az érintett részvényesek vagy tagok részvényeihez kötődő szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztése.

Hasonló intézkedések alkalmazandók olyan természetes vagy jogi személyekkel kapcsolatban is, akik, vagy amelyek nem tesznek eleget az 57. cikkben előírt értesítési kötelezettségnek.

Amennyiben egy tulajdoni részesedést a felügyeleti hatóságok kifogása ellenére szereznek meg, a tagállamok, minden egyéb meghozandó szankciótól függetlenül gondoskodnak:

1. a megfelelő szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztéséről; vagy

2. a leadott szavazatok bármelyikének érvénytelenségéről, illetve érvénytelenítésének lehetőségéről.

63. cikk

Szavazati jogok

E szakasz alkalmazásában a 2004/109/EK irányelv 9. és 10. cikkében említett szavazati jogokat, valamint az annak 12. cikke (4) és (5) bekezdésében meghatározott, a szavazati jogok összesítésére vonatkozó feltételeket figyelembe kell venni.

A tagállamoknak nem kell figyelembe venniük azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyeket a befektetési vállalkozások vagy hitelintézetek a pénzügyi eszközök jegyzési garanciavállalása és/vagy a pénzügyi eszközök kihelyezése révén fenntarthatnak a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 6. pontjában foglalt, kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján, feltéve, hogy az említett jogokat egyrészt nem gyakorolják vagy egyéb módon nem használják a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra, és másrészt azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik.

5. szakasz

Üzleti titoktartás, információcsere és a felügyeleti konvergencia ösztönzése

64. cikk

Üzleti titoktartás

A tagállamok előírják, hogy mindazokat a személyeket, akik a felügyeleti hatóságoknál állnak vagy álltak munkaviszonyban, valamint az említett hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálókat vagy más szakértőket üzleti titoktartás kötelezze.

A büntetőjog hatálya alá tartozó esetek sérelme nélkül, ezek a személyek nem hozhatnak semmilyen, szakmai kötelességük teljesítése közben kapott bizalmas információt semmilyen személy vagy hatóság tudomására, az olyan összefoglaló és összevont formában történt közlés kivételével, amelyből az egyes biztosítók vagy viszontbiztosítók nem azonosíthatók.

Mindazonáltal, ha egy biztosítót vagy viszontbiztosítót fizetésképtelennek nyilvánítanak, vagy kötelező felszámolási eljárás alatt áll, az olyan bizalmas információkat, amelyek nem érintenek a vállalkozás pénzügyi helyzetének helyreállítására tett kísérletben részt vevő harmadik felet, a polgári vagy kereskedelmi eljárások során át lehet adni.

65. cikk

A tagállamok felügyeleti hatóságai közötti információcsere

A 64. cikk nem zárja ki, hogy a különböző tagállamok felügyeleti hatóságai egymás között információkat cseréljenek. Ezekre az információkra a 64. cikkben meghatározott üzleti titoktartási kötelezettségek vonatkoznak.

66. cikk

Harmadik országokkal kötött együttműködési megállapodások

A tagállamok az információcserére vonatkozó együttműködési megállapodásokat köthetnek harmadik országok felügyeleti hatóságaival a 68. cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározottak szerint, de csak akkor, ha a kiadandó információra az e szakaszban említettekkel legalább egyenértékű üzleti titoktartási előírások vonatkoznak. Az ilyen információcserének az említett hatóságok vagy szervek felügyeleti tevékenységének ellátását kell szolgálnia.

Amennyiben egy tagállam által harmadik országnak kiadandó információk egy másik tagállamból származnak, az információk nem hozhatók nyilvánosságra a másik tagállam felügyeleti hatóságának kifejezett hozzájárulása nélkül, és – adott esetben – kizárólag arra a célra hozhatók nyilvánosságra, amelyhez az említett hatóság hozzájárulását adta

67. cikk

A bizalmas információ felhasználása

A 64. vagy 65. cikk alapján bizalmas információkhoz jutó felügyeleti hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali feladataik ellátása során és a következő célokból használhatják fel:

1. annak megvizsgálására, hogy a biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenység megkezdésének feltételei teljesülnek-e, valamint e tevékenység figyelemmel kísérésének előmozdítására, különös tekintettel a biztosítástechnikai tartalékok, a szavatolótőke-szükséglet, a minimális tőkeszükséglet, valamint az irányítási rendszer figyelemmel kísérésére;

2. szankciók alkalmazására;

3. a felügyeleti hatóságok határozatai elleni közigazgatási jogorvoslatok esetén;

4. az ezen irányelv szerinti bírósági eljárásokban.

68. cikk

Más hatóságok közötti információcsere

(1) A 64. és 67. cikk a következők egyikét sem akadályozhatja:

a) az információcserét ugyanabban a tagállamban több felügyeleti hatóság között, felügyeleti feladataik ellátása során,

b) az információcserét a felügyeleti feladataikat ellátó felügyeleti hatóságok és az alábbi személyek vagy szervek bármelyike között, akik vagy amelyek ugyanabban a tagállamban találhatók:

i. a hitelintézetek és más pénzügyi szervezetek felügyeletét ellátó hatóságok, valamint a pénzpiacok felügyeletét ellátó hatóságok között,

ii. a biztosítók vagy viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában, és egyéb hasonló eljárásokban részt vevő szervek között;

iii. a biztosítók, viszontbiztosítók és egyéb pénzügyi intézmények beszámolóinak törvény által előírt könyvvizsgálatáért felelős személyek között;

c) olyan információknak a kötelező felszámolást végrehajtó szervekkel, vagy garanciaalapokkal történő közlése, amelyek szakmai feladataik végrehajtásához szükségesek.

Ab) és c) pontban említett információcserére különböző tagállamok között is sor kerülhet.

Az említett hatóságok, szervek és személyek által kapott információk a 64. cikkben meghatározott üzleti titoktartási kötelezettség alá esnek.

(2) A 64–67. cikkben foglaltak nem akadályozhatják a tagállamokat abban, hogy engedélyezzék az információcserét a felügyeleti hatóságok és a következők bármelyike között:

a) a biztosítók, viszontbiztosítók felszámolásában és csődeljárásában és egyéb hasonló eljárásban résztvevő szervek felügyeletét ellátó hatóságok között;

b) a biztosítók, viszontbiztosítók, hitelintézetek, befektetési vállalkozások és egyéb pénzügyi intézmények üzleti könyveinek törvényben előírt vizsgálatával megbízott személyek ellenőrzését ellátó hatóságok között,

c) a biztosítók vagy viszontbiztosítók jogi felügyeletét ellátó független biztosítási matematikusok és az ilyen biztosítási matematikusok felügyeletét ellátó szervek között.

Az első albekezdést alkalmazó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

a) az információ az első albekezdésben említett ellenőrzés vagy felügyelet teljesítését szolgálja;

b) az információra a 64. cikkben megállapított üzleti titoktartási kötelezettség vonatkozik;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem tehető közzé a szóban forgó információt eredetileg szolgáltató felügyeleti hatóság kifejezett hozzájárulása nélkül, és akkor is kizárólag arra a célra, amelyhez az említett hatóság hozzájárulását adta.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek és szerveknek a nevét, amelyek az első és a második albekezdés alapján megkaphatják az információkat.

(3) A 64–67. cikkben foglaltak nem akadályozhatják a tagállamokat abban, hogy – a pénzügyi rendszer stabilitása és integritása erősítésének érdekében – engedélyezzék az információcserét a felügyeleti hatóságok és a társasági jog megsértésével kapcsolatban folytatott nyomozásért és vizsgálatért felelős hatóságok vagy testületek között.

Az első albekezdést alkalmazó tagállamok megkövetelik, hogy legalább a következő feltételek teljesüljenek:

a) az információ az első albekezdésben említett nyomozást és vizsgálatot szolgálja;

b) a kapott információkra a 64. cikkben megállapított üzleti titoktartási kötelezettség vonatkozik;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az nem tehető közzé a szóban forgó információt eredetileg szolgáltató felügyeleti hatóság kifejezett hozzájárulása nélkül, és akkor is kizárólag arra a célra, amelyhez az említett hatóság hozzájárulását adta.

Amennyiben egy tagállamban az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek felderítési vagy nyomozási feladataikat olyan személyek segítségével végzik, akiket különleges szakértelmükre tekintettel ebből a célból bíztak meg, és nem közszolgálati alkalmazottak, az első albekezdésben biztosított információcsere lehetősége rájuk is kiterjeszthető a második albekezdésben megállapított feltételek mellett.

A második albekezdés c) pontjának végrehajtása érdekében az első albekezdésben említett hatóságok vagy szervek közlik az információt eredetileg szolgáltató felügyeleti hatósággal azoknak a személyeknek a nevét és pontos feladatkörét, akiknek az információt meg kell küldeni.

(4) A tagállamok közlik a Bizottsággal és a többi tagállammal azoknak a hatóságoknak, személyeknek vagy szerveknek a nevét, amelyek a (3) bekezdés alapján megkaphatják az információkat.

69. cikk

Adatok továbbítása a pénzügyi szabályozásért felelős kormányzati szervek felé

A 64–67. cikkben foglaltak nem akadályozhatják a tagállamokat abban, hogy jogszabályaikban meghatározott rendelkezések alapján engedélyezzék bizonyos információ közlését központi

kormányzatuk egyéb, a hitelintézetek, pénzügyi intézmények, befektetési szolgáltatások és biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletére vonatkozó jogszabályalkotással megbízott részlegeivel is, valamint az ilyen részlegek nevében eljáró felügyelőkkel.

Az ilyen információkat csak abban az esetben lehet továbbítani, ha a prudenciális ellenőrzés ezt indokolja. A tagállamok azonban rendelkezhetnek úgy is, hogy a 65. cikk és a 68. cikk (1) bekezdése alapján kapott információt és a 32. cikkben említett helyszíni ellenőrzéssel megszerzett információt csak az információt eredetileg szolgáltató felügyeleti hatóság vagy azon tagállam felügyeleti hatóságának a kifejezett hozzájárulásával lehessen kiadni, amelyben a helyszíni ellenőrzést elvégezték.

70. cikk

A központi bankoknak és a pénzügyi hatóságoknak történő információtovábbítás

E szakasz sérelme nélkül a felügyeleti hatóság a feladatai ellátásához szükséges információkat a következőknek továbbíthatja:

1. a központi bankoknak vagy pénzügyi hatósági minőségükben hasonló feladatot ellátó egyéb szerveknek;

2. adott esetben más, a fizetési és elszámolási rendszerek felügyeletéért felelős állami hatóságoknak.

Az ilyen hatóságok vagy szervek a felügyeleti hatóságoknak a 67. cikk alkalmazásához szükséges információkat is átadhatják. Az így kapott információkra az e szakaszban meghatározott üzleti titoktartási kötelezettségre vonatkozó szabályok vonatkoznak.

71. cikk

Felügyeleti konvergencia

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok megbízatásai megfelelő módon figyelembe vegyék az uniós dimenziót.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok feladataik végrehajtása során, az irányelv alapján elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alkalmazásakor figyelembe veszik a felügyeleti eszközök és a felügyeleti gyakorlat konvergenciáját. E célból a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a felügyeleti hatóságok a 2009/79/EK határozat értelmében részt vegyenek az CEIOPS tevékenységében, és kellően figyelembe vegyék annak az e cikk (3) bekezdésében említett iránymutatásait és ajánlásait.

(3) A CEIOPS a felügyeleti gyakorlatok konvergenciájának előmozdítása érdekében szükség szerint gondoskodik az ezen irányelv rendelkezéseire és végrehajtási intézkedéseire vonatkozó, jogilag nem kötelező erejű iránymutatások kidolgozásáról. Ezen felül a CEIOPS rendszeresen és legalább kétévenként jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak a felügyeleti tevékenység Közösségen belüli egységesítése terén tett előrehaladásról.

6. szakasz

A könyvvizsgálók kötelezettségei

72. cikk

A könyvvizsgálók kötelezettségei

(1) A tagállamok előírják legalább azt, hogy a Szerződés 54. cikke bekezdésének g) pontja alapján a számviteli dokumentumok kötelező könyvvizsgálatának elvégzéséért felelős személyek működésének engedélyezéséről szóló, 1984. április 10-i 84/253/EGK nyolcadik tanácsi irányelv [1] értelmében felhatalmazott személyek, akik a 78/660/EGK irányelv 51. cikkében, a 83/349/EGK irányelv 37. cikkében vagy a 85/611/EGK irányelv 31. cikkében említett, törvény által előírt könyvvizsgálatot vagy bármilyen egyéb, törvényben meghatározott feladatot végeznek egy biztosítónál vagy viszontbiztosítónál, kötelesek azonnal jelenteni a felügyeleti hatóságnak minden olyan, az e feladat végzése során tudomásukra jutott, e vállalkozást érintő tényt vagy döntést, amely miatt a következők bármelyike bekövetkezhet:

a) azon törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések alapvető megsértése, amelyek az engedélyezésre vonatkozó feltételeket tartalmazzák, vagy amelyek konkrétan a biztosítók vagy viszontbiztosítók tevékenységének folytatását szabályozzák;

b) a biztosító vagy viszontbiztosító folyamatos működésének veszélyeztetése;

c) a beszámolók hitelesítésének megtagadása vagy ellenvetések kinyilvánítása.

d) a szavatolótőke-szükséglet nem teljesítése;

e) a minimális tőkeszükséglet nem teljesítése.

Az első albekezdésben említett valamennyi személynek jelentenie kell továbbá minden olyan tényt vagy döntést, amely akkor jutott tudomására, amikor az első albekezdésben leírt feladatot végezte egy olyan vállalkozásban, amely azzal a biztosítóval vagy viszontbiztosítóval áll ellenőrzési viszonyból eredő szoros kapcsolatban, amelyben az említett feladatot végzi.

(2) A 84/253/EGK irányelv értelmében felhatalmazott személyek által a felügyeleti hatóságokkal jóhiszeműen közölt bármilyen, az (1) bekezdésben említett tény vagy döntés nem jelenti egy szerződésben vagy bármilyen törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezésben meghatározott információközlési korlátozás megsértését és nem ró semmiféle felelősséget e személyekre.

[1] HL L 126., 1984.5.12., 20. o.

V. FEJEZET

Életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenység folytatása

73. cikk

Életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenység folytatása

(1) A biztosítók nem kaphatnak engedélyt életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységek egyidejű folytatására.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, a tagállamok a következőkről rendelkezhetnek:

a) az életbiztosítási tevékenység folytatására engedélyt kapott vállalkozások engedélyt szerezhetnek nem-életbiztosítási tevékenységekre, az I. melléklet A. részében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokra;

b) azok a vállalkozások, amelyek kizárólag az I. melléklet A. részében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokra kaptak engedélyt, életbiztosítási tevékenység folytatására is kaphatnak engedélyt.

A 74. cikkel összhangban azonban az egyes tevékenységeket elkülönítve kell művelni.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek arról, hogy a (2) bekezdésben említett vállalkozások kötelesek megfelelni az életbiztosítókra irányadó számviteli szabályokban foglaltaknak minden tevékenységükre vonatkozóan. Az erre vonatkozó összehangolásig a tagállamok rendelkezhetnek arról is, hogy a felszámolásra alkalmazandó szabályok tekintetében az említett vállalkozások által végzett, az I. melléklet A. részében az 1. és 2. ágazatokba sorolt kockázatokhoz kapcsolódó tevékenységekre az életbiztosításra alkalmazandó szabályok legyenek az irányadók.

(4) Amennyiben egy nem-életbiztosítónak pénzügyi, kereskedelmi vagy igazgatási kapcsolatai vannak egy életbiztosítóval, a székhely szerinti tagállamok felügyeleti hatóságai biztosítják, hogy az érintett vállalkozások elszámolásait e vállalkozások közötti megállapodások, illetve bármilyen olyan megállapodás, ami a ráfordítások és a bevételek arányosítását érinthetné, ne torzítsák.

(5) A vállalkozások, amelyek az alábbi időpontokban egyidejűleg végeztek az ezen irányelv hatálya alá tartozó életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységeket, azokat továbbra is folytathatják, feltéve, hogy a 74. cikkel összhangban az egyes tevékenységeket elkülönítve művelik:

a) a Görögországban engedélyezett vállalkozások esetében 1981. január 1.;

b) a Spanyolországban és Portugáliában engedélyezett vállalkozások esetében 1986. január 1.;

c) az Ausztriában, Finnországban és Svédországban engedélyezett vállalkozások esetében 1995. január 1.;

d) a Cseh Köztársaságban, Észtországban, Cipruson, Lettországban, Litvániában, Magyarországon, Máltán, Lengyelországban, Szlovákiában és Szlovéniában engedélyezett vállalkozások esetében 2004. május 1.;

e) a Bulgáriában és Romániában engedélyezett vállalkozások esetében 2007.január 1.;

f) minden egyéb vállalkozás esetében 1979. március 15..

A székhely szerinti tagállam megkövetelheti, hogy a biztosítók a tagállam által meghatározott határidőn belül hagyjanak fel azoknak az életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységeknek az egyidejű végzésével, amelyekkel az első albekezdésben említett időpontokban foglalkoztak.

74. cikk

Az életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenység művelésének elkülönítése

(1) A 73. cikkben említett elkülönített művelés úgy kell megszervezni, hogy az életbiztosítási tevékenység elkülönüljön a nem-életbiztosítási tevékenységtől.

Az életbiztosítási szerződők és a nem-életbiztosítási szerződők érdekei nem sérülhetnek és különösen fontos, hogy az életbiztosításból származó többlethozam az életbiztosítási szerződők javát szolgálja, úgy mintha az életbiztosító kizárólag életbiztosítási tevékenységet folytatna.

(2) A 100. és 128. cikk sérelme nélkül, a 73. cikk (2) és (5) bekezdésében említett biztosítók kiszámítják a következőket:

a) fiktív életági minimális tőkeszükséglet az életbiztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységük tekintetében, úgy mintha az érintett vállalkozás csak ezt a tevékenységet végezné, a (6) bekezdésben említett elkülönített elszámolás alapulvételével;

b) fiktív nem-életági minimális tőkeszükséglet a nem-életbiztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységük tekintetében, úgy mintha az érintett vállalkozás csak ezt a tevékenységet végezné, a (6) bekezdésében említett elkülönített elszámolás alapulvételével.

(3) A 73. cikk (2) és (5) bekezdésében említett biztosítók egyenértékű összegű figyelembe vehető alapvető szavatolótőke-elemekkel fedezik a következőket:

a) fiktív életági minimális tőkeszükséglet az életbiztosítási tevékenység tekintetében;

b) fiktív nem-életági minimális tőkeszükséglet a nem-életbiztosítási tevékenység tekintetében.

Az életbiztosítási tevékenység és a nem-életbiztosítási tevékenység tekintetében az első albekezdésben említett minimális pénzügyi kötelezettségek nem terhelhetik a másik tevékenységet.

(4) Mindaddig, amíg a (3) bekezdésben említett minimális pénzügyi kötelezettségeket teljesíti, és, feltéve, hogy erről a felügyeleti hatóságot tájékoztatja, a vállalkozás a 100. cikkben említett szavatolótőke-szükséglet fedezetére felhasználhatja azokat a meghatározott figyelembe vehető szavatolótőke-elemeket, amelyek így is rendelkezésre állnak az egyik vagy a másik tevékenységre.

(5) A felügyeleti hatóságok elemzik mind az életbiztosítási, mind a nem-életbiztosítási tevékenységek eredményeit, annak érdekében, hogy az (1)–(4) bekezdés követelményeinek megfeleljenek.

(6) A beszámolókat úgy kell elkészíteni, hogy az életbiztosításra és a nem-életbiztosításra elkülönítve mutassák be az eredmények forrásait. Minden bevételt, különösen a díjakat, a viszontbiztosítási tevékenységet végzőktől kapott összegeket és a befektetési bevételt és ráfordítást, különösen a biztosítási ügymenettel kapcsolatos ráfordításokat, a biztosítástechnikai tartalékok növelését, a viszontbiztosítási díjakat és a biztosítási tevékenység tekintetében felmerülő működési költségeket eredet szerinti bontásban kell megadni. A két tevékenység közös tételeit a felügyeleti hatóság által elfogadott felosztási módszerrel kell kimutatni az elszámolásokban.

A biztosítók elszámolásaik alapján kimutatást készítenek, amelyben világosan meghatározzák a (2) bekezdésben említett fiktív minimális tőkeszükségleteket fedező figyelembe vehető alapvető szavatolótőke-elemeket, a 98. cikk (4) bekezdésének megfelelően.

(7) Ha valamelyik tevékenység tekintetében a figyelembe vehető alapvető szavatolótőke-elemek összege nem elegendő a (3) bekezdés első albekezdésében említett minimális pénzügyi kötelezettségek fedezetére, a felügyeleti hatóságok az ebben az irányelvben meghatározott intézkedéseket alkalmazzák a hiányos tevékenységre, függetlenül a másik tevékenység eredményeitől.

A (3) bekezdés második albekezdésétől eltérően, az említett intézkedések jelenthetik meghatározott figyelembe vehető alapvető szavatolótőke-elemek egyik tevékenységtől a másikra történő átruházásának engedélyezését is.

VI. FEJEZET

Az eszközök és források értékelésére, a biztosítástechnikai tartalékra, a szavatoló tőkére, a szavatolótőke-szükségletre, a minimális tőkeszükségletre és a befektetési szabályokra vonatkozó szabályok

1. szakasz

Az eszközök és források értékelése

75. cikk

Az eszközök és források értékelése

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy eltérő rendelkezés hiányában a biztosítók vagy viszontbiztosítók az eszközöket és forrásokat a következőképpen értékeljék:

a) az eszközöket azon az összegen kell értékelni, amelyen jól tájékozott, ügyleti szándékkal rendelkező felek között létrejött, szokásos piaci feltételek szerint lebonyolított ügylet során értékesíteni lehetne azokat;

b) a forrásokat azon az összegen kell értékelni, amelyen jól tájékozott, ügyleti szándékkal rendelkező felek között létrejött, szokásos piaci feltételek szerint lebonyolított ügylet során át lehetne ruházni vagy ki lehetne egyenlíteni azokat.

A b) pont szerinti források értékelésekor nem szabad a biztosító vagy viszontbiztosító saját hitelképessége alapján kiigazítást végezni.

(2) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az eszközöknek és forrásoknak az (1) bekezdés szerinti értékelésére használandó módszerek és feltevések meghatározása céljából.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

2. szakasz

A biztosítástechnikai tartalékokra vonatkozó szabályok

76. cikk

Általános rendelkezések

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító a biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések szerződőivel és kedvezményezettjeivel szemben fennálló valamennyi biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettsége tekintetében biztosítástechnikai tartalékot képezzen.

(2) A biztosítástechnikai tartalékok értéke annak az aktuális összegnek felel meg, amelyet a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak fizetnie kellene, ha biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeiket azonnal egy másik biztosítóra vagy viszontbiztosítóra kellene átruháznia.

(3) A biztosítástechnikai tartalékok számítása során fel kell használni a pénzügyi piacokról származó információkat és a biztosítástechnikai kockázatokról általánosan hozzáférhető adatokat, illetve a számításnak ezekkel összhangban kell lennie (piaci összhang).

(4) A biztosítástechnikai tartalékokat prudens, megbízható és objektív módon kell számítani.

(5) A (2), (3) és (4) bekezdésben ismertetett elveknek megfelelően és a 75. cikk (1) bekezdésében ismertetett elv figyelembevételével a biztosítástechnikai tartalékok számítását a 77–82. és a 86. cikkel összhangban kell végezni.

77. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok számítása

(1) A biztosítástechnikai tartalék a (2) és (3) bekezdésnek megfelelő legjobb becslés és kockázati ráhagyás összege.

(2) A legjobb becslés a jövőbeni pénzáramok valószínűséggel súlyozott átlagának felel meg, figyelembe véve a pénz időértékét (a jövőbeni pénzáramok várható jelenértékét), a vonatkozó kockázatmentes hozamgörbe felhasználásával.

A legjobb becslést időszerű és hiteles információkra, valamint realisztikus feltevésekre támaszkodva, megfelelő, alkalmas és releváns aktuáriusi és statisztikai módszerekkel kell kiszámítani.

A legjobb becslés számításakor használt pénzáram-előrejelzésnek a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek rendezéséhez azok teljes időtartamuk időtartama alatt szükséges valamennyi készpénzbeáramlást és készpénzkiáramlást figyelembe kell vennie.

A legjobb becslést bruttó értéken kell kiszámítani, a viszontbiztosítási szerződésekből és különleges célú gazdasági egységekből megtérülő összegek levonása nélkül. Az említett összegeket külön, a 81. cikkel összhangban kell kiszámítani.

(3) A kockázati ráhagyásnak akkorának kell lennie, hogy hozzáadásával a biztosítástechnikai tartalékok nagysága megegyezzen azzal az értékkel, amelyre egy biztosítónak vagy viszontbiztosítónak a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek átvállalásához és teljesítéséhez szüksége lenne.

(4) A biztosító vagy viszontbiztosító a legjobb becslést és a kockázati ráhagyást külön értékeli.

Ha azonban a biztosítási vagy viszontbiztosítási kötelezettségekhez társított jövőbeni pénzáramok megbízhatóan helyettesíthetők olyan pénzügyi eszközökkel, amelyek piaci értéke megbízható és megfigyelhető, akkor a biztosítástechnikai tartalékok ezen pénzáramokhoz kötődő részét az említett pénzügyi eszközök piaci értéke alapján kell meghatározni. Ebben az esetben nem szükséges a legjobb becslés és a kockázati ráhagyás külön kiszámítása.

(5) Amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító a legjobb becslést és a kockázati ráhagyást külön értékeli, úgy a kockázati ráhagyást – a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeknek azok teljes időtartama alatti fedezéséhez szükséges – szavatolótőke-szükséglettel egyező nagyságú figyelembe vehető szavatoló tőke előteremtési költségének meghatározásával kell kiszámítani.

Az ilyen összegű figyelembe vehető szavatoló tőke előteremtési költségének meghatározásához használt irányszám (tőkeköltségráta) valamennyi biztosító és viszontbiztosító tekintetében azonos, és azt időközönként felül kell vizsgálni.

Az alkalmazott tőkeköltség-ráta megegyezik azzal a pótlólagos, a vonatkozó kockázatmentes kamatláb feletti rátával, amellyel a 3. szakasznak megfelelő, a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeknek azok teljes időtartama alatti fedezéséhez szükséges szavatolótőke-szükséglettel egyező nagyságú figyelembe vehető szavatoló tőkét fenntartó biztosító vagy viszontbiztosító viselne.

78. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok számítása során figyelembe veendő egyéb elemek

A 77. cikket kiegészítve, a biztosítástechnikai tartalékok számítása során a biztosító vagy viszontbiztosító a következőket is figyelembe veszi:

1. a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek teljesítésével összefüggő összes felmerülő költség;

2. infláció, beleértve a költségek és a kárigények inflációját;

3. a szerződők és kedvezményezettek részére történő összes kifizetés, beleértve a jövőbeni diszkrecionális többlethozamot is, amelyeket a biztosítók és viszontbiztosítók várhatóan teljesítenek, függetlenül attól, hogy a teljesítést szerződés írja-e elő vagy sem, kivéve, ha e kifizetésekre a 91. cikk (2) bekezdése alkalmazandó.

79. cikk

A biztosítási és viszontbiztosítási szerződésekben szereplő pénzügyi garanciák és szerződéses opciók értékelése

A biztosítástechnikai tartalékok számítása során a biztosítók és viszontbiztosítók figyelembe veszik a biztosítási és viszontbiztosítási szerződésekben foglalt pénzügyi garanciák és szerződéses opciók értékét.

Azoknak a feltevéseknek, amelyeket a biztosítók és viszontbiztosítók a szerződéses opciók – ideértve a biztosítás lejárat előtti törlését vagy visszavásárlását is – szerződők általi lehívásának valószínűségére vonatkozóan tesznek, realisztikusnak kell lenniük, továbbá aktuális és hiteles információkon kell alapulniuk. A feltevéseknek explicit vagy implicit módon figyelembe kell venniük azt a hatást, amelyet a pénzügyi és nem pénzügyi körülmények jövőbeni változásai gyakorolhatnak az opciók lehívására.

80. cikk

Szegmentálás

A biztosítók és viszontbiztosítók a biztosítástechnikai tartalékok számítása során a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeiket homogén kockázati csoportok, de legalább biztosítási ágazatok szerint szegmentálják.

81. cikk

A viszontbiztosítási szerződésekből és különleges célú gazdasági egységektől eredő megtérülések

A biztosítók és viszontbiztosítók a viszontbiztosítási szerződésekből és különleges célú gazdasági egységektől eredő megtérüléseket a 76–80. cikkel összhangban számítják ki.

A biztosítók és viszontbiztosítók a viszontbiztosítási szerződésekből és különleges célú gazdasági egységektől eredő megtérülések számításakor figyelembe veszik az összegek megtérülése és a közvetlen kifizetések közötti időeltérést.

A számítás eredményét a partner nemteljesítéséből eredő várható veszteség figyelembevétele céljából ki kell igazítani. A kiigazítás alapja a partner nemteljesítési valószínűsége és a partner nemteljesítéséből eredő átlagos veszteség (nemteljesítési veszteség) értékelésén alapul.

82. cikk

Adatminőség és közelítések alkalmazása a biztosítástechnikai tartalékok vonatkozásában, beleértve a tételes tartalékképzést mint megközelítést

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók a biztosítástechnikai tartalék számításánál használt adatok megfelelősége, teljessége és pontossága érdekében belső eljárásokat és folyamatokat működtessenek.

Abban az esetben, ha egyedi körülményei miatt a biztosítók és viszontbiztosítók biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeik egy csoportja vagy részcsoportja, vagy a viszontbiztosítási szerződésekből és különleges célú gazdasági egységektől eredő megtérüléseik tekintetében nem rendelkeznek kellő mennyiségű és megfelelő adattal megbízható aktuáriusi módszerek alkalmazásához, akkor a legjobb becslés számításához megfelelő közelítés, beleértve a tételes tartalékképzést mint megközelítést, alkalmazhatók.

83. cikk

Összevetés tapasztalati adatokkal

A biztosítók és viszontbiztosítók eljárásokat és folyamatokat működtetnek annak érdekében, hogy a legjobb becsléseket és az azok alapjául szolgáló feltevéseket rendszeresen tapasztalati adatokkal vessék össze.

Ha az összevetés a tapasztalati adatok és a biztosítók és viszontbiztosítók legjobb becslései között rendszeres eltérést mutat ki, az érintett vállalkozás megfelelőképpen módosítja az alkalmazott aktuáriusi módszereket és/vagy feltevéseket.

84. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok szintjének megfelelősége

A felügyeleti hatóságok felszólítására a biztosító vagy viszontbiztosító igazolja a biztosítástechnikai tartalékai szintjének megfelelőségét, valamint az alkalmazott módszerek alkalmasságát és relevanciáját, továbbá a felhasznált, alapul szolgáló statisztikai adatok megfelelőségét.

85. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok emelése

Amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító biztosítástechnikai tartalékai nem felelnek meg a 76–83. cikknek, úgy a felügyeleti hatóságok a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól megkövetelhetik, hogy a biztosítástechnikai tartalékok összegét az említett cikkeknek megfelelő szintre emelje.

86. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

a) a 77. cikk (2) bekezdésében említett legjobb becslés számítására szolgáló aktuáriusi és statisztikai módszertanok;

b) a 77. cikk (2) bekezdésében említett legjobb becslés számításánál alkalmazandó releváns kockázatmentes hozamgörbe;

c) a biztosítástechnikai tartalékok egy összegben, illetve a legjobb becslés és a kockázati ráhagyás összegeként való számításának feltételei, továbbá a biztosítástechnikai tartalékok egy összegben történő számítása esetén alkalmazandó módszerek;

d) a kockázati ráhagyás számítása során alkalmazandó módszerek és feltevések, beleértve a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek fedezéséhez szükséges figyelembe vehető szavatoló tőke összegének meghatározását, és a tőkeköltség-ráta kalibrálását;

e) azok a biztosítási ágazatok, amelyek szerint a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeket a biztosítástechnikai tartalékok számítása során szegmentálni kell;

f) a biztosítástechnikai tartalékok számításához felhasznált adatok helyessége, teljessége és pontossága tekintetében előírt standardok, továbbá azok a sajátos körülmények, amikor a legjobb becslés kiszámításánál közelítést, beleértve a tételes tartalékképzést mint megközelítést célszerű alkalmazni;

g) a 81. cikkben említett, a partner nemteljesítése miatti kiigazítás számításához használandó módszertanok, amelyek célja a nemteljesítésből eredő várható veszteségek meghatározása;

h) szükség esetén a biztosítástechnikai tartalékok számításának egyszerűsített módszerei, annak érdekében, hogy az a) és d) pontban említett aktuáriusi és statisztikai módszerek arányosak legyenek a biztosító vagy viszontbiztosító – ideértve a zárt biztosítót vagy viszontbiztosítót – által vállalt kockázatok jellegével, nagyságrendjével és összetettségével.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

3. szakasz

Szavatoló tőke

1. alszakasz

A szavatoló tőke meghatározása

87. cikk

Szavatoló tőke

A szavatoló tőke a 88. cikkben említett alapvető szavatoló tőkéből és a 89. cikkben említett kiegészítő szavatoló tőkéből áll.

88. cikk

Alapvető szavatoló tőke

Az alapvető szavatoló tőke a következő elemekből áll:

1. az eszközök forrásokat meghaladó többlete, a 75. cikkel és a 2. szakasszal összhangban értékelve;

2. alárendelt kölcsöntőke.

Az 1. pontban említett többletből le kell vonni a biztosító vagy viszontbiztosító saját részvényeinek összegét.

89. cikk

Kiegészítő szavatoló tőke

(1) A kiegészítő szavatoló tőke az alapvető szavatoló tőkén kívüli azon elemekből áll, amelyek a veszteségek fedezésére felhasználhatók.

A kiegészítő szavatoló tőke a következő elemekből állhat, amennyiben azok nem az alapvető szavatoló tőke elemei:

a) jegyzett, de be nem fizetett tőke vagy le nem hívott alaptőke;

b) akkreditívek és garanciák;

c) a biztosító vagy viszontbiztosító javára tett bármely más jogilag kötelező érvényű kötelezettségvállalás.

Olyan biztosító egyesület vagy biztosító jellegű egyesület esetén, melynek tagi hozzájárulásai utólag módosíthatók, a kiegészítő szavatoló tőke az egyesületnek a tagokkal szembeni, a következő tizenkét hónapon belül előírható pótlólagos befizetésből eredő jövőbeli követeléseit is tartalmazhatja.

(2) Amennyiben a kiegészítő szavatoló tőke egy elemét befizetik vagy lehívják, úgy azt már eszközként kell kezelni és ki kell venni a kiegészítő szavatoló tőke elemei közül.

90. cikk

A kiegészítő szavatoló tőke felügyeleti jóváhagyása

(1) A szavatoló tőke meghatározása során a kiegészítő szavatoló tőke elemeinek figyelembe veendő összegét a felügyeleti hatóságnak előzetesen jóvá kell hagynia.

(2) A kiegészítő szavatoló tőke egyes elemeihez rendelt összegek tükrözik az adott elem veszteségelnyelő képességét, és meghatározásuk prudens és realisztikus feltevések alapján történik. Amennyiben a kiegészítő szavatoló tőke valamely elemének rögzített névértéke van, ezen elem összege egyenlő a névértékével, amennyiben az megfelelően tükrözi a tőkeelem veszteségelnyelő képességét.

(3) A felügyeleti hatóságok az alábbiak valamelyikét hagyják jóvá:

a) a kiegészítő szavatoló tőke minden egyes elemének pénzben kifejezett értéke;

b) a kiegészítő szavatoló tőke elemei értékének meghatározására szolgáló módszer, amely esetben a módszerrel megállapított érték felügyeleti jóváhagyása egy meghatározott időszakra érvényes.

(4) A felügyeleti hatóságok jóváhagyásukat a kiegészítő szavatoló tőke minden egyes eleme esetén a következők értékelésére alapozzák:

a) az érintett partnerek fizetőképessége és fizetési hajlandósága;

b) a tőkeelem beszedhetősége, figyelembe véve az adott elem jogi formáját, valamint a sikeres befizetést vagy lehívást esetleg gátoló körülményeket;

c) a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak a kiegészítő szavatoló tőke ilyen elemeivel kapcsolatos múltbeli lehívásairól szóló információk, amennyiben ez az információ megbízhatóan felhasználható a jövőbeli lehívások várható eredményének értékeléséhez.

91. cikk

Nyereségrészesedésből származó szavatolótőke

(1) A nyereségrészesedésből származó szavatolótőke felhalmozott nyereségnek tekintendő, amelyet nem bocsátottak rendelkezésre a szerződőknek és kedvezményezetteknek történő kifizetésre.

(2) Ha a nemzeti jogszabályok ezt engedélyezik, a nyereségrészesedésből származó szavatolótőke nem tekinthető biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségnek, amennyiben megfelel a 94. cikk (1) bekezdésében rögzített feltételeknek.

92. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

a) a felügyeleti jóváhagyás kritériumai a 90. cikkel összhangban;

b) pénzügyi intézményben vagy hitelintézetben levő – a 212. cikk (2) bekezdése harmadik albekezdésének értelmében vett – részesedések kezelése a szavatoló tőke meghatározása céljából.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) Az (1) bekezdés b) pontjában említett, pénzügyi intézményben vagy hitelintézetben fennálló részesedések a következők:

a) biztosítók és viszontbiztosítók részesedése a következő szervezetekben:

i. a 2006/48/EK irányelv 4. cikkének (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetek és pénzügyi intézmények,

ii. a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontja szerinti befektetési vállalkozások;

b) azok a 2006/48/EK irányelv 63. cikkében és 64. cikkének (3) bekezdésében említett alárendelt követelések és eszközök, amelyeket a biztosítók és viszontbiztosítók az ezen bekezdés a) pontjában meghatározott szervezetek tekintetében, - amelyekben részesedésük van – tartanak fenn.

2. alszakasz

A szavatoló tőke besorolása

93. cikk

A szavatoló tőke besorolásához felhasznált jellemzők

(1) A szavatoló tőke elemei háromszintű rendszerbe sorolandók. A besorolás attól függ, hogy az egyes tőkeelemek az alapvető szavatoló tőke vagy a kiegészítő szavatoló tőke részei-e, valamint attól, hogy mennyiben rendelkeznek a következő jellemzőkkel:

a) a tőkeelem rendelkezésre áll, vagy szükség esetén lehívható mind a folyamatos működés, mind pedig a felszámolás során jelentkező veszteségek teljes fedezésére (állandó hozzáférés);

b) felszámolás esetén a tőkeelem teljes összege rendelkezésre áll a veszteségek fedezésére, és a tőkeelem visszafizetésére addig nem kerülhet sor, amíg minden egyéb kötelezettséget, beleértve a szerződőkkel és a biztosítási és viszontbiztosítási szerződések kedvezményezettjeivel szembeni biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeket is, nem teljesítettek (alárendelés);

(2) Annak értékelésekor, hogy a szavatolótőke-elemek milyen mértékben rendelkeznek, illetve fognak rendelkezni a jövőben az (1) bekezdés a) és b) pontjában felsorolt jellemzőkkel, megfelelően figyelembe kell venni az adott tőkeelem időtartamát, különös tekintettel arra, hogy a tőkeelem lejárati időhöz kötött-e. Amennyiben az adott tőkeelem lejárati időhöz kötött, annak a vállalkozás biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségeinek időtartamához viszonyított relatív időtartamát figyelembe kell venni (elegendő időtartam).

Ezen felül a következő jellemzőket kell figyelembe venni:

a) a tőkeelem mentes-e a névleges összeg visszafizetését megkövetelő vagy ösztönző feltételektől (visszafizetést ösztönző feltételek hiánya);

b) a tőkeelem mentes-e kötelezően kiszabott díjaktól (kötelező kezelési költségek hiánya);

c) a tőkeelem tehermentes-e (tehermentesség).

94. cikk

A szintekre való besorolás fő kritériumai

(1) Az alapvető szavatolótőke-elemek az első szintre sorolandók, amennyiben lényegében rendelkeznek a 93. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott jellemzőkkel, figyelemmel a 93. cikk (2) bekezdésében felsorolt jellemzőkre.

(2) Az alapvető szavatolótőke-elemek a második szintre sorolandók, amennyiben lényegében rendelkeznek a 93. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott jellemzőkkel, figyelemmel a 93. cikk (2) bekezdésében felsorolt jellemzőkre.

A kiegészítő szavatolótőke-elemek a második szintre sorolandók, amennyiben lényegében rendelkeznek a 93. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott jellemzőkkel, figyelemmel a 93. cikk (2) bekezdésében felsorolt jellemzőkre.

(3) Az alapvető és a kiegészítő azon szavatolótőke-elemek, amelyek nem az (1) vagy a (2) bekezdés hatályába tartoznak, a harmadik szintre sorolandók.

95. cikk

A szavatoló tőke szintekre való besorolása

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók szavatoló tőkéjüket a 94. cikkben megállapított kritériumok alapján besorolják.

E célból a biztosítók és viszontbiztosítók a szavatolótőke-elemek 97. cikk (1) bekezdésének a) pontjában említett felsorolására támaszkodnak, amennyiben az alkalmazható.

Amennyiben valamely szavatolótőke-elem nem található a felsorolásban, úgy azt a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak az első bekezdéssel összhangban kell értékelnie és besorolnia. A besorolást a felügyeleti hatóságnak jóvá kell hagynia.

96. cikk

Sajátos biztosítási szavatolótőke-elemek besorolása

A 95. cikk és a 97. cikk (1) bekezdése a) pontjának sérelme nélkül ezen irányelv alkalmazásában a következő besorolás alkalmazandó:

1. a 91. cikk (2) bekezdésének hatályába tartozó nyereségrészesedésből származó szavatolótőke az első szintre sorolandó;

2. a biztosítási hitelezők javára független letétkezelőnél letétben tartott, a 2006/48/EK irányelvvel összhangban engedélyezett hitelintézetek által kibocsátott akkreditívek és garanciák a második szintre sorolandók;

3. hajótulajdonosok olyan biztosító egyesülete vagy biztosító jellegű egyesülete esetén, amely kizárólag az I. melléklet A. részének 6., 12. és 17. osztályában felsorolt kockázatokat biztosítja, továbbá amelynek tagi hozzájárulásai utólag módosíthatók, az egyesületnek a tagokkal szembeni, a következő 12 hónapon belül előírható pótlólagos befizetésből eredő jövőbeli, követelései a második szintre sorolandók.

A 94. cikk (2) bekezdésének második albekezdésével összhangban olyan biztosító egyesület vagy biztosító jellegű egyesület esetén, amelynek tagi hozzájárulásai utólag módosíthatók, az egyesületnek a tagokkal szembeni, a következő tizenkét hónapon belül előírható pótlólagos befizetésből eredő jövőbeli követelései, amelyek nem tartoznak az első albekezdés (3) pontja alá, a második szintre sorolandók, amennyiben azok lényegében rendelkeznek a 93. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában meghatározott jellemzőkkel, figyelemmel a 93. cikk (2) bekezdésében felsorolt jellemzőkre.

97. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

a) a 94. cikkben meghatározott kritériumokat teljesítettnek tekintett szavatolótőke-elemek, köztük a 96. cikkben szereplő elemeknek a felsorolása, amely minden egyes szavatolótőke-elem tekintetében tartalmazza az adott elem besorolását eldöntő jellemzők pontos leírását;

b) azok a módszerek, amelyeket a felügyeleti hatóságoknak kell alkalmazniuk az a) pontban említett felsorolásban nem szereplő szavatolótőke-elemek értékelésének és besorolásának jóváhagyásakor.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) A Bizottság az (1) bekezdés a) pontjában említett felsorolást a piaci fejlemények fényében rendszeresen felülvizsgálja és szükség esetén frissíti.

3. alszakasz

A szavatoló tőke figyelembe vétele

98. cikk

Figyelembe vétel és az 1., 2., és 3. szintekre alkalmazandó korlátok

(1) A szavatolótőke-szükségletnek való megfelelés tekintetében a 2. és a 3. szinthez tartozó tőkeelemek figyelembe vehető összege mennyiségi korlátokhoz kötött. E korlátoknak legalább a következő feltételek teljesülését biztosítaniuk kell:

a) az 1. szinthez tartozó tőkeelemek aránya a figyelembe vehető szavatoló tőkén belül nagyobb kell legyen, mint a figyelembe vehető szavatoló tőke teljes összegének egyharmada;

b) a 3. szinthez tartozó tőkeelemek figyelembe vehető összegének aránya kisebb kell legyen, mint a figyelembe vehető szavatoló tőke teljes összegének egyharmada.

(2) A minimális tőkeszükségletnek való megfelelés tekintetében a minimális tőkeszükséglet fedezeteként figyelembe vehető, 2. szinthez tartozó alapvető szavatolótőke-elemek összege mennyiségi korlátokhoz kötött. E korlátoknak legalább azt kell biztosítaniuk, hogy az 1. szinthez tartozó tőkeelemek aránya a figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkén belül nagyobb legyen, mint a figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke teljes összegének fele.

(3) A 100. cikkben meghatározott szavatolótőke-szükséglet fedezetére szolgáló szavatoló tőke figyelembe vehető összege megegyezik az 1. szint összegének, a 2. szint figyelembe vehető összegének és a 3. szint figyelembe vehető összegének együttes összegével.

(4) A 128. cikkben meghatározott minimális tőkeszükséglet fedezetére szolgáló alapvető szavatoló tőke figyelembe vehető összege megegyezik az 1. szint összegének és a 2. szintre besorolt alapvető szavatolótőke-elemek figyelembe vehető összegének együttes összegével.

99. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

a) a 98. cikk (1) és (2) bekezdésében szereplő mennyiségi korlátok;

b) azon szavatolótőke-elemek átruházhatatlansága miatti kiigazítások, amelyek csak a kötelezettségek egy adott csoportjából vagy adott kockázatokból származó veszteségek fedezésére használhatók fel (elkülönített alapok tőkéje).

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

4. szakasz

Szavatolótőke-szükséglet

1. alszakasz

A szavatolótőke-szükségletre vonatkozó általános rendelkezések a standard formula vagy egy belső modell alkalmazásakor

100. cikk

Általános rendelkezések

A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók rendelkezzenek a szavatolótőke-szükségletet fedező figyelembe vehető szavatoló tőkével.

A szavatolótőke-szükségletet vagy a 2. alszakaszban szereplő standard formulával, vagy a 3. alszakasznak megfelelő belső modell alkalmazásával kell kiszámítani.

101. cikk

A szavatolótőke-szükséglet számítása

(1) A szavatolótőke-szükségletet a (2)–(5) bekezdéssel összhangban kell kiszámítani:

(2) A szavatolótőke-szükséglet számításának alapfeltevése, hogy a vállalkozás folyamatos jelleggel végzi tevékenységét.

(3) A szavatolótőke-szükségletet úgy kell kalibrálni, hogy minden olyan számszerűsíthető kockázatot figyelembe vegyen, amelynek a biztosító vagy viszontbiztosító ki van téve. Kiterjed a meglévő biztosítási állományra és a következő tizenkét hónapban várhatóan szerzett új biztosítási állományra. A meglévő biztosítási állomány tekintetében csak a nem várt veszteségekre terjed ki.

A szavatolótőke-szükséglet a biztosító vagy viszontbiztosító alapvető szavatoló tőkéje egyéves időtávon mért, 99,5 %-os biztonsági szintű kockáztatott értékének felel meg.

(4) A szavatolótőke-szükséglet legalább a következő kockázatokra terjed ki:

a) nem-életbiztosítási kockázat;

b) életbiztosítási kockázat;

c) egészségbiztosítási kockázat;

d) piaci kockázat;

e) hitelkockázat;

f) működési kockázat.

Az első albekezdés f) pontjában említett működési kockázatba beletartoznak a jogi kockázatok, de nem tartoznak bele a stratégiai döntésekből eredő kockázatok, valamint a hírnévkockázat.

(5) A szavatolótőke-szükséglet számításakor a biztosító vagy viszontbiztosító figyelembe veszi a kockázatcsökkentési technikák hatását, feltéve, hogy az azok alkalmazásából eredő hitel- és egyéb kockázatok megfelelően tükröződnek a szavatolótőke-szükségletben.

102. cikk

A számítás gyakorisága

(1) A biztosító vagy viszontbiztosító évente legalább egyszer kiszámítja szavatolótőke-szükségletét, és a számítás eredményét jelenti a felügyeleti hatóságoknak.

A biztosítónak és viszontbiztosítóknak az utoljára bejelentett szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez elegendő figyelembe vehető szavatoló tőkét kell fenntartaniuk.

A biztosítók és viszontbiztosítók folyamatosan figyelemmel kísérik a figyelembe vehető szavatoló tőke összegét és a szavatolótőke-szükségletet.

Ha egy biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen eltér az utoljára bejelentett szavatolótőke-szükséglet alapjául szolgáló feltevésektől, az érintett vállalkozás haladéktalanul újraszámítja a szavatolótőke-szükségletet, és jelenti azt a felügyeleti hatóságoknak.

(2) Amennyiben alapos okkal vélelmezhető, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen módosult a szavatolótőke-szükséglet utolsó jelentése óta, a felügyeleti hatóságok előírhatják az érintett vállalkozás számára a szavatolótőke-szükséglet újraszámítását.

2. alszakasz

Szavatolótőke-szükséglet: standard formula

103. cikk

A standard formula felépítése

A standard formula alapján számított szavatolótőke-szükséglet a következő elemek összegét képezi:

a) a 104. cikk szerint meghatározott alapvető szavatolótőke-szükséglet;

b) a működési kockázatra vonatkozóan a 107. cikk szerint meghatározott tőkekövetelmény;

c) a 108. cikk szerint meghatározott kiigazítás a biztosítástechnikai tartalékok és a halasztott adók veszteségelnyelő képességének figyelembevétele érdekében.

104. cikk

Az alapvető szavatolótőke-szükséglet felépítése

(1) Az alapvető szavatolótőke-szükséglet egyedi kockázati modulokból áll, amelyeket a IV. melléklet 1. pontjának megfelelően kell összesíteni.

Legalább a következő kockázati modulokat tartalmazza:

a) nem-életbiztosítási kockázat;

b) életbiztosítási kockázat;

c) egészségbiztosítási kockázat;

d) piaci kockázat;

e) partner általi nemteljesítési kockázat.

(2) Az (1) bekezdés a), b) és c) pontja alkalmazásában a biztosítási és viszontbiztosítási műveleteket abba a biztosítástechnikai kockázati modulba kell sorolni, amely leginkább megfelel az alapul szolgáló kockázat biztosítástechnikai jellegének.

(3) Az (1) bekezdésben említett kockázati modulok aggregálásához használt korrelációs együtthatók, valamint az egyes kockázati modulok tőkekövetelményeinek kalibrálása révén meghatározható a 101. cikkben megállapított alapelveknek megfelelő összesített szavatolótőke-szükséglet.

(4) Az (1) bekezdésben említett kockázati modulok mindegyikét egyéves időtávon mért, 99,5 %-os biztonsági szintű kockáztatott érték alkalmazásával kell kalibrálni.

Szükség esetén az egyes kockázati modulok kialakításában figyelembe kell venni a diverzifikációs hatásokat.

(5) A kockázati modulok kialakítása és specifikációja minden biztosító vagy viszontbiztosító számára azonos, mind az alapvető szavatolótőke-szükséglet, mind a 109. cikkben meghatározott egyszerűsített számítások tekintetében.

(6) Katasztrófakockázatok esetében, ha szükséges, az élet-, a nem-élet- és az egészségbiztosítási kockázati modul számításában földrajzi specifikáció is alkalmazható.

(7) A felügyeleti hatóságok jóváhagyásától függően a biztosító vagy viszontbiztosító a standard formula rögzített felépítésén belül annak egyes paramétereit a rá jellemző egyedi paraméterekkel helyettesítheti az élet-, a nem-élet- és az egészségbiztosítási kockázati modul számítása során.

E paramétereket az érintett vállalkozás saját adatai vagy az adott vállalkozás tevékenységét közvetlenül érintő adatok alapján kell kalibrálni, szabványosított módszerek alkalmazásával.

A felügyeleti jóváhagyás megadásakor a felügyeleti hatóságok ellenőrzik a felhasznált adatok teljességét, pontosságát és megfelelőségét.

105. cikk

Az alapvető szavatolótőke-szükséglet számítása

(1) Az alapvető szavatolótőke-szükségletet a (2)–(6) bekezdéssel összhangban kell számítani.

(2) A nem-életbiztosítási kockázati modul a nem-életbiztosítási kötelezettségekből eredő kockázatokat tükrözi, összefüggésben az átvállalt veszélynemekkel és a biztosítási tevékenységhez kötődő eljárásokkal.

A modul figyelembe veszi a biztosítók és viszontbiztosítók meglévő biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségei, valamint a következő tizenkét hónapban várhatóan szerzett új állománya eredményének bizonytalanságát.

A IV. melléklet 2. pontjával összhangban a modul összegét legalább a következő részmodulok tőkekövetelményének kombinációjaként kell számítani:

a) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a biztosítási események bekövetkezése időbeliségének, gyakoriságának és súlyosságának, valamint a kárrendezés időbeliségének és összegszerűségének ingadozásából ered (nem-életbiztosítási díj- és tartalékkockázat);

b) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a szélsőséges vagy rendkívüli eseményekkel kapcsolatos árazási és tartalékolási feltevések jelentős bizonytalanságából ered (nem-életbiztosítási katasztrófakockázat).

(3) Az életbiztosítási kockázati modul az életbiztosítási kötelezettségekből eredő kockázatokat tükrözi, összefüggésben az átvállalt veszélynemekkel és a biztosítási tevékenységhez kötődő eljárásokkal.

A IV. melléklet 3. pontjával összhangban a modul összegét legalább az alábbi részmodulok tőkekövetelményének kombinációjaként kell számítani:

a) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a halandósági arányok szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered, ahol a halandóság növekedése a biztosítási kötelezettségek értékének növekedéséhez vezet (halandósági kockázat);

b) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a halálozási ráták szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered, ahol a halálozási ráta csökkenése a biztosítási kötelezettségek értékének növekedéséhez vezet (hosszú élet kockázat);

c) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a rokkantsági, betegségi és morbiditási arányok szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered (rokkantsági-betegségi kockázat);

d) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések teljesítése során felmerült költségek szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered (életbiztosítási költségkockázat);

e) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a járadékok felülvizsgálati arányainak szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában – a jogi környezetben vagy a biztosított egészségi állapotában beálló változások miatt – bekövetkező ingadozásból ered (felülvizsgálati kockázat);

f) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a biztosítási szerződések törlési, megszüntetési, megújítási és visszavásárlási arányok szintjében vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered (törlési kockázat);

g) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a szélsőséges vagy rendkívüli eseményekkel kapcsolatos árazási és tartalékolási feltevések jelentős bizonytalanságából ered (életbiztosítási katasztrófakockázat).

(4) Az egészségbiztosítási kockázati modul az egészségbiztosítási kötelezettségek vállalásából eredő kockázatokat tükrözi, összefüggésben az átvállalt veszélynemekkel és a biztosítási tevékenységhez kötődő eljárásokkal, függetlenül attól, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító az egészségbiztosítást az életbiztosításhoz hasonló vagy attól eltérő biztosítástechnikai alapon folytatja-e.

A kockázati modulnak legalább a következő kockázatokat figyelembe kell vennie:

a) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a biztosítási vagy viszontbiztosítási szerződések teljesítése során felmerült költségek szintjében, tendenciájában vagy volatilitásában bekövetkező változásokból ered;

b) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a biztosítási események időpontjának, gyakoriságának és mértékének, ingadozásából ered, valamint a kárrendezés időpontjának és a tartalékképzéskori időpontjában levő mértékének ingadozásából ered;

c) a veszteség és a biztosítási kötelezettség értékében bekövetkező kedvezőtlen változás kockázata, amely a súlyos járványok kitörésével, valamint a kockázatoknak az ilyen szélsőséges körülmények közötti szokatlan halmozódásával kapcsolatos árazási és tartalékolási feltevések jelentős bizonytalanságából ered;

(5) A piaci kockázati modul a vállalkozás eszközeinek és kötelezettségeinek értékét befolyásoló pénzügyi eszközök piaci árának szintjéből vagy volatilitásából eredő kockázatokat tükrözi. Megfelelően tükrözi az eszközök és a források közötti strukturális egyenlőtlenséget, különös tekintettel annak időtartamára.

A IV. melléklet 4. pontjával összhangban a modul összege legalább a következő részmodulok tőkekövetelményeinek kombinációjaként számítandó:

a) az eszközök, források és pénzügyi eszközök értékének érzékenysége a hozamgörbe vagy a kamatlábak volatilitásának változására (kamatlábkockázat);

b) az eszközök, források és pénzügyi eszközök értékének érzékenysége a részvénypiaci árak szintjének vagy volatilitásának változására (részvénypiaci kockázat);

c) az eszközök, források és pénzügyi eszközök értékének érzékenysége az ingatlanpiaci árak szintjének vagy volatilitásának változására (ingatlanpiaci kockázat);

d) az eszközök, források és pénzügyi eszközök értékének érzékenysége a kockázatmentes hozamgörbe feletti kamatrések szintjének vagy volatilitásának változására (kamatréskockázat);

e) az eszközök, források és pénzügyi eszközök értékének érzékenysége a devizaárfolyamok szintjének vagy volatilitásának változására (devizaárfolyam-kockázat);

f) a biztosító vagy viszontbiztosító további kockázatai, amelyek vagy az eszközportfólió diverzifikációjának hiányából, vagy egy értékpapír-kibocsátóval, illetve kapcsolt kibocsátók egy csoportjával szembeni nagyfokú partner általi nem-teljesítési kockázati kitettségből erednek (piaci kockázatkoncentráció).

(6) A partner általi nemteljesítési kockázati modul a biztosító vagy viszontbiztosító szerződő feleinek és adósainak a következő tizenkét hónapon belüli váratlan nem-teljesítéséből vagy hitelképessége nem várt romlásából eredő lehetséges veszteségeket tükrözi. A partnerkockázati modul kiterjed a kockázatcsökkentési szerződésekre, például viszontbiztosítási megállapodásokra, az értékpapírosításra és a származtatott ügyletekre, a közvetítőkkel szembeni követelésekre, valamint a kamatrés-kockázati részmodulban nem szereplő egyéb hitelezési kitettségekre terjed ki. Megfelelően figyelembe veszi a biztosító vagy viszontbiztosító birtokában lévő, vagy részére tartott biztosítékokat vagy egyéb fedezeteket és az ezekhez kapcsolódó kockázatokat.

A partner általi nemteljesítési kockázati modul minden egyes partner esetében figyelembe veszi az érintett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak az adott féllel szembeni teljes partnerkockázati kitettségét, függetlenül a biztosítóval vagy viszontbiztosítóval szembeni szerződéses kötelezettség jogi formájától.

106. cikk

A részvénypiaci kockázati részmodul számítása: szimmetrikus korrekciós mechanizmus

(1) A standard formulával összhangban számított részvénypiaci kockázati részmodul tartalmazza a részvényárfolyam változásaiból eredő kockázat fedezésére alkalmazott részvényekre vonatkozó tőkekövetelmény megfelelő szimmetrikus korrekcióját.

(2) A 104. cikk (4) bekezdésével összhangban kalibrált, a részvénypiaci árak változásából eredő kockázatot tükröző előírt tőkekövetelmény szimmetrikus korrekciója egy alkalmas részvényindex aktuális szintjének és ugyanezen index súlyozott mozgóátlagának függvényén alapul. A súlyozott mozgóátlagot megfelelő időtartamot alapul véve kell számítani, amely azonos minden biztosító vagy viszontbiztosító esetén.

(3) A részvénypiaci árak változásából eredő kockázatot tükröző standard tőkekövetelmény szimmetrikus korrekciója nem eredményezhet olyan részvénypiaci kockázati tőkekövetelményt, amely a standard tőkekövetelménynél több mint 10 százalékponttal alacsonyabb vagy több mint 10 százalékponttal magasabb.

107. cikk

A működési kockázat tőkekövetelménye

(1) A működési kockázat tőkekövetelménye a működési kockázatokat tükrözi, amennyiben azokat a 104. cikkben említett kockázati modulok egyébként nem tükrözik. Ezt a tőkekövetelményt a 101. cikk (3) bekezdésével összhangban kell kalibrálni.

(2) Azon életbiztosítási szerződések esetében, ahol a befektetési kockázatot a szerződők viselik, a működési kockázat tőkekövetelménye számításánál figyelembe kell venni az ilyen biztosítási kötelezettségekkel kapcsolatban felmerülő éves költségeket.

(3) A (2) bekezdésben említetteken kívüli biztosítási és viszontbiztosítási műveletek működési kockázata tőkekövetelményének számításánál e műveletek volumenét figyelembe kell venni, az ezen biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek tekintetében megszolgált díjak és fenntartott biztosítástechnikai tartalékok révén. A működési kockázatokra vonatkozó tőkekövetelmény ebben az esetben nem haladhatja meg az említett biztosítási és viszontbiztosítási műveletekre vonatkozó alapvető szavatolótőkeszükséglet 30 %-át.

108. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok és a halasztott adók veszteségelnyelő képessége miatti korrekció

A 103. cikk c) pontjában említett, a biztosítástechnikai tartalékok és a halasztott adók veszteségelnyelő képessége miatti korrekció a váratlan veszteségeknek a biztosítástechnikai tartalékok vagy a halasztott adók, illetve a kettő kombinációjának egyidejű csökkenése révén végbemenő potenciális kompenzációját tükrözi.

A korrekció figyelembe veszi a biztosítási szerződések jövőbeni diszkrecionális nyereségrészesedéseinek kockázatcsökkentő hatását, amennyiben a biztosítók vagy viszontbiztosítók alá tudják támasztani, hogy az ilyen juttatások csökkentése a váratlan veszteségek fedezetére fordítható. E jövőbeni diszkrecionális nyereségrészesedések kockázatcsökkentő hatása nem lehet nagyobb, mint a vonatkozó biztosítástechnikai tartalékok és halasztott adók összege.

A második bekezdés alkalmazásában a jövőbeni diszkrecionális nyereségrészesedések kedvezőtlen körülmények közötti értékét össze kell mérni a legjobb becslés alapfeltevései szerinti értékkel.

109. cikk

A standard formula egyszerűsítései

A biztosítók és viszontbiztosítók sajátos részmodulok vagy kockázati modulok esetében egyszerűsített számítást végezhetnek, amennyiben az általuk vállalt kockázatok jellege, nagyságrendje és összetettsége ezt indokolja, és amennyiben aránytalan lenne minden biztosítónak vagy viszontbiztosítónak a standardizált számítás elvégzését előírni.

Az egyszerűsített számításokat a 101. cikk (3) bekezdésével összhangban kell kalibrálni.

110. cikk

Jelentős eltérés a standard formula számításának alapjául szolgáló feltevésektől

Amennyiben a szavatolótőke-szükséglet számítását nem célszerű a 2. alszakaszban rögzített standard formulának megfelelően végezni, mert az érintett biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen eltér a standard formula számításának alapjául szolgáló feltevésektől, a felügyeleti hatóságok indokolással ellátott határozat útján megkövetelhetik az érintett a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól azt, hogy a standard formula sajátos paramétereit az élet-, a nem-élet- és az egészségbiztosítási kockázati modul számítása során a 104. cikk (7) bekezdésének megfelelően a rá jellemző sajátos paraméterekkel helyettesítse. Ezen sajátos paramétereket úgy kell kiszámítani, hogy a vállalkozás megfeleljen a 101. cikk (3) bekezdésében előírtaknak.

111. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) Annak érdekében, hogy a szavatolótőke-szükségletet a standard formula alapján számító valamennyi biztosító és viszontbiztosító ugyanolyan megítélés alá essék, illetve a piaci fejlemények figyelembevétele céljából a Bizottság az alábbiak meghatározására végrehajtási intézkedéseket fogad el:

a) a 101. és a 103–109. cikk rendelkezéseivel összhangban lévő standard formula;

b) a 104. cikkben említett kockázati modulokba tartozó kockázatok tükrözéséhez szükséges vagy azt pontosabbá tevő valamennyi részmodul, valamint ezek későbbi frissítései;

c) a 104., 105. és 304. cikkben meghatározott alapvető szavatolótőke-szükséglet egyes kockázati moduljainak és részmoduljainak számításához alkalmazandó módszerek, feltevések és standard paraméterek, továbbá a 106. cikkben említett szimmetrikus korrekciós mechanizmus és a hónapok számában kifejezett megfelelő időszak, valamint a 304. cikkben leírt módszer beépítésének megfelelő módja, az e módszernek a standard formulával összhangban történő szavatolótőke-szükséglet számításában való használatát illetően;

d) a korrelációs paraméterek, köztük, szükség esetén, a IV. mellékletben rögzítettek és az e paraméterek frissítésére szolgáló eljárások;

e) olyan biztosító vagy viszontbiztosító esetén, amely kockázatcsökkentési technikákat alkalmaz, a biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja megváltozásának értékelésére és a szavatolótőke-szükséglet korrigálására alkalmazandó módszerek és feltevések;

f) azok a minőségi kritériumok, amelyeknek az e) pontban említett kockázatcsökkentési technikáknak meg kell felelniük annak érdekében, hogy a harmadik fél részére történő tényleges kockázatátadás megvalósuljon;

g) a működési kockázat 107. cikkben meghatározott tőkeszükségletének mérésére alkalmazandó módszerek és paraméterek, köztük a 107. cikk (3) bekezdésében szereplő százalék;

h) a biztosítók és viszontbiztosítók elkülönített alapok miatti csökkent kockázatdiverzifikációs lehetőségeinek tükrözése érdekében követendő módszerek, illetve korrekciók;

i) a 108. cikkben meghatározott, a biztosítástechnikai tartalékok vagy halasztott adók veszteségelnyelő képessége miatti korrekció számításához alkalmazandó módszer;

j) az élet-, a nem-élet-, és az egészségbiztosítási kockázati modulok azon standard paramétereinek köre, amely a 104. cikk (7) bekezdése szerinti, a biztosítóra vagy viszontbiztosítóra jellemző sajátos paraméterekkel helyettesíthető;

k) a j) pontban említett vállalatspecifikus paraméterek számításához a biztosító vagy viszontbiztosító által alkalmazandó egységes módszerek, valamint a felhasznált adatok teljességére, pontosságára és megfelelőségére vonatkozó követelmények, amelyeknek a felügyeleti jóváhagyás előtt meg kell felelni;

l) a sajátos részmodulok és kockázati modulok esetén alkalmazható egyszerűsített számítási módszerek, valamint azok a kritériumok, amelyeknek a biztosító vagy viszontbiztosító, beleértve a zárt biztosítót vagy viszontbiztosítót, megfelel ahhoz, hogy jogosult legyen a 109. cikknek megfelelő egyszerűsítések alkalmazására.

m) a 212. cikk szerinti kapcsolt vállalkozások tekintetében a szavatolótőke-szükséglet számításakor, különösen a 105. cikk (5) bekezdésében említett részvénypiaci kockázati részmodul számításakor alkalmazandó megközelítés, amely figyelembe veszi a kapcsolt vállalkozások értéke volatilitásának valószínűsíthető csökkenését, amely e befektetések stratégiai jellegéből és a részesedő vállalkozás által a kapcsolt vállalkozásokra gyakorolt befolyásból ered.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyekben a részmodulok által nem megfelelően lefedett kockázatok kezelése érdekében mennyiségi korlátokat és eszközalkalmassági kritériumokat határozhat meg. E végrehajtási intézkedések a biztosítástechnikai tartalékok fedezetéül szolgáló eszközökre alkalmazandók, kivéve az olyan életbiztosítási szerződésekkel kapcsolatban tartott eszközöket, amely szerződések esetén a befektetési kockázatot a szerződők viselik. Ezen intézkedéseket a Bizottság felülvizsgálja a standard formula továbbfejlesztése és a pénzügyi piacokon bekövetkező fejlemények tükrében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítésével történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

3. alszakasz

Szavatolótőke-szükséglet: teljes és részleges belső modellek

112. cikk

A teljes és részleges belső modellek jóváhagyására vonatkozó általános rendelkezések

(1) A tagállamok lehetőséget adnak arra, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító a szavatolótőke-szükségletét a felügyeleti hatóság által jóváhagyott teljes vagy részleges belső modell alkalmazásával is meghatározhassa.

(2) A biztosító vagy viszontbiztosító részleges belső modellt használhat az alábbiak közül egy vagy több elem számítására:

a) az alapvető szavatolótőke-szükséglet egy vagy több kockázati modulja vagy részmodulja, a 104. és 105. cikkeknek megfelelően;

b) a működési kockázatokra vonatkozó tőkekövetelmény a 107. cikknek megfelelően;

c) a 108. cikkben említett korrekció.

A részleges modell emellett a biztosítók és viszontbiztosítók vagy teljes üzleti tevékenységére, vagy csupáncsak egy vagy több főbb üzleti egységére is alkalmazható.

(3) A jóváhagyás iránti kérelemben a biztosító és viszontbiztosító legalább annak dokumentált bizonyítékát adja, hogy a belső modell teljesíti a 120–125. cikkben meghatározott követelményeket.

Amennyiben a jóváhagyás iránti kérelem részleges belső modellre vonatkozik, a 120–125. cikkben meghatározott követelményeket a modell korlátozott alkalmazási köréhez kell igazítani.

(4) A felügyeleti hatóságok a teljes kérelem kézhezvételét követő hat hónapon belül elbírálják a kérelmet.

(5) A felügyeleti hatóságok csak abban az esetben hagyják jóvá a kérelmet, ha meggyőződnek arról, hogy a vállalkozás kockázatazonosítási, kockázatmérési, kockázatfelügyeleti, kockázatkezelési és kockázatjelentési rendszerei megfelelőek, különös tekintettel a belső modellekre vonatkozó (3) bekezdésben említett követelményekre.

(6) A felügyeleti hatóságoknak a belső modell alkalmazása iránti kérelmet elutasító határozatukat indokolással kell ellátniuk.

(7) A belső modell alkalmazására kapott felügyeleti jóváhagyást követően a felügyeleti hatóságok indoklással ellátott határozatban kötelezheti a biztosítót vagy viszontbiztosítót, hogy a szavatolótőke-szükségletnek a 2. alszakasz szerinti standard formulával számított becslését is bocsássa rendelkezésére.

113. cikk

A részleges belső modellek jóváhagyására vonatkozó különös rendelkezések

(1) Részleges belső modellre csak akkor adható felügyeleti jóváhagyás, ha a modell teljesíti a 112. cikkben meghatározott követelményeket és a következő kiegészítő feltételeket:

a) a vállalkozás kellően indokolja a modell korlátozott alkalmazási körét;

b) a modellel számított szavatolótőke-szükséglet jobban illeszkedik a vállalkozás kockázati profiljához és megfelel az 1. alszakaszban meghatározott alapelveknek;

c) kialakítása összhangban van az 1. alszakaszban meghatározott alapelvekkel, így a részleges belső modell teljes mértékben integrálható a szavatolótőke-szükséglet standard formulájába.

(2) Olyan részleges modell alkalmazása iránti kérelem elbírálásakor, amely csak egy meghatározott kockázati modul bizonyos részmoduljaira a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak egy meghatározott kockázati modulhoz köthető üzleti egységeire, vagy mindkettőre részben terjed ki, a felügyeleti hatóságok előírhatják, hogy az érintett biztosító vagy viszontbiztosító realisztikus átmeneti tervet nyújtson be a modell alkalmazási körének kiterjesztésére.

Az átmeneti terv meghatározza annak módját, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító miként tervezze a modell alkalmazási körének kiterjesztését más részmodulokra vagy üzleti egységekre, annak érdekében, hogy a modell a meghatározott kockázati modul tekintetében a biztosító vagy viszontbiztosító biztosítási tevékenységének túlnyomó többségére kiterjedjen.

114. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el az alábbiak meghatározása érdekében:

1. a belső modell jóváhagyására szolgáló eljárás;

2. a 120.–125. cikkben meghatározott standardok kiigazítása a részleges belső modell korlátozott alkalmazási körének figyelembevétele érdekében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

115. cikk

A teljes és részleges belső modellek módosításának szabályzata

A belső modell eredeti jóváhagyási folyamatának részeként a felügyeleti hatóságok jóváhagyják a biztosító vagy viszontbiztosító belső modelljének módosítására vonatkozó szabályzatot. A biztosítók vagy viszontbiztosítók belső modelljüket e szabályzattal összhangban módosíthatják.

A szabályzat meghatározza a belső modell jelentős és kevésbé jelentős módosításait.

A belső modell jelentős módosításátmódosításait, valamint az említett szabályzat módosításátmódosításait a felügyeleti hatóságnak minden esetben előzetesen jóvá kell hagynia, a 112. cikknek megfelelően.

A belső modell kevésbé jelentős módosításait a felügyeleti hatóságnak nem kell előzetesen jóváhagynia, amennyiben azokat az említett szabályzattal összhangban végzik el.

116. cikk

Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelőssége

A biztosító vagy viszontbiztosító igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete jóváhagyja a 112. cikkben említett belső modell jóváhagyása érdekében a felügyeleti hatóságnak benyújtandó kérelmet, valamint az esetleges későbbi jelentős módosítások jóváhagyása iránti kérelmet.

Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelős a belső modell folyamatos megfelelő működését biztosító rendszerek meglétéért.

117. cikk

Visszatérés a standard formulához

Miután a biztosító vagy viszontbiztosító megkapta a 112. cikk szerinti jóváhagyást, nem térhet vissza a szavatolótőke-szükséglet egészének vagy bármely részének a 2. szakaszban leírt standard formula szerinti meghatározásához, kivéve a felügyeleti hatóságok által jóváhagyott, kellően indokolt esetekben.

118. cikk

A belső modell nem megfelelősége

(1) Ha a biztosító vagy viszontbiztosító – miután a felügyeleti hatóságoktól megkapta a jóváhagyást a belső modell alkalmazására – már nem teljesíti a 120–125. cikkben meghatározott követelményeket, úgy késedelem nélkül vagy tervet nyújt be a felügyeleti hatóságoknak a megfelelőség ésszerű időn belüli helyreállítására, vagy bizonyítja, hogy a nem megfelelőség hatása elhanyagolható.

(2) Ha a biztosító vagy viszontbiztosító elmulasztja az (1) bekezdésben említett terv végrehajtását, a felügyeleti hatóságok a biztosítótól vagy viszontbiztosítótól a szavatolótőke-szükséglet standard formula szerinti számításához való visszatérést követelhetik meg, a második alszakasznak megfelelően.

119. cikk

Jelentős eltérés a standard formula számításának alapjául szolgáló feltevésektől

Ha az érintett biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja lényegesen eltér a standard formula számításának alapjául szolgáló feltevésektől, és ezért nem célszerű a szavatolótőke-szükségletet a 2. alszakasznak megfelelő standard formulával számítani, akkor a felügyeleti hatóság indokolással ellátott határozatban kötelezheti az érintett vállalkozást, hogy a szavatolótőke-szükségletet, vagy annak releváns kockázati moduljait belső modell alkalmazásával számítsák ki.

120. cikk

Használati teszt

A biztosító vagy viszontbiztosító bizonyítja, hogy a belső modellt széles körben használják és az fontos szerepet tölt be a 41–50. cikkben említett irányítási rendszerben, különösen:

a) a 44. cikkben előírt kockázatkezelési rendszerben és a döntéshozatali folyamatokban;

b) a gazdasági és a szavatoló tőke értékelésének és allokációjának folyamataiban, beleértve a 45. cikkben említett értékelést.

A biztosító vagy viszontbiztosító ezen kívül bizonyítja, hogy a szavatolótőke-szükséglet belső modellel való számításának gyakorisága összhangban áll a belső modellnek az első bekezdésben szereplő egyéb célokra való alkalmazásának gyakoriságával.

Az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület felelős a belső modell kialakításának és működésének folyamatos megfelelőségéért, valamint azért, hogy a belső modell mindenkor megfelelően tükrözze az érintett biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilját.

121. cikk

Statisztikai minőségi normák

(1) A belső modell és különösen az alapjául szolgáló valószínűség-eloszlási előrejelzés számítása, megfelel a (2)–(9) bekezdésben meghatározott kritériumoknak.

(2) A valószínűség-eloszlási előrejelzés számítási módszerei megfelelő, alkalmazható és releváns aktuáriusi és statisztikai technikákon, módszereken alapulnak és összhangban vannak a biztosítástechnikai tartalékok számítási módszereivel.

A valószínűség-eloszlási előrejelzés számítási módszerei aktuális és hiteles információkon, valamint realisztikus feltevéseken alapulnak.

A biztosítóknak és/vagy viszontbiztosítóknak képesnek kell lenniük a belső modell alapjául szolgáló feltevéseket a felügyeleti hatóságok előtt indokolni.

(3) A belső modellben felhasznált adatok pontosak, teljesek és helyesek.

A biztosító vagy viszontbiztosító a valószínűség-eloszlási előrejelzés számításához használt adatsorokat évente legalább egyszer frissíti.

(4) A valószínűség-eloszlási előrejelzés számítására tilos konkrét módszert előírni.

A választott számítási módszertől függetlenül a belső modell kockázat-rangsorolási képességének megfelelőnek kell lennie ahhoz, hogy biztosítsa, hogy a modellt széles körben használják, és fontos szerepet töltsön be a biztosító vagy viszontbiztosító irányítási rendszerében, különösen a kockázatkezelési rendszerben, a döntéshozatali folyamatokban és a tőkeallokáció során, a 120. cikkel összhangban.

A belső modell minden olyan lényeges kockázatra kiterjed, amelynek a biztosító vagy viszontbiztosító ki van téve. A belső modellek legalább a 101. cikk (4) bekezdésében meghatározott kockázatokra terjednek ki.

(5) A diverzifikációs hatásokat a biztosító vagy viszontbiztosító belső modelljében figyelembe veheti a kockázati kategóriákon belüli és azok közötti függőségeket, feltéve, hogy a felügyeleti hatóságok úgy ítélik meg, hogy megfelelő a diverzifikációs hatások mérésére szolgáló rendszer.

(6) A biztosító vagy viszontbiztosító belső modelljében teljeskörűen figyelembe veheti a kockázatcsökkentési technikák hatását, mindaddig, amíg a belső modellben megfelelően tükröződnek az azok használatából eredő hitel- és egyéb kockázatok.

(7) A biztosítóknak és viszontbiztosítóknak belső modelljeikben pontosan értékelniük kell a pénzügyi biztosítékokkal és szerződéses opciókkal kapcsolatos lényeges sajátos kockázatokat. Ezen kívül fel kell mérniük mind a szerződők opcióval kapcsolatos, mind a biztosító vagy viszontbiztosító számára fenntartott szerződéses opciókkal kapcsolatos kockázatokat. E célból figyelembe kell venniük azt a hatást, amelyet a pénzügyi és nem pénzügyi feltételek jövőbeli változásai gyakorolnak az opciók lehívására.

(8) A biztosítók és viszontbiztosítók belső modelljükben figyelembe vehetik azoknak a jövőbeli vezetői intézkedéseknek a hatását, amelyek meghozatala sajátos körülmények között joggal várható.

Az első albekezdésben meghatározott esetben az érintett vállalkozás figyelembe veszi az ilyen intézkedések megvalósításának időigényét is.

(9) A biztosítók és viszontbiztosítók belső modelljeikben figyelembe veszik a szerződők és a kedvezményezettek részére várhatóan teljesítendő összes kifizetést, függetlenül attól, hogy e teljesítéseket szerződés írja-e elő vagy sem.

122. cikk

Kalibrációs előírások

(1) A biztosító vagy viszontbiztosító a belső modellek alkalmazása céljából a 101. cikk (3) bekezdésében meghatározottaktól eltérő időszakot vagy kockázati mértéket is használhat, ha a belső modellel képes a szavatolótőke-szükséglet oly módon történő meghatározására, amely a szerződőknek és a kedvezményezetteknek a 101. cikkben megállapítottal egyenértékű védelmet nyújt.

(2) Amennyiben kivitelezhető, a biztosítók és viszontbiztosítók a szavatolótőke-szükségletet közvetlenül a belső modelljük által generált valószínűség-eloszlási előrejelzésből vezetik le, a 101. cikk (3) bekezdésében meghatározott kockáztatott érték alkalmazásával.

(3) Amennyiben a biztosítók és viszontbiztosítók a szavatolótőke-szükségletet nem tudják közvetlenül a belső modelljük által generált valószínűség-eloszlási előrejelzésből levezetni, a felügyeleti hatóságok engedélyezhetik közelítések használatát a szavatolótőke-szükséglet számítása során mindaddig, amíg a biztosítók és viszontbiztosítók bizonyítani tudják a felügyeleti hatóságok felé, hogy a szerződőknek a 101. cikkben megállapítottal egyenértékű védelmet nyújtanak.

(4) A felügyeleti hatóságok előírhatják a biztosítóknak és viszontbiztosítóknak, hogy belső modelljüket releváns irányadó portfóliókra támaszkodva és inkább külső, semmint belső adatokon alapuló feltevésekre építve is újraszámítsák annak érdekében, hogy ellenőrizzék a belső modell kalibrációját, és azt, hogy annak specifikációja összhangban van-e az általánosan elfogadott piaci gyakorlattal.

123. cikk

Az eredmény vizsgálata

A biztosítók és viszontbiztosítók évente legalább egyszer megvizsgálják minden főbb üzleti egységük eredményének okait, illetve forrásait.

Bemutatják, hogy a kockázatoknak a belső modellben alkalmazott osztályozása miként magyarázza az eredmény okait, illetve forrásait. A kockázati osztályozás, valamint a veszteségek és nyereségek eredete tükrözi a biztosítók és viszontbiztosítók kockázati profilját.

124. cikk

Érvényesítési előírások

A biztosítók vagy viszontbiztosítók rendszeres modellérvényesítési ciklust működtetnek, amely folyamatnak része a belső modell teljesítményének figyelemmel kísérése, annak vizsgálata, hogy a belső modell specifikációja mindenkor megfelel-e a követelményeknek, valamint eredményeinek múltbeli adatokkal való összevetése.

A modellérvényesítési folyamat része egy olyan, a belső modell hitelesítésére szolgáló hatékony statisztikai folyamat, amelynek segítségével a biztosító vagy viszontbiztosító bizonyítani tudja a felügyeleti hatóságoknak a számított tőkekövetelmények megfelelőségét.

Az alkalmazott statisztikai módszereknek a valószínűség-eloszlási előrejelzés helyességét nemcsak a múltbeli veszteségekkel, hanem az azokkal kapcsolatos minden lényeges új adattal és információval összefüggésben is vizsgálniuk kell.

A modellérvényesítési folyamat része a belső modell stabilitásának vizsgálata, különösen a tekintetben, hogy a belső modell eredményei mennyire érzékenyek az alapul szolgáló feltevések változásaira. Ide tartozik továbbá a belső modellben használt adatok pontosságának, teljességének és megfelelőségének értékelése is.

125. cikk

Dokumentációs előírások

A biztosító vagy viszontbiztosító dokumentálja a belső modell felépítését és működésének részleteit.

A dokumentáció megfelel a 120–124. cikknek.

A dokumentáció részletesen bemutatja a belső modell alapjául szolgáló elméletet, feltevéseket, továbbá matematikai és tapasztalati alapokat.

A dokumentáció jelzi azokat a körülményeket, amelyek fennállása esetén a belső modell nem alkalmazható eredményesen.

A biztosító vagy viszontbiztosító a 115. cikknek megfelelően a belső modell minden jelentős változását dokumentálja.

126. cikk

Külső modellek és adatok

Harmadik féltől származó modell vagy adatok használata nem mentesít a belső modell alkalmazása tekintetében a 120–125. cikkben előírt követelmények teljesítése alól.

127. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság a belső modellek Közösségen belüli harmonizált alkalmazása érdekében, valamint a biztosítók és viszontbiztosítók kockázati profiljának és üzletvezetésének jobb értékelése céljából végrehajtási intézkedéseket fogad el a 120–126. cikk tekintetében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

5. szakasz

Minimális tőkeszükséglet

128. cikk

Általános rendelkezések

A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók rendelkezzenek a minimális tőkeszükséglet fedezésére figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkével.

129. cikk

A minimális tőkeszükséglet számítása

(1) A minimális tőkeszükségletet a következő alapelvekkel összhangban kell kiszámítani:

a) egyértelmű és egyszerű számítási mód alkalmazása, amely lehetővé teszi a számítások auditálását;

b) a minimális tőkeszükséglet annak az összegnek felel meg, amelynél alacsonyabb figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke esetén a szerződők és kedvezményezettek elfogadhatatlan szintű kockázatnak lennének kitéve, ha a biztosító vagy viszontbiztosító folytathatná tevékenységét;

c) a minimális tőkeszükséglet kiszámításához használt, a (2) bekezdésben említett lineáris függvény kalibrációja a biztosító vagy viszontbiztosító alapvető szavatoló tőkéje egyéves időtávon mért, 85 %-os biztonsági szintű kockáztatott értékének felel meg;

d) a minimális tőkeszükséglet abszolút alsó korlátja:

i. nem-életbiztosítók esetében 2 200 000 EUR, ideértve a zárt biztosítókat is, kivéve, ha az I. melléklet A. pontja 10–15 osztályainak valamelyikében szereplő valamennyi kockázatot, illetve azok közül néhányat fedeznek, mely esetben az abszolút alsó korlát nem lehet kisebb, mint 3 200 000 EUR,

ii. életbiztosító esetén, ideértve a zárt életbiztosítót is, 3 200 000 EUR,

iii. viszontbiztosító esetén 3 200 000 EUR, kivéve a zárt viszontbiztosítót, amelynek minimális tőkeszükséglete nem lehet kisebb, mint 1 000 000 EUR,

iv. az i. és ii. alpontban meghatározott összegek együttes értéke a 73. cikk (5) bekezdésében említett biztosítók esetében.

(2) A (3) bekezdésre is figyelemmel a minimális tőkeszükségletet a következő változók vagy azok egy részének lineáris függvényeként kell kiszámítani: a biztosító vagy viszontbiztosító biztosítástechnikai tartalékai, díjelőírása, kockázatnak kitett összegei, a halasztott adók és az igazgatási költségek. A figyelembe vett változókat a viszontbiztosításra eső rész levonásával kell meghatározni.

(3) Az (1) bekezdés d) pontjának sérelme nélkül a minimális tőkeszükséglet nem lehet kevesebb, mint a biztosító vagy viszontbiztosító – a VI. fejezet 4. szakasza 2. vagy 3. alszakaszának megfelelően számított, a 37. cikk értelmében esetlegesen előírt többlettőke- követelményt is magában foglaló – szavatolótőkeszükségletének 25 %-a, és nem haladhatja meg annak 45 %-át.

A tagállamoknak lehetővé kell tenniük felügyeleti hatóságaik számára, hogy a 2014. október 31-ig tartó időszak alatt előírhassák valamely biztosító vagy viszontbiztosító számára, hogy az első albekezdésben említett határértékeket kizárólag a vállalkozás VI. fejezet 4. szakaszának 2. alszakasza szerint kiszámított szavatolótőke-szükségletére vetítve alkalmazza.

(4) A biztosító vagy viszontbiztosító negyedévente legalább egyszer kiszámítja minimális tőkeszükségletét, és a számítás eredményét jelenti a felügyeleti hatóságoknak.

Amennyiben a (3) bekezdésben említett határértékek valamelyike határozza meg egy vállalkozás minimális tőkeszükségletét, e vállalkozásnak ennek okairól olyan tájékoztatást kell nyújtania a felügyeleti hatóság számára, amely lehetővé teszi azok megfelelő megértését.

(5) A Bizottság legkésőbb 2017. október 31-ig jelentést nyújt be a 2004/9/EK bizottsági határozattal [1] létrehozott európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottsághoz és az Európai Parlamenthez a tagállamok szabályairól és a felügyeleti hatóságok gyakorlatairól, amelyeket az (1)–(4) bekezdésnek megfelelően fogadtak el.

A jelentés kitér különösen a (3) bekezdésben előírt felső és alsó korlát alkalmazására és szintjére, valamint a felügyeleti hatóságok illetve a biztosítók vagy viszontbiztosítók e cikk alkalmazásával kapcsolatban felmerült esetleges nehézségeire.

130. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság a 128. és 129. cikkben említett minimális tőkeszükséglet számításának meghatározására végrehajtási intézkedéseket fogad el.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

131. cikk

A minimális tőkeszükségletnek való megfeleléssel kapcsolatos átmeneti rendelkezések

A 139. és 144. cikktől eltérve, amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító 2012. október 31-én teljesíti ugyan a 2002/83/EK irányelv 28. cikkében, a 73/239/EGK irányelv 16a. cikkében vagy a 2005/68/EK irányelv 37., 38. vagy 39 cikkében említett minimális szavatolótőke-szükségletet, de nem rendelkezik a minimális tőkeszükséglet fedezetét biztosító elegendő figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkével, úgy a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak 2013. október 31-ig meg kell felelnie a 128. cikknek.

Amennyiben az érintett vállalkozás az első bekezdésben említett időszak elteltével sem felel meg a 128. cikknek, a vállalkozás engedélyét a nemzeti jogszabályokban előírt eljárásnak megfelelően vissza kell vonni.

6. szakasz

Befektetés

132. cikk

A „prudens személy” alapelv

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók eszközeiket a „prudens személy” alapelvével összhangban fektessék be, a (2), (3) és (4) bekezdésnek megfelelően.

[1] HL L 3., 2004.1.7., 34. o.

(2) A teljes eszközportfólió tekintetében a biztosítók és viszontbiztosítók csak olyan eszközökbe és instrumentumokba fektetnek be, amelyek kockázatát az érintett vállalkozás megfelelően tudja azonosítani, felmérni, figyelemmel kísérni, kezelni, ellenőrizni és jelenteni, illetve megfelelően figyelembe tudja venni általános szavatolótőke-megfelelési igénye 45. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti értékelését.

Minden eszközt, különösen a szavatolótőke-szükségletet és a minimális tőkeszükségletet fedező eszközöket, olyan módon kell befektetni, hogy az biztosítsa a portfólió egészének biztonságát, minőségét, likviditását és nyereségességét. Ezen túlmenően ezeknek az eszközöknek úgy kell elhelyezkedniük, hogy biztosítani lehessen hozzáférhetőségüket.

A biztosítástechnikai tartalékok fedezete céljából tartott eszközöket oly módon kell befektetni, hogy az megfeleljen a biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségek jellegének és futamidejének. Az említett eszközöket a befektetési politikákban nyilvánosságra hozott befektetési célkitűzések figyelembevételével, az összes szerződő és kedvezményezett legjobb érdeke szerint kell befektetni, figyelembe véve a nyilvános célkitűzéseket.

Érdekütközés esetén a biztosító vagy az eszközportfóliót kezelő jogalany gondoskodik arról, hogy a befektetés a szerződők és a kedvezményezettek legjobb érdekei szerint történjen meg.

(3) A (2) bekezdés sérelme nélkül, az olyan életbiztosítási szerződésekkel kapcsolatban tartott eszközök tekintetében, ahol a befektetési kockázatot a szerződő viseli, e bekezdés második, harmadik és negyedik albekezdése alkalmazandó.

Amennyiben a szerződés szerinti szolgáltatás közvetlenül kapcsolódik egy, a 85/611/EGK irányelvben meghatározott, átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozás (ÁÉKBV) befektetési jegyeinek értékéhez, vagy a biztosító által birtokolt, rendszerint egységekre osztott belső alap eszközeinek értékéhez, az e szolgáltatások tekintetében képzett biztosítástechnikai tartalékokat a lehető legnagyobb mértékig az ilyen egységeknek, vagy ha egységeket nem hoztak létre, az ilyen eszközöknek kell megtestesíteniük.

Amennyiben a szerződés szerinti szolgáltatások közvetlenül valamilyen részvényindexhez, vagy valamilyen más, a második albekezdésben említetteken kívüli referenciaértékhez kapcsolódnak, az ilyen szolgáltatások tekintetében képzett biztosítástechnikai tartalékoknak a lehető legnagyobb mértékig a referenciaértéket megjelenítő egységekben, vagy amennyiben nem hoztak létre egységeket, olyan megfelelő biztonságú és piacképességű eszközökben kell megtestesülniük, amelyek a lehető legközelebb állnak azokhoz, amelyekre az adott referenciaértéket alapozzák.

Amennyiben a második és harmadik albekezdésben említett szolgáltatások a befektetési teljesítményre vonatkozóan garanciát foglalnak magukban vagy valamilyen más garantált szolgáltatást, az ennek megfelelően képzett további biztosítástechnikai tartalékok fedezete céljából tartott eszközökre a (4) bekezdés alkalmazandó.

(4) A (2) bekezdés sérelme nélkül, a (3) bekezdésbe tartozókon kívüli eszközök tekintetében e bekezdés második–ötödik albekezdése alkalmazandó.

A származtatott pénzügyi eszközökbe történő befektetéseket csak annyiban lehet alkalmazni, amennyiben hozzájárulnak kockázatok csökkentéséhez, vagy elősegítik a hatékony portfóliókezelést.

A szabályozott pénzügyi piacra nem bevezetett pénzeszközökbe történő befektetéseket és az ilyen eszközöket prudens szintre kell korlátozni.

Az eszközöket megfelelően diverzifikálni kell oly módon, hogy elkerüljék az egy adott eszközre, kibocsátóra vagy vállalkozások csoportjára, vagy földrajzi területre való túlzott támaszkodást és a kockázatok túlzott felhalmozódását a portfólió egészében.

Ugyanazon kibocsátó vagy ugyanazon csoporthoz tartozó kibocsátók eszközeibe történő befektetések nem tehetik ki a biztosítókat túlzott kockázatkoncentrációnak.

133. cikk

A befektetés szabadsága

(1) A tagállamok nem írhatják elő a biztosítók és viszontbiztosítók számára, hogy meghatározott eszközkategóriákba fektessenek be.

(2) A tagállamok a biztosítók vagy viszontbiztosítók, vagy befektetési vezetőik befektetési döntéseit nem tehetik függővé semmilyen előzetes jóváhagyástól vagy rendszeres tájékoztatási kötelezettségtől.

(3) E cikk nem sérti a tagállamok azon előírásait, amelyek korlátozzák, hogy mely eszköztípusokhoz vagy referenciaértékekhez kapcsolódhatnak szerződés szerinti szolgáltatások. Ilyen szabályok csak annyiban alkalmazhatók, amennyiben a befektetési kockázatot természetes személy szerződő viseli, továbbá ezek a szabályok nem jelenthetnek a 85/611/EGK irányelvben szereplőknél szigorúbb korlátozást.

134. cikk

Az eszközök helyhez kötöttsége és az eszközök lekötésének tilalma

(1) A Közösségen belüli biztosítástechnikai kockázatok tekintetében a tagállamok nem követelik meg az ezekkel kapcsolatos biztosítástechnikai tartalékok fedezetére tartott eszközöknek a Közösségen belül vagy egy meghatározott tagállamban történő elhelyezését.

A tagállamok nem írhatják elő továbbá azoknak az eszközöknek a Közösségen belüli elhelyezését sem, amelyek olyan vállalkozásokkal kötött viszontbiztosítási szerződésen alapuló beszedhető összegekkel kapcsolatosak, amelyeket ezen irányelvvel összhangban engedélyeztek vagy amelyek központi irodája a 172. cikk értelmében egyenértékűnek minősülő szavatolótőke-megfelelési rendszert alkalmazó harmadik országban van.

(2) A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be a biztosítástechnikai tartalékok megállapítására olyan bruttó tartalékolási rendszert, amely a meg nem szolgált díjak és a függő kár tartalék fedezetére szolgáló eszközök biztosítékként történő lekötését követeli meg, ha a viszontbiztosítási tevékenységet olyan biztosító vagy viszontbiztosító végzi, amelyet ezen irányelvvel összhangban engedélyeztek.

135. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) Ezen irányelv egységes alkalmazása érdekében a Bizottság a következő területekre vonatkozóan minőségi követelményeket meghatározó végrehajtási jogszabályokat fogadhat el:

a) a befektetésekből származó kockázatok azonosítása, mérése, figyelemmel kísérése, kezelése és jelentése a 132. cikk (2) bekezdésének első albekezdésével kapcsolatban;

b) a 132. cikk (4) bekezdésének második albekezdésében említett származtatott termékekbe és eszközökbe történő befektetésekből származó sajátos kockázatok azonosítása, mérése, figyelemmel kísérése, kezelése és jelentése.

(2) Az ágazatok közötti összhang biztosítása érdekében, valamint a hitelkonstrukciót forgalomképes értékpapírokba és más pénzügyi eszközökbe „átcsomagoló" cégek (eszközátruházók) és az ilyen értékpapírokba és instrumentumokba fektető biztosító vagy viszontbiztosító közötti érdekek eltérésének megszüntetése érdekében a Bizottság olyan végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek követelményeket írnak elő az alábbi területeken:

a) azokat a követelményeket, amelyeket az eszközátruházónak teljesítenie kell ahhoz, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító a 2011. január 1. után kibocsátott ilyen típusú értékpapírba vagy eszközbe, ideértve azokat a követelményeket is, amelyek biztosítják, hogy az eszközátruházó legalább 5 %-os nettó gazdasági érdekeltséget megtart;

b) olyan minőségi követelményeket, amelyeket az ilyen értékpapírokba vagy eszközökbe befektető biztosítónak vagy viszontbiztosítónak kell teljesítenie.

(3) Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

VII. FEJEZET

Nehéz vagy jogellenes helyzetbe került biztosítók és viszontbiztosítók

136. cikk

Romló pénzügyi feltételek biztosító vagy viszontbiztosító általi észlelése és bejelentése

A biztosító vagy viszontbiztosító eljárásokat működtet a romló pénzügyi feltételek észlelésére, valamint a romló helyzet felügyeleti hatóságoknak való haladéktalan bejelentésére.

137. cikk

A biztosítástechnikai tartalékok nem megfelelősége

Amennyiben a biztosító vagy viszontbiztosító nem felel meg a VI. fejezet 2. szakasza követelményeinek, a székhely szerinti tagállamának felügyeleti hatóságai azt követően, hogy szándékukról tájékoztatják a fogadó tagállamok felügyeleti hatóságait, eltilthatják a vállalkozást az eszközei feletti szabad rendelkezéstől. Az intézkedések hatálya alá tartozó eszközöket a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai határozzák meg.

138. cikk

A szavatolótőke-szükséglet nem teljesítése

(1) A biztosítók vagy viszontbiztosítók, amint észlelik, haladéktalanul bejelentik a felügyeleti hatóságnak, ha a szavatolótőkeszükségletet már nem teljesítik, vagy ha ennek kockázata a következő három hónapban fennáll.

(2) A szavatolótőke-szükséglet nem teljesítésének észlelésétől számított két hónapon belül az érintett biztosító vagy viszontbiztosító reális helyreállítási tervet nyújt be jóváhagyásra a felügyeleti hatóságnak.

(3) A felügyeleti hatóság az érintett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak előírja, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy helyreállítsa a szavatolótőke-szükségletet fedező figyelembe vehető szavatoló tőke szintjét, vagy pedig a szavatolótőke-szükséglet teljesítése céljából csökkentse kockázati profilját a szavatolótőke-szükséglet nem teljesítésének észlelésétől számított hat hónapon belül.

A felügyeleti hatóság szükség esetén három hónappal meghosszabbíthatja ezt az időszakot.

(4) A pénzügyi piacok rendkívüli esése esetén a felügyeleti hatóság az összes vonatkozó szempont figyelembevételével megállapított időszakkal meghosszabbíthatja a (3) bekezdés második albekezdésében rögzített időszakot.

Az érintett biztosító vagy viszontbiztosító háromhavonta előrehaladási jelentést nyújt be a felügyeleti hatóságnak, amelyben közli a szavatolótőke-szükséglet fedezése érdekében a figyelembe vehető szavatoló tőke visszaállítása vagy a kockázati profil csökkentése révén tett intézkedéseket és eredményeket.

Az első albekezdésben említett hosszabbítást vissza kell vonni abban az esetben, ha az előrehaladási jelentés tanúsága szerint a nem teljesítés megállapítása és a jelentés benyújtása között nem történt lényeges előrelépés a szavatolótőke-szükséglet fedezése érdekében a figyelembe vehető szavatoló tőke visszaállítása vagy a kockázati profil csökkentése révén.

(5) Különleges körülmények között, amennyiben a felügyeleti hatóság véleménye szerint az érintett vállalkozás pénzügyi helyzete várhatóan tovább romlik, a hatóság korlátozhatja, vagy megtilthatja az adott vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezési jogát is. Az említett felügyeleti hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a fogadó tagállamok felügyeleti hatóságait. A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságának kérelmére ezek a hatóságok is meghozzák ugyanazokat az intézkedéseket. Az intézkedések hatálya alá tartozó eszközöket a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága határozza meg.

139. cikk

A minimális tőkeszükséglet nem teljesítése

(1) A biztosítók vagy viszontbiztosítók amint észlelik, haladéktalanul bejelentik a felügyeleti hatóságnak, ha a minimális tőkeszükségletet már nem teljesítik, vagy ha ennek kockázata a következő három hónapban fennáll.

(2) A minimális tőkeszükséglet nem teljesítésének észlelésétől számított egy hónapon belül az érintett biztosító vagy viszontbiztosító realisztikus, rövid távú pénzügyi tervet nyújt be jóváhagyásra a felügyeleti hatóságnak annak érdekében, hogy az észleléstől számított három hónapon belül legalább a minimális tőkeszükséglet szintjére állítsa vissza a figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkét, vagy pedig a minimális tőkeszükséglet teljesítése céljából csökkentse kockázati profilját.

(3) A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága korlátozhatja a biztosító vagy viszontbiztosító eszközei fölötti szabad rendelkezési jogát, vagy eltilthatja attól. Erről tájékoztatja a fogadó tagállamok felügyeleti hatóságait. A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságának felszólítására ezek a hatóságok is meghozzák ugyanazokat az intézkedéseket. Az intézkedések hatálya alá tartozó eszközöket a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága határozza meg.

140. cikk

Tagállam területén található eszközök feletti szabad rendelkezés tilalma

A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket ahhoz, hogy a nemzeti jogszabályokkal összhangban a vállalkozás székhelye szerinti tagállam felszólítására megtilthassák a területükön lévő eszközök fölötti szabad rendelkezést a 137-139. cikkben és a 144. cikk (2) bekezdésében írt esetekben, akik kijelölik az intézkedésekkel érintett eszközöket.

141. cikk

Felügyeleti hatáskör romló pénzügyi feltételek esetében

Amennyiben a vállalkozás szavatolótőke-megfelelési helyzete tovább romlik, a 138. és 139. cikk ellenére a felügyeleti hatóságok megfelelő hatáskörrel rendelkeznek ahhoz, hogy a biztosítási szerződéssel érintett szerződők érdekeinek vagy a viszontbiztosítási szerződésekből eredő kötelezettségeknek a védelmében meghozzák a szükséges intézkedéseket.

Az intézkedéseknek arányosaknak kell lenniük, és ezáltal tükrözniük kell az érintett biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-megfelelési helyzetében megfigyelt romlás mértékét és időtartamát.

142. cikk

Helyreállítási terv és pénzügyi terv

(1) A 138. cikk (2) bekezdésében említett helyreállítási terv és a 139. cikk (2) bekezdésében említett pénzügyi terv legalább a következőkkel kapcsolatos részleteket vagy bizonyítékokat tartalmazza:

a) a becsült igazgatási költségek, különösen a becsült folyó általános kiadások és jutalékok;

b) a közvetlen üzleti tevékenység, a viszontbiztosításba vett és a viszontbiztosításba adott kockázatok tekintetében a részletes bevételi és kiadási becslések;

c) egy előzetes mérlegterv;

d) a biztosítástechnikai tartalékok, a szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet fedezésére szánt pénzügyi erőforrások becslése;

e) átfogó viszontbiztosítási politika.

(2) Amennyiben a felügyeleti hatóságok e cikk (1) bekezdésnek megfelelően a 138. cikk (2) bekezdésében említett helyreállítási tervet vagy a 139. cikk (2) bekezdésében említett pénzügyi tervet írtak elő, mindaddig visszautasítják a 39. cikk szerinti igazolás kiadását, ameddig úgy vélik, hogy a szerződők jogai vagy a viszontbiztosító szerződéses kötelezettségei veszélyeztetve vannak.

143. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság olyan végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek rögzítik, hogy a 138. cikk (4) pontja alkalmazásában milyen szempontokat kell figyelembe venni, ideértve a leghosszabb megfelelő időszakot is, amelyet hónapban adnak meg, és amely a 138. cikk (4) bekezdésében hivatkozott valamennyi biztosító vagy viszontbiztosító számára ugyanannyi.

Amennyiben ez a konvergencia növelése érdekében szükséges, a Bizottság – kellő figyelmet fordítva a prociklikus hatások elkerülésére – végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyekben tovább részletezi a 138. cikk (2) bekezdésében említett helyreállítási tervet, valamint a 139. cikk (2) bekezdésében és a 141. cikkben említett pénzügyi tervet.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítésével történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

144. cikk

Az engedély visszavonása

(1) A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága a következő esetekben vonhatja vissza a biztosító vagy viszontbiztosító számára adott engedélyt:

a) az érintett vállalkozás nem használja fel az engedélyt 12 hónapon belül, kifejezetten lemond arról, vagy több mint hat hónapon át szünetelteti tevékenységét, kivéve, ha az érintett tagállam rendelkezett arról, hogy az engedély ilyen esetekben érvényét veszti;

b) az érintett vállalkozás már nem tesz eleget az engedélyezés feltételeinek;

c) az érintett vállalkozás súlyosan megsérti a rá vonatkozó rendelkezésekből eredő kötelezettségeit.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága visszavonja a biztosító vagy viszontbiztosító számára adott engedélyt, amennyiben a vállalkozás nem teljesíti a minimális tőkeszükségletet és a felügyeleti hatóság úgy ítéli meg, hogy a benyújtott pénzügyi terv nyilvánvalóan nem megfelelő, vagy a vállalkozás a minimális tőkeszükséglet nem teljesítésének észlelésétől számított három hónapon belül nem hajtja végre a jóváhagyott tervet;

(2) Az engedély visszavonása, vagy érvényességének megszűnése esetén a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága értesíti erről a többi tagállam felügyeleti hatóságait, amelyek meghozzák a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a biztosító vagy viszontbiztosító a területükön új ügyleteket kezdjen.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága a többi tagállam hatóságaival együtt minden szükséges intézkedést meghoz a biztosított személyek érdekeinek védelme érdekében és különös tekintettel a biztosító eszközei feletti szabad rendelkezési jogának korlátozására a 140. cikkel összhangban.

(3) Engedély visszavonására vonatkozó bármely határozatot részletes indokolással kell ellátni, és azt az érintett biztosítóval vagy viszontbiztosítóval közölni kell.

VIII. FEJEZET

A letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága

1. szakasz

Biztosítók letelepedése

145. cikk

Fióktelep létesítésének feltételei

(1) A tagállamok előírják, hogy az a biztosító, amely egy másik tagállam területén kíván fióktelepet létrehozni, köteles a székhelye szerinti tagállam felügyeleti hatóságait értesíteni.

Egy tagállam területén bármely vállalkozás állandó jelenlétét ugyanúgy kell kezelni, mint egy fióktelepet, még akkor is, ha ez a jelenlét nem fióktelep formájában valósul meg, hanem csak egy, a vállalkozás saját alkalmazottai vagy egy olyan személy által működtetett iroda formájában, aki független, de állandó felhatalmazással rendelkezik arra, hogy a vállalkozás érdekében úgy léphessen fel, ahogy azt egy ügynökség tenné.

(2) A tagállamok előírják minden biztosító számára, amelyik egy másik tagállam területén szándékozik fióktelepet létesíteni, hogy amikor az (1) bekezdésben meghatározott értesítési kötelezettségeknek eleget tesz, a következő adatokat szolgáltassa:

a) annak a tagállamnak a megnevezését, amelynek területén a biztosító fióktelepet kíván létesíteni;

b) üzleti tervet, amely legalább a folytatni szándékozott üzleti tevékenység jellegét és a fióktelep szervezeti felépítését tartalmazza;

c) egy olyan személy nevét, aki megfelelő felhatalmazással rendelkezik ahhoz, hogy kötelezettséget vállaljon harmadik féllel szemben a biztosító vagy a Lloyd's esetében annak érintett biztosítói nevében és képviselje azt vagy azokat a fogadó tagállam hatóságai és bíróságai előtt (meghatalmazott képviselő);

d) a címet a fogadó tagállamban, ahonnan dokumentumok beszerezhetők, illetve ahová azok küldhetők, beleértve a meghatalmazott képviselőnek szánt minden értesítést.

A Lloyd's esetében, ha a fogadó tagállamban bármely jogvita merül fel az elvállalt kötelezettségekkel kapcsolatban, a biztosítottak igényeit nem lehet kedvezőtlenebbül elbírálni, mint ha a pert hagyományos típusú üzleti vállalkozás ellen indították volna.

(3) Ha egy nem-életbiztosító fióktelepe az I. melléklet A. részének 10. ágazatához tartozó kockázatok biztosítását kívánja vállalni a fuvarozói felelősség biztosításán kívül, nyilatkozatot kell tennie arról, hogy belépett a fogadó tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagjai közé.

(4) Abban az esetben, ha változás következik be azokban az adatokban, amelyeket a (2) bekezdés b), c) vagy d) pontja értelmében a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak megküldött, a biztosító köteles annak időpontja előtt legalább egy hónappal írásban értesítenie a változásról a székhely szerinti tagállam és a fióktelep szerinti tagállam felügyeleti hatóságait, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes felügyeleti hatóságai és a fióktelep szerinti tagállam felügyeleti hatóságai eleget tudjanak tenni a 146. cikkben meghatározott kötelezettségeiknek.

146. cikk

Tájékoztatás

(1) Amennyiben a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak nincs okuk kétségbe vonni a biztosító irányítási rendszerének vagy pénzügyi helyzetének kielégítő voltát vagy a meghatalmazott képviselőre vonatkozóan a 42. cikknek megfelelő követelmények teljesülését, figyelembe véve a tervezett üzleti tevékenységeket, a 145. cikk (2) bekezdésében említett összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül közlik ezt az információt a fogadó tagállam felügyeleti hatóságaival, és erről tájékoztatják az érintett biztosítót.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai igazolják azt is, hogy a biztosító rendelkezik a 100. és 129. cikk előírásainak megfelelően számított szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet fedezetével.

(2) Amennyiben a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai elutasítják a 145. cikk (2) bekezdésében említett információ közlését a fogadó tagállam felügyeleti hatóságaival, kötelesek az elutasítás indokairól az érintett biztosítót a kérdéses összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül tájékoztatni.

Ilyen elutasítás vagy mulasztás esetén a biztosítóintézet jogosult a székhelye szerinti tagállam bíróságaihoz fordulni.

(3) Mielőtt a biztosító fióktelepe megkezdené üzleti tevékenységét, a fogadó tagállam felügyeleti hatóságai – adott esetben – az (1) bekezdésben említett információ kézhezvételétől számított két hónapon belül tájékoztatják a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságát, azokról a feltételekről, amelyek mellett a közérdek védelmében a fogadó tagállamban az ilyen tevékenységet folytatni lehet. A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága ezt az információt közli az érintett biztosítóval.

A biztosító a tájékoztatásnak a fogadó tagállam felügyeleti hatósága általi kézhezvételének napján, vagy ennek hiányában az első albekezdésben meghatározott határidő lejártakor hozhatja létre a fióktelepet illetve kezdheti meg üzleti tevékenységét.

2. szakasz

A szolgáltatásnyújtás szabadsága: Biztosítók

1. alszakasz

Általános rendelkezések

147. cikk

A székhely szerinti tagállam előzetes értesítése

Az a biztosító, amely első alkalommal kíván üzleti tevékenységet folytatni egy vagy több tagállamban a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján, köteles először a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságait értesíteni, jelezve az általa vállalni kívánt kockázatok vagy kötelezettségek jellegét.

148. cikk

A székhely szerinti tagállam általi értesítés

(1) A 147. cikkben előírt értesítéstől számított egy hónapon belül a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai a következőket küldik meg annak a tagállamnak vagy tagállamoknak, amelyeknek a területén a biztosító a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet kíván folytatni:

a) egy igazolás arról, hogy a biztosító rendelkezik a 100. és 129. cikkel összhangban számított szavatolótőke-szükséglet és minimális tőkeszükséglet fedezetével;

b) azok a biztosítási ágazatok, amelyek művelésére a biztosító engedélyt kapott;

c) azoknak a kockázatoknak vagy kötelezettségeknek a jellege, amelyeket a biztosító a fogadó tagállamban vállalni kíván.

Ugyanakkor a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai erről a közlésről az érintett biztosítót is tájékoztatják.

(2) Az a tagállam, amelynek területén egy nem-életbiztosító a szolgáltatásnyújtás szabadságának alapján az I. melléklet A. részében meghatározott 10. ágazathoz tartozó, a fuvarozók felelősségbiztosításán kívüli kockázatokat kívánja biztosítani, előírhatja a biztosító számára, hogy megadja a következőket:

a) a 18. cikk(1) bekezdése h) pontjában említett képviselő neve és címe;

b) nyilatkozat arról, hogy a fogadó tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagja lett.

(3) Amennyiben a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai nem közlik az (1) bekezdésben említett információt az abban megadott határidőn belül, kötelesek a biztosítót ugyanezen a határidőn belül elutasításuk indokairól tájékoztatni.

Az ilyen elutasítás vagy cselekvés elmulasztása ellen a székhely szerinti tagállamban a biztosítóintézet jogosult bírósághoz fordulni.

(4) A biztosító attól a naptól kezdheti meg üzleti tevékenységét, amelyen tájékoztatják az (1) bekezdés első albekezdésében meghatározott információtovábbítás megtörténtéről.

149. cikk

A kockázatok vagy kötelezettségek jellegének megváltozása

Minden, a 145. cikkben említett információ tekintetében a biztosító által tervezett változásra a 147. és 148. cikkben előírt eljárást kell alkalmazni.

2. alszakasz

Gépjármű felelősségbiztosítás

150. cikk

Kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás

(1) Ha egy tagállamban lévő telephely révén egy nem-életbiztosító egy másik tagállamban az I. melléklet A. részének 10. ágazatába tartozó kockázatok biztosításával foglalkozik, a fuvarozói felelősséget kivéve, a fogadó tagállam megköveteli az említett biztosítótól, hogy tagja legyen a tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának, és vegyen részt annak finanszírozásában.

(2) Az (1) bekezdésben említett pénzügyi hozzájárulást csak az I. melléklet A. részében szereplő 10. ágazatba tartozó, a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján a fuvarozói felelősségen kívül fedezett kockázatok tekintetében kell teljesíteni. A hozzájárulást ugyanazon az alapon kell számítani, mint az adott tagállambeli telephelyen keresztül működő, az említett kockázatokat biztosító nem-életbiztosítók esetében.

A számítást a biztosítónak a fogadó tagállamban a fenti ágazatban keletkező díjbevétele vagy az adott ágazat által felölelt kockázatok száma alapján kell végezni.

(3) A fogadó tagállam előírhatja, hogy a szolgáltatást nyújtó biztosítók kötelesek legyenek megfelelni az abban a tagállamban a minősített kockázatok biztosítására vonatkozó szabályoknak amennyiben azok az abban az államban letelepedett nem-életbiztosítókra is vonatkoznak.

151. cikk

A kárigényt benyújtó személyek megkülönböztetéssel szembeni védelme

A fogadó tagállam kötelezi a nem-életbiztosítókat arra, hogy a területén bekövetkezett eseményekkel kapcsolatban kárigényt benyújtó személyek számára biztosítsák azt, hogy ne kerüljenek kedvezőtlenebb helyzetbe amiatt, hogy a biztosítóintézet az I. melléklet A. részében szereplő 10. ágazatba sorolt kockázatokat (a fuvarozói felelősség kivételével) a szolgáltatásnyújtás szabadsága, és nem az adott tagállamban lévő telephely útján biztosítja.

152. cikk

Képviselő

(1) A 151. cikkben említett célokból a fogadó tagállam kötelezi a nem-életbiztosítókat arra, hogy a területén honos vagy ott letelepedett képviselőt jelöljenek ki, aki összegyűjti a kárigényekkel kapcsolatos információkat, és megfelelő hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a kárigényeket benyújtó károsultakkal szemben a biztosítót képviselje, és a károkat megtérítse, továbbá az adott tagállam illetékes bíróságai és hatóságai előtt is ellássa, vagy szükség esetén elláttassa a biztosító képviseletét a kárigények ügyében.

A képviselő kötelezhető arra, hogy a fogadó tagállam felügyeleti hatóságai előtt képviselje a nem-életbiztosítót a gépjármű-felelősségbiztosítások meglétének és érvényességének ellenőrzése ügyében.

(2) A fogadó tagállam nem kötelezheti a képviselőt arra, hogy az őt kijelölő nem-életbiztosító nevében az (1) bekezdésben foglaltaktól eltérő tevékenységet is folytasson.

(3) A képviselő kijelölése önmagában nem jelenti 145. cikknek megfelelő fióktelep alapítását.

(4) Ha a biztosító elmulasztotta képviselője kijelölését, a tagállamok jóváhagyásukat adhatják ahhoz, hogy a 2000/26/EK irányelv 4. cikkének megfelelően kijelölt kárrendezési megbízottak átvegyék az e cikk (1) bekezdése szerint kijelölt képviselők feladatát.

3. szakasz

A fogadó tagállam felügyeleti hatóságainak hatásköre

1. alszakasz

Biztosítás

153. cikk

Nyelv

A fogadó tagállam felügyeleti hatóságai megkövetelhetik, hogy azt az információt, amelyet jogosultak kérni az illető tagállam területén működő biztosító tevékenységéről, az adott állam hivatalos nyelvén vagy nyelvein adják meg.

154. cikk

Előzetes tájékoztatás és előzetes jóváhagyás

(1) A fogadó tagállam nem hozhat olyan rendelkezéseket, amelyek az általános vagy különös szerződési feltételek, a biztosítási díjtáblázatok, illetve életbiztosítók esetében a biztosítási díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok kiszámításához használt biztosítástechnikai alapok vagy nyomtatványok, valamint olyan egyéb dokumentumok előzetes jóváhagyatását vagy az azokról való rendszeres tájékoztatás kötelezettségét írják elő, amelyeket a biztosító a szerződőkkel bonyolítandó ügyletei során kíván használni.

(2) A fogadó tagállam csak a biztosítási szerződésekre vonatkozó nemzeti jogszabályoknak való megfelelés ellenőrzése céljából írhat elő a területén biztosítási tevékenységet folytatni kívánó biztosítók számára a szerződési feltételekről és az egyéb dokumentumokról történő nem rendszeres tájékoztatási kötelezettséget, és ez a követelmény nem képezheti a biztosító tevékenysége folytatásának előfeltételét.

(3) A fogadó tagállam nem tarthat fenn és nem vezethet be biztosítási díjak emelésére vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási követelményt, kivéve, ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

155. cikk

A jogszabályi rendelkezéseket nem teljesítő biztosítók

(1) Amennyiben valamely fogadó tagállam felügyeleti hatóságai megállapítják, hogy a tagállam területén fiókteleppel rendelkező, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján tevékenykedő biztosító nem tartja be az abban az államban rá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, kötelezik az érintett biztosítót, hogy orvosolja az ilyen szabálytalan helyzetet.

(2) Amennyiben az érintett biztosító elmulasztja a szükséges intézkedés megtételét, az érintett tagállam felügyeleti hatóságai erről a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságait tájékoztatják.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai a lehető legkorábbi alkalommal meghozzák az összes szükséges intézkedést annak biztosítására, hogy az érintett biztosító orvosolja a szabálytalan helyzetet.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai tájékoztatják a fogadó tagállam felügyeleti hatóságait a megtett intézkedésekről.

(3) Amennyiben a székhely szerinti tagállam által meghozott intézkedések ellenére, vagy amennyiben ezek az intézkedések nem bizonyulnak megfelelőnek, illetve hiányoznak az adott tagállamban, a biztosító továbbra is sérti a fogadó tagállamban hatályos jogszabályi rendelkezéseket, a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak tájékoztatása után a fogadó tagállam felügyeleti hatósága meghozhatja a helyénvaló intézkedéseket a további szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására, ideértve a szigorúan szükséges mértékig azt is, hogy megakadályozza, hogy a biztosító a fogadó tagállam területén új biztosítási szerződéseket kössön.

A tagállamok biztosítják, hogy területükön az ilyen biztosítókra vonatkozó intézkedések meghozatalához szükséges joganyag rendelkezésre álljon.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés nem érinti az érintett tagállamoknak azt a hatáskörét, hogy meghozzák a megfelelő sürgősségi intézkedéseket a területükön belüli szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására. Ez a hatáskör magában foglalja annak lehetőségét is, hogy megakadályozzák, hogy a biztosítók területükön további biztosítási szerződéseket kössenek.

(5) Az (1), (2) és (3) bekezdés nem érinti a tagállamoknak azt a hatáskörét, hogy büntessék a területükön elkövetett jogsértéseket.

(6) Amennyiben egy biztosító, amely jogsértést követett el, telephellyel vagy vagyonnal rendelkezik az érintett tagállamban, ennek a tagállamnak a felügyeleti hatóságai a nemzeti jognak megfelelően alkalmazhatják az adott jogsértésre előírt nemzeti közigazgatási szankciókat az adott telephellyel vagy vagyonnal szembeni végrehajtás útján.

(7) A (2)–(6) bekezdés alapján hozott intézkedéseket, ideértve a biztosítási tevékenység folytatására vonatkozó korlátozásokat is, megfelelően meg kell indokolni, és azokról az érintett biztosítót értesíteni kell.

(8) A biztosító köteles benyújtani a fogadó tagállam felügyeleti hatóságainak kérésére a tőle az (1)–(7) bekezdés alkalmazásában bekért minden dokumentumot, amennyiben azok a biztosítók, amelyek központi irodája az ilyen tagállamban van, szintén kötelesek így tenni.

(9) A tagállamok közlik a Bizottsággal azoknak az eseteknek a számát és típusát, amelyek a 146. vagy a 148. cikk szerinti visszautasításhoz vezettek vagy amelyeknél az e cikk (4) bekezdése szerinti intézkedéseket hoztak.

Ezen információ alapján a Bizottság kétévente tájékoztatja az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottságot.

156. cikk

Reklámozás

A más tagállamokban központi irodával rendelkező biztosítók szolgáltatásaikat az összes rendelkezésre álló tájékoztatási eszköz segítségével reklámozhatják a fogadó tagállamban, figyelembe véve a közérdek érdekében az ilyen reklám alaki és tartalmi követelményeire irányadó szabályokat.

157. cikk

Biztosítási díjakat terhelő adók

(1) Minden további összehangolás sérelme nélkül, minden biztosítási szerződésre kizárólag a kockázat helye szerinti tagállamban, vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállamban lehet a biztosítási díjakra közvetett adókat és adójellegű hozzájárulásokat kivetni.

Az első albekezdés alkalmazásában egy tagállam területén elhelyezkedő épületben található ingó vagyon – a kereskedelmi tranzitárukat kivéve – abban a tagállamban fennálló kockázatnak minősül akkor is, ha az épületre és berendezésére nem ugyanaz a biztosítási szerződés nyújt védelmet.

Spanyolország esetében egy biztosítási szerződésre kivethetik a spanyol „Consorcio de Compensación de Seguros" javára törvény alapján kirótt különadót, hogy az teljesíthesse az e tagállamban bekövetkezett rendkívüli eseményekből származó veszteségek kártalanítására vonatkozó feladatát.

(2) Az ezen irányelv 178. cikke és az 593/2008/EK rendelet alapján a szerződésre alkalmazandó jog nem érinti a szerződésre vonatkozó adóügyi rendelkezéseket.

(3) Minden tagállam saját nemzeti rendelkezéseit alkalmazza a területükön kockázatokat vagy kötelezettségeket vállaló biztosítókra az (1) bekezdés alapján járó közvetett adók és adójellegű hozzájárulások beszedésének biztosítására.

2. alszakasz

Viszontbiztosítás

158. cikk

A jogszabályi rendelkezéseket be nem tartó viszontbiztosítók

(1) Amennyiben egy tagállam felügyeleti hatóságai megállapítják, hogy a területükön fiókteleppel rendelkező, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján üzleti tevékenységet folytató viszontbiztosító nem tartja be az e tagállamban rá vonatkozó jogi előírásokat, előírják az érintett viszontbiztosító számára, hogy a rendellenes helyzetet szüntesse meg. Egyidejűleg a vizsgálati eredményeket a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága elé terjesztik.

(2) Amennyiben a székhely szerinti tagállam által meghozott intézkedések ellenére a viszontbiztosító továbbra is megszegi a fogadó tagállamban hatályos jogszabályi rendelkezéseket, vagy azért, mert ezek az intézkedések elégtelennek bizonyulnak, a fogadó tagállam felügyeleti hatósága a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak tájékoztatása után meghozhatja a helyénvaló intézkedéseket a további szabálytalanságok megakadályozására vagy szankcionálására, ideértve a szigorúan szükséges mértékig azt is, hogy megakadályozza, hogy a viszontbiztosító a fogadó tagállam területén új viszontbiztosítási szerződéseket kössön.

A tagállamok biztosítják, hogy területükön az ilyen viszontbiztosítókra vonatkozó intézkedések meghozatalához szükséges joganyag rendelkezésre álljon.

(3) Az (1) és (2) bekezdés értelmében hozott bármely intézkedést, amely szankció kiszabását, vagy a biztosítási tevékenység folytatásának korlátozását eredményezi, indokolni kell, és az érintett viszontbiztosítóval közölni kell.

4. szakasz

Statisztikai tájékoztatás

159. cikk

A határon átnyúló tevékenységekre vonatkozó statisztikai tájékoztatás

Minden biztosítónak tájékoztatnia kell a székhelye szerinti tagállam illetékes felügyeleti hatóságát külön a letelepedés joga alapján és külön a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végrehajtott ügyletekkel kapcsolatban, a biztosítási díjak, a kárigények és jutalékok összegéről a viszontbiztosítás levonása nélkül tagállamonként az alábbiak szerint:

a) nem-életbiztosítás esetében az V. mellékletben meghatározott ágazatcsoportonként;

b) életbiztosítás esetében a II. mellékletben meghatározott I–IX. ágazatok szerint.

Az I. melléklet A. részében felsorolt 10. ágazat tekintetében – a fuvarozók felelősségbiztosításának kivételével – az érintett vállalkozás a biztosítóval szembeni kárigények gyakoriságáról és átlagos költségéről is tájékoztatja az említett felügyeleti hatóságot.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatósága ésszerű időn belül összesített formában továbbítja az első és második albekezdésben említett információkat valamennyi érintett tagállam felügyeleti hatóságaihoz, ha azok ezt kérik.

5. szakasz

Fióktelepek szerződéseinek kezelése felszámolási eljárások során

160. cikk

Biztosítók felszámolása

A biztosító felszámolása esetén, a fióktelep által, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján megkötött szerződésekből származó kötelezettségeket a biztosított személyek és a kedvezményezettek állampolgárság alapján történő megkülönböztetése nélkül ugyanúgy kell teljesíteni, mint azokat, amelyek a vállalkozás más biztosítási szerződéseiből származnak.

161. cikk

Viszontbiztosítók felszámolása

A viszontbiztosító felszámolása esetén, a fióktelep által elvállalt, vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kötött szerződésekből származó kötelezettségeket ugyanolyan módon kell teljesíteni, mint az e vállalkozás egyéb viszontbiztosítási szerződéseiből származó követeléseket.

IX. FEJEZET

A közösségen kívül központi irodával rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító közösségen belül létesített fióktelepei

1. szakasz

A tevékenység megkezdése

162. cikk

Az engedélyezés elve és feltételei

(1) A tagállamok engedélyezéstől teszik függővé a 2. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében említett üzleti tevékenységek gyakorlását bármely olyan vállalkozás számára, amelynek központi irodája a Közösségen kívül van.

(2) A tagállam akkor adhatja meg az engedélyt, ha a vállalkozás megfelel legalább a következő feltételeknek:

a) saját országának joga szerint jogosult biztosítási tevékenység folytatására;

b) fióktelepet létesít azon tagállam területén, ahol az engedélyt kérik;

c) vállalja, hogy a fióktelep irányításának helyén az általa ott folytatott üzleti tevékenységre vonatkozó beszámolót készít, és hogy a lebonyolított üzletekről ott vezet nyilvántartást;

d) kijelöl egy általános képviselőt, akinek személyét a felügyeleti hatóságoknak jóvá kell hagyniuk;

e) abban a tagállamban, ahol az engedélyt kérik, rendelkezik olyan eszközökkel, amelyek megegyeznek a minimális tőkeszükséglet tekintetében a 129. cikk (1) bekezdésének d) pontjában előírt abszolút alsó korlát legalább felével, és biztosítékként az abszolút alsó korlát egynegyedét letétbe helyezi;

f) vállalja, hogy a 100. és 128. cikkben említett követelményeknek megfelelően teljesíti a szavatolótőke-szükségletet és a minimális tőkeszükségletet;

g) közli az egyes tagállamokban kijelölt kárrendezési megbízott nevét és címét, kivéve azt a tagállamot, ahol az engedélyt kéri, amennyiben a biztosítandó kockázat az I. melléklet A. részének 10. ágazatában meghatározott, a fuvarozók felelősségbiztosításán kívüli kockázatra vonatkozik;

h) üzleti tervet nyújt be a 163. cikk rendelkezéseinek megfelelően;

i) teljesíti a IV. fejezet 2. szakaszában meghatározott irányítási követelményeket.

(3) E fejezet alkalmazásában a „fióktelep” valamely az (1) bekezdésben említett olyan biztosító bármilyen állandó jelenléte egy tagállam területén, amelyet engedélyeznek az adott tagállamban, és amely biztosítási tevékenységet folytat.

163. cikk

A fióktelep üzleti terve

(1) A fióktelep 162. cikk (2) bekezdésének h) pontjában említett üzleti terve a következőket tartalmazza:

a) a vállalkozás által vállalni kívánt kockázatok vagy kötelezettségek jellege;

b) a viszontbiztosításra vonatkozó irányelvek;

c) a jövőbeli szavatolótőke-szükségletre vonatkozó becslés a VI. fejezet 4. szakaszában meghatározottak szerint, előzetes mérlegterv alapján, valamint a becslésekhez használt számítási módszer;

d) a jövőbeli minimális tőkeszükségletre vonatkozó becslés a VI. fejezet 5. szakaszában meghatározottak szerint, előzetes mérlegterv alapján, valamint a becslésekhez használt számítási módszer;

e) a vállalkozás VI. fejezet 4. és 5. szakaszában említett figyelembe vehető szavatoló tőkéjének és figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkéjének állapota, tekintettel a szavatolótőke-szükségletre és a minimális tőkeszükségletre;

f) az ügyviteli szolgálatok és az üzletszerző szervezet létrehozásának költségeire vonatkozó becslések, az e költségek fedezetére szánt pénzügyi erőforrások, és ha a fedezendő kockázatok az I. melléklet A. részének 18. ágazatába vannak besorolva, a segítségnyújtáshoz rendelkezésre álló erőforrások;

g) az irányítási rendszer szerkezetére vonatkozó információk.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott követelményeken kívül az üzleti tervnek ezen kívül az első három pénzügyi évre vonatkozóan az alábbiakat kell magában foglalnia:

a) egy előzetes mérlegterv;

b) becslések a biztosítástechnikai tartalékok, a szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet fedezetére szánt pénzügyi erőforrásokról,

c) nem-életbiztosítás esetében:

   i. az organizációs költségeken kívül a működési költségek becsült értéke, különös tekintettel a folyó általános költségekre és jutalékráfordításokra,

   ii. a biztosítási díjak vagy hozzájárulások és a kárigények becsült értéke;

d) életbiztosítás esetében a közvetlen üzleti tevékenység, a viszontbiztosításba vett és a viszontbiztosításba adott kockázatok tekintetében a részletes bevételi és kiadási becsléseket rögzítő terv.

(3) Életbiztosítás tekintetében a tagállamok megkövetelhetik az életbiztosítóktól, hogy a díjtáblázatok és a biztosítástechnikai tartalékok számításához alkalmazott biztosítástechnikai alapokra vonatkozóan rendszeresen küldjenek értesítést, anélkül azonban, hogy ez a követelmény az életbiztosító tevékenysége folytatásának előfeltétele lenne.

164. cikk

Állományátruházás

(1) A nemzeti jogban meghatározott feltételek mellett a tagállamok engedélyezik a területükön létrejött fióktelepeknek, amelyekre ez a fejezet vonatkozik, hogy szerződésállományuk egészét vagy egy részét átruházzák az ugyanabban a tagállamban lévő átvevő vállalkozásra, amennyiben e tagállam vagy, adott esetben a 167. cikkben említett tagállam felügyeleti hatóságai igazolják, hogy az átruházást figyelembe véve az átvevő vállalkozás rendelkezik a 100. cikk első bekezdésében említett szavatolótőkeszükséglet fedezetéhez szükséges figyelembe vehető szavatoló tőkével.

(2) A tagállamok, nemzeti jogszabályaik által meghatározott feltételek mellett, engedélyt adnak az e fejezet rendelkezései által érintett és területükön létesített fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy olyan biztosítóra ruházzák, amelynek központi irodája egy másik tagállamban van, feltéve, hogy ennek a tagállamnak a felügyeleti hatóságai igazolják, hogy az átvevő vállalkozás – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a 100. cikk első bekezdésében említett szavatolótőkeszükséglet fedezetéhez szükséges figyelembe vehető szavatoló tőkével.

(3) Amennyiben a nemzeti jogszabályai által meghatározott feltételek mellett egy tagállam engedélyt ad az e fejezet rendelkezései alá tartozó és a területén létesített fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy, az e fejezet rendelkezései alá tartozó, egy másik tagállamban lévő fióktelepre ruházzák át, biztosítania kell, hogy az átvevő vállalkozás szerinti tagállam felügyeleti hatóságai, vagy ha szükséges, a 167. cikkben említett tagállam igazolja az alábbiakat:

a) az átvevő vállalkozás – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez szükséges figyelembe vehető szavatoló tőkével;

b) az átvevő vállalkozás szerinti tagállam törvényei megengedik az ilyen átruházást;

c) ez a tagállam hozzájárult az átruházáshoz.

(4) Az (1)–(3) bekezdésben szabályozott körülmények esetén az átruházást a fióktelep helye szerinti tagállam a kötelezettségvállalás szerinti tagállam vagy a kockázat helye szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak a beleegyezését követően engedélyezi, amennyiben ezek nem az átruházó fióktelep tagállamában vannak.

(5) Azoknak a tagállamoknak a felügyeleti hatóságai, amelyeknek a véleményét kikérték, a megkeresés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat az átruházó fióktelep székhely szerinti tagállamának felügyeleti hatóságai számára. Ha a megkérdezett hatóságok e határidőn belül nem adnak választ, azt kedvező véleménynek vagy hallgatólagos beleegyezésnek kell tekinteni.

(6) Az (1)–(5) bekezdés rendelkezéseivel összhangban engedélyezett átruházást a kötelezettségvállalás szerinti tagállamnak, vagy a kockázat helye szerinti tagállamnak a nemzeti jogszabályai szerint kell közzétenni.

Az átruházás automatikusan hatályossá válik a szerződőkre, biztosított személyekre és bármely olyan személyre, akinek az átruházott szerződésekből jogai vagy kötelezettségei származnak.

165. cikk

Biztosítástechnikai tartalékok

A tagállamok megkövetelik, hogy a vállalkozások a VI. fejezet 2. szakaszával összhangban számított megfelelő biztosítástechnikai tartalékokat hozzanak létre ahhoz, hogy fedezetet nyújtsanak a területükön vállalt biztosítási és viszontbiztosítási kötelezettségekre. A tagállamok előírják a vállalkozások számára, hogy a VI. fejezet 1. szakaszával összhangban értékeljék az eszközöket és a forrásokat, és a VI. fejezet 3. szakaszával összhangban határozzák meg a szavatoló tőkét.

166. cikk

Szavatolótőke-szükséglet és minimális tőkeszükséglet

(1) Valamennyi tagállam megköveteli a területén létrehozott fióktelepétől, hogy a 98. cikk (3) bekezdésében említett tételekből álló figyelembe vehető szavatoló tőkét képezzenek.

A szavatolótőke-szükségletet és a minimális tőkeszükségletet a VI. fejezet 4. és 5. szakaszának rendelkezései szerint kell kiszámítani.

Ugyanakkor mind az életbiztosítás, mind a nem-életbiztosítás esetében a szavatolótőke-szükséglet és a minimális tőkeszükséglet számításához csak az érintett fióktelep által végzett műveleteket kell figyelembe venni.

(2) A minimális tőkeszükséglet fedezetéhez szükséges figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkét és ezen minimális tőkeszükséglet abszolút alsó korlátját a 98. cikk (4) bekezdésének megfelelően kell képezni.

(3) A figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke összege nem lehet kevesebb, mint a 129. cikk (1) bekezdésének d) pontjában előírt abszolút alsó korlát fele.

A 162. cikk (2) bekezdése e) pontjának megfelelően elhelyezett letétet a minimális tőkeszükséglet fedezetére szolgáló figyelembe vehető alapvető szavatoló tőkébe be kell számítani.

(4) A szavatolótőke-szükségletet képviselő eszközöket a minimális tőkeszükséglet összegéig abban a tagállamban kell tartani, ahol a tevékenységeket végzik, az ezen felüli részt a Közösségen belül.

167. cikk

A több tagállamban engedélyezett vállalkozásoknak nyújtott kedvezmények

(1) Az a vállalkozás, amely több mint egy tagállamtól kért, illetve kapott engedélyt, kérheti a következő kedvezményeket, amelyek azonban csak együttesen adhatók meg:

a) a 166. cikkben említett szavatolótőke-szükségletet a Közösségen belül folytatott összes tevékenységére tekintettel kell kiszámítani;

b) a 162. cikk (2) bekezdésének e) pontjában megkövetelt letétet csak a tagállamok egyikében kell elhelyezni;

c) a minimális tőkeszükségletet alkotó eszközöket, a 134. cikkel összhangban, csak azon tagállamok valamelyikében kell elhelyezni, amelyekben üzleti tevékenységét folytatja.

Az első albekezdés a) pontjában említett esetekben e számítás céljából csak a Közösségen belül létesített fióktelepek által végzett műveleteket kell figyelembe venni.

(2) Az (1) bekezdés szerinti kedvezményekért az érintett tagállamok felügyeleti hatóságaihoz kell kérelmet benyújtani. A kérelemben meg kell jelölni annak a tagállamnak a hatóságát, amely a jövőben a Közösségben létrehozott fióktelepek teljes üzleti tevékenységének szavatolótőke-megfelelését felügyeli. A vállalkozásnak indokolnia kell a hatóság megválasztását.

A 162. cikk (2) bekezdésének e) pontjában említett letétet ennél a tagállamnál kell elhelyezni.

(3) Az (1) bekezdésben biztosított kedvezmények abban az esetben biztosíthatók, ha valamennyi olyan tagállam felügyeleti hatósága hozzájárul, ahol kérelmet nyújtottak be.

Az említett kedvezmények akkortól érvényesek, amikor a kiválasztott felügyeleti hatóság tájékoztatja a többi felügyeleti hatóságot arról, hogy a Közösségen belüli fióktelepek teljes üzleti tevékenységének szavatolótőke-megfelelését ő felügyeli.

A kiválasztott felügyeleti hatóság a többi tagállamtól megszerzi a területükön működő fióktelepek teljes szavatolótőke-megfelelésének ellenőrzéséhez szükséges adatokat.

(4) Egy vagy több érintett tagállam kérésére az (1), (2) és (3) bekezdés alapján biztosított kedvezményeket valamennyi érintett tagállamban egyszerre vonják vissza.

168. cikk

Számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatás valamint nehéz helyzetbe került vállalkozások

E szakasz alkalmazásában a 34. cikk, a 139. cikk (3) bekezdése, a 140. és a 141. cikk alkalmazandó.

A 137-139. cikk alkalmazásában, amennyiben egy vállalkozás jogosulttá válik a 167. cikk (1), (2) és (3) bekezdésében biztosított kedvezményekre, a Közösségen belül létrehozott fióktelepek szavatolótőke-megfelelésének felügyeletéért felelős felügyeleti hatóságot úgy kell tekinteni, mint annak a tagállamnak a felügyeleti hatóságát, amelynek a területén valamely közösségi vállalkozás központi irodája található.

169. cikk

A nem-életbiztosítási és az életbiztosítási ág szétválasztása

(1) Az e szakaszban említett fióktelepek egyidejűleg ugyanabban a tagállamban nem folytathatnak életbiztosítási és nem-életbiztosítási tevékenységet.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérően, a tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy az e szakaszban említett fióktelepek, amelyek a 73. cikk (5) bekezdésének első albekezdésében említett időpontban egy tagállamban egyidejűleg mindkét tevékenységet folytatták, továbbra is folytathatják tevékenységeiket, feltéve, hogy a két tevékenységet a 74. cikkel összhangban elkülönítetten művelik.

(3) Az a tagállam, amely a 73. cikk (5) bekezdésének második albekezdése alapján megköveteli, hogy a területén létrehozott vállalkozások hagyjanak fel azoknak a tevékenységeknek az egyidejű gyakorlásával, amelyeket a 73. cikk (5) bekezdésének első albekezdésében említett időpontban folytattak, köteles ezt a követelményt az e szakaszban említett, területükön létrehozott és ott mindkét tevékenységet folytató fióktelepek számára is előírni.

A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy az e szakaszban említett olyan fióktelepek, amelyek központi irodája egyidejűleg végzi mindkét tevékenységet, és amelyek a 73. cikk (5) bekezdésének első albekezdésében említett időpontban valamelyik tagállam területén kizárólag életbiztosítási tevékenységet végeznek, tevékenységüket ott folytassák. Amennyiben a vállalkozás a nem-életbiztosítási tevékenységet kívánja folytatni azon a területen, akkor az életbiztosítási tevékenységet kizárólag leányvállalata útján végezheti.

170. cikk

A több tagállamban engedélyezett vállalkozások engedélyének visszavonása

Abban az esetben, ha a 167. cikk (2) bekezdésében említett hatóság visszavonja az engedélyt, ez a hatóság értesíti azon tagállamok felügyeleti hatóságait, ahol a vállalkozás működik, azok a hatóságok pedig megteszik a szükséges intézkedéseket.

Amennyiben ennek a visszavonásnak az az oka, hogy az általános fizetőképességi állapot a 167. cikkben említett feltételeknek nem felel meg, az engedélyt adó tagállamok szintén visszavonják engedélyüket.

171. cikk

Harmadik országokkal kötött megállapodások

A Szerződés alapján egy vagy több harmadik országgal kötött megállapodás útján a Közösség hozzájárulhat az ebben a szakaszban meghatározottaktól eltérő rendelkezések alkalmazásához, viszonosság alapján a tagállamokban biztosított személyek és a szerződők megfelelő védelmének biztosítása céljából.

2. szakasz

Viszontbiztosítás

172. cikk

Egyenértékűség

(1) A Bizottság olyan végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek tartalmazzák az annak értékelésére szolgáló kritériumokat, hogy egy harmadik ország szavatolótőke-megfelelési rendszere, amelyet az abban a harmadik országban központi irodával rendelkező vállalkozások viszontbiztosítási tevékenységeire alkalmaznak, egyenértékű-e az I. címben meghatározottal.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítésével történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket, a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) A Bizottság a 301. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárással összhangban, illetve az (1) bekezdésnek megfelelően elfogadott kritériumok figyelembevételével dönthet arról, hogy egy harmadik ország szavatolótőke-megfelelési rendszere, amelyet az abban a harmadik országban központi irodával rendelkező vállalkozások viszontbiztosítási tevékenységeire alkalmaznak, egyenértékű-e az I. címben meghatározottal.

Ezeket a határozatokat rendszeresen felül kell vizsgálni.

(3) Ha a (2) bekezdéssel összhangban egy harmadik ország szavatolótőke-megfelelési rendszerét az ezen irányelvben meghatározottal egyenértékűnek tekintik, az ilyen harmadik országban központi irodával rendelkező vállalkozásokkal kötött viszontbiztosítási szerződéseket ugyanúgy kell kezelni, mint az ezen irányelvvel összhangban engedélyezett vállalkozással kötött viszontbiztosítási szerződéseket.

173. cikk

Az eszközök lekötésének megtiltása

A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be biztosítástechnikai tartalékok képzésére olyan bruttó tartalékolási rendszert, amely a meg nem szolgált díjak és a függő kár tartalék fedezetére szolgáló eszközök biztosítékként történő lekötését követeli meg, amennyiben a viszontbiztosító olyan harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító, amelynek központi irodája egy olyan országban van, amelynek szolvenciarendszerét a 172. cikkel összhangban az ebben az irányelvben meghatározottal egyenértékűnek tekintik.

174. cikk

A viszontbiztosítási tevékenység folytatásának elvei és feltételei

A tagállam az olyan harmadik országbeli viszontbiztosítóval szemben, amely az adott tagállam területén viszontbiztosítási tevékenységbe kezd vagy ilyet végez, nem alkalmazhat olyan rendelkezéseket, amelyek kedvezőbb bánásmódot eredményeznének a harmadik országbeli viszontbiztosító számára, mint amilyenben az a viszontbiztosító részesül, amelyek központi irodája az adott tagállamban van.

175. cikk

Harmadik országokkal kötött megállapodások

(1) A Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak tárgyalások folytatására egy vagy több harmadik országgal, hogy megállapodás szülessen a felügyelet gyakorlásának módját illetően:

a) olyan harmadik országbeli viszontbiztosítók felett, amelyek viszontbiztosítási tevékenységet végeznek a Közösség területén;

b) olyan közösségi viszontbiztosítók felett, amelyek viszontbiztosítási tevékenységet végeznek valamely harmadik ország területén.

(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodások különösen arra irányulnak, hogy a prudenciális szabályozás egyenlő feltételei között biztosítsák a viszontbiztosítók valamennyi szerződő fél területén történő hatékony piacra jutásának feltételeit és rendelkezzenek a viszontbiztosítás terén a felügyeleti szabályok és gyakorlat kölcsönös elismeréséről. Törekedniük kell annak biztosítására is:

a) hogy a tagállamok felügyeleti hatóságai hozzá tudjanak férni az olyan viszontbiztosítók felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek központi irodája a Közösség területén található, és amelyek az érintett harmadik országok területén is üzleti tevékenységet folytatnak;

b) hogy harmadik országok felügyeleti hatóságai hozzá tudjanak férni az olyan viszontbiztosítók felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek központi irodája területükön található, és amelyek a Közösség területén folytatnak üzleti tevékenységet.

(3) A Szerződés 300. cikke (1) és (2) bekezdésének sérelme nélkül, a Bizottság az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíjbizottság segítségével megvizsgálja az e cikk (1) bekezdésében említett tárgyalások eredményét és az abból eredően kialakult helyzetet.

X. FEJEZET

A harmadik ország joga által szabályozott biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai és az ilyen biztosító vagy viszontbiztosító általi részesedésszerzés

176. cikk

A tagállamok által a Bizottságnak nyújtott tájékoztatás

A tagállamok felügyeleti hatóságai tájékoztatják a Bizottságot és más tagállamok felügyeleti hatóságait minden olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat engedélyezéséről, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza.

Ennek a tájékoztatásnak tartalmaznia kell az érintett csoport szerkezetének megjelölését is.

Amennyiben egy harmadik ország joga által szabályozott vállalat tulajdonrészt szerez egy a Közösségben engedélyezett biztosítóban vagy viszontbiztosítóban, amely által ez a biztosító vagy viszontbiztosító a harmadik országbeli vállalat leányvállalatává válik, a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai tájékoztatják a Bizottságot és a többi tagállam felügyeleti hatóságait.

177. cikk

Harmadik országokban a közösségi biztosítókkal vagy viszontbiztosítókkal szembeni bánásmód

(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az általános problémákról, amelyeket a náluk működő biztosítók vagy viszontbiztosítók tapasztaltak harmadik országba történő letelepedésük és működésük, vagy tevékenységük harmadik országban történő folytatása során.

(2) A Bizottság időszakonként jelentést nyújt be a Tanácshoz, megvizsgálva a Közösségben engedélyezett biztosítókkal vagy viszontbiztosítókkal szemben harmadik országokban tanúsított bánásmódot az alábbiakra vonatkozóan:

a) a Közösségben engedélyezett biztosítók vagy viszontbiztosítók harmadik országban történő letelepedése;

b) a harmadik országbeli biztosítókban vagy viszontbiztosítókban történő részesedésszerzés;

c) az ilyen letelepedett vállalkozások biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységeinek folytatása;

d) a Közösségből a harmadik országokba irányuló határon átnyúló biztosítási vagy viszontbiztosítási szolgáltatások nyújtása.

A Bizottság a jelentést a Tanácsnak a megfelelő javaslatokkal vagy ajánlásokkal együtt nyújtja be.

II. CÍM

A BIZTOSÍTÁSRA ÉS A VISZONTBIZTOSÍTÁSRA VONATKOZÓ KÜLÖNÖS RENDELKEZÉSEK

I. FEJEZET

Alkalmazandó jog és a közvetlen biztosítási szerződések feltételei

1. szakasz

Alkalmazandó jog

178. cikk

Alkalmazandó jog

Az 593/2008/EK rendelet alkalmazási körébe nem tartozó tagállamoknak az említett rendelet 7. cikkének hatályába tartozó biztosítási szerződésekre alkalmazandó jog meghatározása érdekében alkalmazniuk kell az említett rendelet rendelkezéseit.

2. szakasz

Kötelező biztosítás

179. cikk

Kapcsolódó kötelezettségek

(1) A nem-életbiztosítók ajánlatot tehetnek kötelező biztosítási szerződések kötésére, illetve megköthetik azokat az e cikkben meghatározott feltételeknek megfelelően.

(2) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget állapít meg, a biztosítási szerződés nem elégíti ki ezt a kötelezettséget, kivéve, ha az megfelel a tagállam által meghatározott, arra a biztosításra vonatkozó különös rendelkezéseknek.

(3) Amennyiben egy tagállam biztosításkötési kötelezettséget ír elő, és a biztosítónak a biztosítás bármilyen jellegű megszűnéséről értesítenie kell az felügyeleti hatóságokat, a megszűnés a károsult harmadik személyekkel szemben csak az adott tagállam által megállapított körülmények esetén érvényes.

(4) Minden tagállam közli a Bizottsággal, hogy a saját jogszabályai szerint mely kockázatok elleni biztosítások kötelezőek, meghatározva a következőket:

a) az erre a biztosításra vonatkozó különös jogi rendelkezéseket;

b) a biztosító által a biztosított személy részére kiállított igazolásban szereplő adatokat, amennyiben az állam bizonyítékot követel meg arra vonatkozóan, hogy a biztosítási kötelezettséget teljesítették.

A tagállam megkövetelheti, hogy az első albekezdés b) pontjában említett adatok foglalják magukba a biztosító nyilatkozatát, miszerint a szerződés megfelel az adott biztosításra vonatkozó különös rendelkezéseknek.

A Bizottság az első albekezdésének b) pontjában említett adatokat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* kihirdeti.

3. szakasz

Közérdek

180. cikk

Közérdek

Sem a kockázat helye szerinti tagállam, sem a kötelezettségvállalás szerinti tagállam nem akadályozhatja meg, hogy a szerződő a 14. cikk feltételei alapján engedéllyel rendelkező biztosítóval szerződést kössön, mindaddig, amíg ez a szerződéskötés nem áll ellentétben a kockázat helye szerinti tagállamban, vagy a kötelezettségvállalás szerinti tagállamban a közérdeket védő jogszabályi rendelkezésekkel.

4. szakasz

A biztosítási szerződések feltételei és a díjtáblázatok

181. cikk

Nem-életbiztosítás

(1) A tagállamok nem követelhetik meg az általános vagy különös szerződési feltételek, a biztosítási díjtáblák és nyomtatványok, valamint az olyan egyéb nyomtatott dokumentumok előzetes jóváhagyását vagy azokról való rendszeres tájékoztatást, amelyeket a vállalkozás a szerződőkkel bonyolítandó ügyletei során kíván használni.

A tagállamok előírhatnak a szerződési feltételekről és az egyéb dokumentumokról történő nem rendszeres tájékoztatási kötelezettséget, de kizárólag a biztosítási szerződésekre vonatkozó nemzeti jogszabályaiknak való megfelelés ellenőrzése céljából. Ezek a követelmények nem képezhetik a biztosító tevékenysége folytatásának előfeltételét.

(2) Az a tagállam, amely a biztosítást kötelezővé teszi, előírhatja, hogy a biztosítók juttassák el az adott tagállam felügyeleti hatóságához az ilyen biztosítás általános és különös szerződési feltételeit a piacra bocsátás előtt.

(3) A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be a tervezett biztosítási díjemelésekre vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve, ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

182. cikk

Életbiztosítás

A tagállamok nem követelhetik meg az általános és különös szerződési feltételek, a díjtáblázatok, különösen a díjtáblázatok és biztosítástechnikai tartalékok számításánál alkalmazott biztosítástechnikai alapok, vagy az életbiztosító által a szerződőkkel fenntartott kapcsolatában alkalmazni kívánt adatlapok vagy más nyomtatványok előzetes jóváhagyását, vagy azokra vonatkozó rendszeres értesítést.

A székhely szerinti tagállam azonban, kizárólag az aktuáriusi elvekre vonatkozó nemzeti rendelkezéseknek való megfelelés igazolására, megkövetelheti különösen a díjtáblázatok és biztosítástechnikai tartalékok számításánál felhasznált biztosítástechnikai alapok rendszeres közlését. Ezek a követelmények nem képezhetik a biztosító tevékenysége folytatásának előfeltételét.

5. szakasz

A szerződők tájékoztatása

1. alszakasz

Nem-életbiztosítás

183. cikk

A szerződők általános tájékoztatása

(1) A nem-életbiztosítási szerződés megkötése előtt a nem-életbiztosító köteles tájékoztatni a szerződőt a következőkről:

a) a szerződésre irányadó jogról olyan esetekben, amikor a feleknek nincs választási lehetőségük;

b) arról a tényről, hogy a felek szabadon választhatják meg az alkalmazandó jogot, és azt is, hogy a biztosítási tevékenységet végző melyik tagállam jogának alkalmazását ajánlja.

A biztosító tájékoztatja továbbá a szerződőt a szerződők szerződéssel kapcsolatos panaszainak kezelése során alkalmazandó eljárásokról, szükség szerint ideértve egy panaszkivizsgáló testület létezéséről történő tájékoztatást, a szerződők jogi eljárás indítására vonatkozó jogának sérelme nélkül.

(2) Az első bekezdésben említett kötelezettség csak akkor áll fenn, ha a szerződő természetes személy.

(3) Az (1) és (2) bekezdés rendelkezéseinek végrehajtására vonatkozó részletes szabályokat a kockázat helye szerinti tagállam határozza meg.

184. cikk

Kiegészítő tájékoztatás a letelepedés joga és a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján kínált nem-életbiztosítás esetében

(1) Amikor egy nem-életbiztosítási szerződés megkötésére a letelepedés joga vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján tesznek ajánlatot, a szerződőt bármilyen kötelezettségvállalás előtt tájékoztatni kell arról, hogy annak a biztosítónak a központi irodája, vagy adott esetben az a fióktelep, amellyel a szerződést kötik, melyik tagállamban található.

A szerződő számára kiadott minden dokumentumnak tartalmaznia kell az első albekezdésben megjelölt információt.

Az első és második albekezdésben meghatározott kötelezettség nem vonatkozik a nagy kockázatokra.

(2) A szerződésben vagy bármely biztosítási fedezetet nyújtó dokumentumban, beleértve a biztosítási ajánlatot is, ha az kötelező a szerződőre nézve, meg kell nevezni a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás központi irodájának vagy adott esetben a nem-életbiztosító fióktelepének címét.

A tagállamok előírhatják, hogy a nem-életbiztosító 148. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett képviselőjének nevét és címét szintén tüntessék fel az e bekezdés első albekezdésében említett dokumentumokban.

2. alszakasz

Életbiztosítás

185. cikk

A szerződők tájékoztatása

(1) Az életbiztosítási szerződés megkötése előtt legalább a (2)–(4) bekezdésben meghatározott információkat közölni kell a szerződővel.

(2) A következő tájékoztatás közlendő az életbiztosítóról:

a) a vállalkozás neve és társasági formája;

b) azon tagállam neve, amelyben a központi iroda, és adott esetben a szerződést megkötő fióktelep található;

c) a központi iroda és adott esetben szerződést megkötő fióktelep címe;

d) konkrét hivatkozás a fizetőképességről és pénzügyi helyzetről szóló, az 51. cikkben előírt jelentésre, amelynek segítségével a szerződő könnyen hozzáférhet ehhez az információhoz.

(3) A következő tájékoztatás közlendő a kötelezettségvállalásról:

a) az egyes szolgáltatások és az egyes választási lehetőségek meghatározása;

b) a szerződés futamideje;

c) a szerződés felmondásának módjai;

d) a biztosítási díj fizetésének módja és a befizetések időtartama;

e) a szerződőknek visszajuttatott többlethozam számításának és elosztásának módja;

f) a visszavásárlási összeg és befizetett díjak és azok garantálásának mértéke;

g) tájékoztatás az egyes szolgáltatásokra vonatkozó díjakról, adott esetben mind a fő szolgáltatások, mind a kiegészítő szolgáltatások tekintetében;

h) befektetési jegyekhez kötött szerződések esetében azoknak a jegyeknek a meghatározása, amelyekhez a szolgáltatások kapcsolódnak;

i) a befektetési jegyekhez kötött szerződéseknél a mögöttes eszközök jellegének jelzése;

j) a türelmi időszak alkalmazásának módja;

k) általános tájékoztatás a szerződéstípusra vonatkozó adózási kérdésekről;

l) a szerződők, a biztosítottak, vagy a szerződések kedvezményezettjeinek szerződést illető panaszainak kezelésére vonatkozó megoldások, adott esetben, a panasztestület léte, a peres eljárás kezdeményezése jogának sérelme nélkül;

m) amennyiben a felek ezt nem választhatják meg szabadon az alkalmazandó jogot, vagy amennyiben a felek azt szabadon választják meg, a szerződésre alkalmazandó jog az a jog, amit az életbiztosító választani javasol.

(4) Különös tájékoztatást kell nyújtani továbbá annak érdekében, hogy a szerződő megfelelően megértse a szerződéskötéssel együtt járó kockázatokat.

(5) A szerződőt a szerződés teljes időtartama alatt tájékoztatni kell minden, a következő információt érintő változásról:

a) az általános és különös szerződési feltételek;

b) az életbiztosító neve, társasági formája, vagy központi irodájának és adott esetben a szerződést megkötő fióktelepének címe;

c) a (3) bekezdés d)–j) pontjában felsorolt teljes körű tájékoztatás a biztosítási kötvény feltételeinek változása vagy a szerződésre alkalmazandó jog módosítása esetén;

d) évente tájékoztatás a szerződőnek visszajuttatandó többlethozamról;

Amennyiben az életbiztosításra vonatkozó ajánlattal vagy szerződéssel összefüggésben a biztosítási tevékenységet végző számokat közöl a szerződésben rögzített kifizetéseken túli esetleges kifizetések összegéről, olyan mintaszámítással kell ellátnia a szerződőt, amely a potenciális kifizetést három különböző kamatlábbal számolva tünteti fel. Ez nem vonatkozik a határozott időre szóló biztosításokra és szerződésekre. A biztosítási tevékenységet végző köteles világos és érthető módon tájékoztatni a szerződőt arról, hogy a mintaszámítás csupán fiktív feltételezésen alapuló számítási modell, amelynek alapján a szerződő semmiféle szerződéses igényt nem támaszthat.

Nyereségrészesedést tartalmazó biztosítások esetén a biztosítási tevékenységet végző köteles évente írásban tájékoztatni a szerződőt követelései helyzetéről, beszámítva a nyereségrészesedést is. Amennyiben pedig a biztosítási tevékenységet végző számszerű említést tett a nyereségrészesedés potenciális jövőbeni alakulásáról, köteles tájékoztatni a szerződőt a kezdeti és a tényleges adatok közötti különbségről.

(6) A (2)–(5) bekezdésben említett tájékoztatást világosan és pontosan, írásban, a kötelezettségvállalás szerinti tagállam hivatalos nyelvén kell megadni.

Azonban a tájékoztatást meg lehet adni más nyelven is, ha a szerződő ezt kéri és a tagállam joga megengedi, vagy ha a szerződő szabadon választhatja meg az alkalmazandó jogot.

(7) A kötelezettségvállalás szerinti tagállam csak akkor követelheti meg, hogy az életbiztosítók a (2)–(5) bekezdésben felsoroltakon kívüli tájékoztatást adjanak, ha az szükséges ahhoz, hogy a szerződő megértse a kötelezettségvállalás lényegi elemeit.

(8) A kötelezettségvállalás szerinti tagállam határozza meg az (1)–(7) bekezdés végrehajtásának részletes szabályait.

186. cikk

Elállási időszak

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szerződők, akik egyéni életbiztosítási szerződést kötnek, a szerződés megkötéséről szóló tájékoztatás kézhezvételétől számított 14. és 30. nap közötti határidőt kapjanak a szerződéstől való elállásra.

Ha a szerződők az elállásról értesítést küldenek, az azzal a jogkövetkezménnyel jár, hogy mentesülnek a szerződésből származó minden jövőbeni kötelezettség alól.

Az elállás egyéb jogkövetkezményeit és feltételeit, különös tekintettel arra a módra, ahogyan a szerződőt a szerződés megkötéséről értesítik, a szerződésre alkalmazandó jog írja elő.

(2) A tagállamok dönthetnek úgy, hogy nem alkalmazzák az (1) bekezdést a következő esetekben:

a) ha egy szerződés hathónapos vagy rövidebb lejáratú;

b) akkor, ha a szerződő jogállása vagy a szerződés megkötésének körülményei miatt a szerződőnek a különleges védelemre nincs szüksége.

Amennyiben a tagállamok élnek az első albekezdésben meghatározott lehetőséggel, ezt a tényt saját jogszabályaikban meghatározzák.

II. FEJEZET

A nem-életbiztosításra vonatkozó különös rendelkezések

1. szakasz

Általános rendelkezések

187. cikk

Szerződési feltételek

Az általános és különös biztosítási feltételek nem foglalják magukba az egyedi esetben a kockázat különleges körülményeinek való megfelelés érdekében megadott bármely feltételeket.

188. cikk

Monopóliumok megszüntetése

A tagállamok biztosítják, hogy a biztosítási üzletág bizonyos ágazataiban a tevékenység folytatásának monopóliumát – amelyet egyes területükön lévő testületeknek adtak meg és amelyet a 8. cikk említ – megszüntessék.

189. cikk

Részvétel nemzeti garanciarendszerekben

A fogadó tagállamok előírhatják a nem-életbiztosító vállalkozások számára, hogy saját területükön kiadott engedéllyel rendelkező nem-életbiztosító vállalkozásokkal azonos feltételek mellett csatlakozzanak, és részt vegyenek a biztosított személyek és károsult harmadik felek biztosítási kárigényeinek kifizetését garantáló rendszerekben.

2. szakasz

Közösségi együttes biztosítás

190. cikk

Közösségi együttes biztosítási ügyletek

(1) Ez a szakasz a közösségi együttes biztosítási tevékenységekre alkalmazandó, amelyek azok az együttes biztosítási tevékenységek, amelyek az I. melléklet A. részének 3–16. ágazatába besorolt egy vagy több kockázathoz kapcsolódnak, és amelyek megfelelnek a következő feltételeknek:

a) a kockázat nagykockázat;

b) a kockázatot egyetlen szerződés fedi le egy átfogó díj fizetése mellett, és ugyanarra az időszakra két vagy több biztosító együttesen biztosítja, mint együttes biztosítók, ezek mindegyike a saját nevében jár el, és közülük az egyik a vezető biztosító;

c) a kockázat helye a Közösségen belül található;

d) a kockázat fedezése céljából a vezető biztosító úgy tekintendő, mintha ő fedezné a teljes kockázatot;

e) az együttes biztosítók közül legalább az egyik olyan központi irodán vagy fióktelepen keresztül vesz részt a szerződésben, amelyet egy, a vezető biztosítóétól eltérő tagállamban létesítettek;

f) a vezető biztosító az együttbiztosítási gyakorlatban a vezetői szerepet teljes egészében magára vállalja, különös tekintettel a biztosítási feltételek és díjak meghatározására.

(2) A 147–152. cikk csak a vezető biztosítóra alkalmazandó.

(3) Az együttbiztosítási műveleteket, amelyek nem felelnek meg az (1) bekezdésben meghatározott feltételeknek, továbbra is az ezen irányelv rendelkezései alapján bírálják el e szakasz rendelkezései kivételével.

191. cikk

Részvétel a közösségi együttes biztosításban

Csak az ezen szakaszban felsorolt rendelkezések szabályozzák a biztosítók azon jogát, hogy részt vehessenek a közösségi együttes biztosításban.

192. cikk

Biztosítástechnikai tartalékok

A biztosítástechnikai tartalékok összegét a különböző együttes biztosítók határozzák meg a székhelyük szerinti tagállamnak a szabályai szerint, vagy – ha ilyen szabályok nincsenek – az adott állam gyakorlata alapján.

Mindazonáltal, a biztosítástechnikai tartaléknak legalább akkorának kell lennie, mint a vezető biztosító által a székhelye szerinti tagállamnak a szabályai alapján meghatározott összeg.

193. cikk

Statisztikai adatok

A székhely szerinti tagállamok biztosítják, hogy az együttes biztosítók statisztikát vezessenek a közösségi együttes biztosítási tevékenység terjedelméről, amelyben részt vesznek, valamint a tevékenységgel érintett tagállamokról.

194. cikk

Az együttes biztosítási szerződések kezelése felszámolási eljárások során

Abban az esetben, ha a biztosító felszámolásra kerül, a közösségi együttes biztosítási szerződésekben való részvételből származó tartozásokat ugyanolyan módon kell kiegyenlíteni, mint amelyek az adott biztosító egyéb biztosítási szerződéseiből származnak, tekintet nélkül a biztosított és a kedvezményezettek nemzetiségére.

195. cikk

A felügyeleti hatóságok közötti információcsere

E szakasz végrehajtásának céljából a tagállamok felügyeleti hatóságai az I. cím, IV. fejezet, 5. szakaszban említett együttműködés keretében egymást a szükséges valamennyi adattal ellátják.

196. cikk

Együttműködés a végrehajtás terén

A Bizottság és a tagállamok felügyeleti hatóságai szorosan együttműködnek abból a célból, hogy bármely, e szakasz végrehajtása során felmerült nehézséget megvizsgáljanak.

A tagállamok az együttműködés során vizsgálat tárgyává teszik különösen azokat a gyakorlatokat, amelyek jelezhetik, hogy a vezető biztosító nem vállalja el az együttes biztosítási gyakorlatban a vezető szerepet, vagy hogy a kockázatok nem egyértelműen követelik meg két vagy több biztosító részvételét azok fedezésében.

3. szakasz

Segítségnyújtás

197. cikk

Az utazási segítségnyújtáshoz hasonló tevékenységek

A tagállamok ezen irányelvhez köthetik a segítségnyújtást olyan személyek számára, akik a 2. cikk (2) bekezdésében említettektől eltérő körülmények között kerülnek bajba.

Amennyiben egy tagállam igénybe veszi egy ilyen lehetőséget, az ilyen tevékenységet úgy kell kezelnie, mintha az az I. melléklet A. részének 18. ágazatába lenne sorolva.

A második bekezdés semmilyen formában nem érinti az I. mellékletben meghatározott besorolási lehetőségeket azoknak a tevékenységeknek az esetében, amelyek nyilvánvalóan más ágazatba tartoznak.

4. szakasz

Jogvédelmi biztosítás

198. cikk

E szakasz hatálya

(1) Ez a szakasz az I. melléklet A. részének 17. ágazatában említett jogvédelmi biztosításra vonatkozik, amelynek keretében a biztosító díjfizetés ellenében vállalja a jogi eljárások költségeinek viselését és egyéb, a biztosításhoz közvetlenül kapcsolódó szolgáltatások nyújtását, különösen a következő célokból:

a) a biztosított személy számára kártérítés biztosítása az őt ért veszteség, kár vagy sérülés esetén, peren kívüli egyezség vagy polgári illetve büntetőeljárás keretében;

b) a biztosított személy védelme, illetve képviselete polgári, büntető-, közigazgatási vagy egyéb eljárásban, vagy bármilyen, a személlyel szemben támasztott követelés esetén.

(2) Ez a szakasz nem vonatkozik a következőkre:

a) jogvédelmi biztosításra, amennyiben a biztosítás a tengerjáró hajók használatából eredő vagy azzal összefüggésben keletkező jogvitákra vagy kockázatokra vonatkozik;

b) a biztosított személy számára bármely vizsgálat vagy eljárás keretében a védelem vagy képviselet céljából a biztosító által nyújtott felelősségbiztosítási fedezet keretében végzett tevékenységre, amennyiben az ilyen biztosítással a biztosító a kérdéses tevékenységet egyidejűleg saját érdekében is végzi;

c) amennyiben egy tagállam úgy határoz, a segítségnyújtási szolgáltatást nyújtó biztosító jogvédelmi biztosítással kapcsolatos tevékenységére, amely megfelel a következő feltételeknek:

i. a tevékenységet olyan tagállamban fejti ki, amely nem azonos azzal, ahol a biztosított személy szokásos tartózkodási helye található;

ii. a tevékenység olyan szerződés részét képezi, amely kizárólag az olyan személyeknek nyújtott segítségre vonatkozik, akik utazás közben, otthonuktól vagy szokásos tartózkodási helyüktől távol kerülnek bajba.

Az első albekezdés c) pontjában említett esetben a szerződésnek kifejezetten rendelkeznie kell arról, hogy az érintett biztosítási fedezet az abban a pontban említett feltételekre korlátozódik, és a segítségnyújtás kiegészítő szolgáltatását képezi.

199. cikk

Elkülönített szerződések

A jogvédelmi fedezet az egyéb biztosítási ágazatoktól elkülönített szerződés tárgyát képezi, vagy a szerződés különálló része foglalkozik vele, amelyben a jogvédelmi fedezet jellegét és, amennyiben a tagállam úgy kívánja, a vonatkozó biztosítási díj összegét meg kell határozni.

200. cikk

Kárigények kezelése

(1) A székhely szerinti tagállam biztosítja, hogy a biztosítók az adott tagállam által választott lehetőséggel összhangban, vagy ha ezt a tagállam elfogadja, saját elhatározásuk alapján, a kárigények (2), (3) és (4) bekezdésben meghatározott kezelési módszereinek legalább egyikét alkalmazzák.

Akármelyik megoldást is alkalmazzák, a jogi költségekre biztosítási fedezettel rendelkező személyek érdekét azonos módon védettnek kell tekinteni ennek a szakasznak a keretében.

(2) A biztosító biztosítja, hogy a jogvédelemmel kapcsolatos kárigények kezelésével, vagy az ezekhez kapcsolódó jogi tanácsadással foglalkozó egyetlen alkalmazottja sem folytat egyidejűleg hasonló tevékenységet egy másik biztosítónál, amely pénzügyi, kereskedelmi vagy igazgatási kapcsolatban van az első biztosítóval, és az I. mellékletben meghatározott egyéb biztosítási ágazatok közül egyet vagy többet művel.

A kompozit biztosítók biztosítják, hogy a jogvédelemmel kapcsolatos kárigények kezelésével, vagy az ezekhez kapcsolódó jogi tanácsadással foglalkozó egyetlen alkalmazottjuk se folytasson egyidejűleg hasonló tevékenységet egy másik, általuk művelt ágazatban.

(3) A biztosító a jogvédelmi biztosítás kárigényeinek kezelését egy különálló jogi személyiségű biztosítóra bízza. Ezt a biztosítót a 199. cikkben említett önálló szerződésben vagy önálló részben meg kell nevezni.

Amennyiben a különálló jogi személyiségű biztosítónak kapcsolata van olyan biztosítóval, amely az I. melléklet A. részében említett biztosítási ágazatok közül egyet vagy többet művel, a különálló jogi személyiségű biztosítónak azok az alkalmazottai, akik érintettek a kárigények kezelésében vagy az ezzel kapcsolatos jogi tanácsadásban, egyidejűleg nem folytathatják ugyanazt vagy hasonló tevékenységet a másik biztosítóban. A tagállamok ugyanilyen követelményeket írhatnak elő az igazgatási, irányító vagy felügyelő testület tagjaira is.

(4) A szerződésnek úgy kell rendelkeznie, hogy a biztosított személyek a saját maguk által kiválasztott ügyvédet, vagy amennyiben ezt a nemzeti jogszabályok megengedik, bármely más megfelelő szakképzettségű személyt megbízhatnak attól a pillanattól kezdődően, hogy e szerződés értelmében követelést támasztanak.

201. cikk

Szabad ügyvédválasztás

(1) A jogvédelmi biztosítási szerződés kifejezett módon rendelkezik arról, hogy:

a) amennyiben ügyvédet vagy a nemzeti jogszabályok értelmében megfelelő szakképzettséggel bíró egyéb személyt vesznek igénybe a biztosított személy érdekeinek védelme, képviselete vagy szolgálata érdekében valamely vizsgálatban vagy eljárásban, a biztosított személy szabadon választhatja ki a kérdéses ügyvédet vagy egyéb személyt;

b) a biztosított személyek szabadon választhatnak ügyvédet, vagy elhatározásuk szerint, és amennyiben a nemzeti jogszabályok azt lehetővé teszik, bármely más megfelelő szakképzettséggel bíró személyt érdekeik szolgálatára, érdekütközés esetén.

(2) E szakasz alkalmazásában ügyvédnek tekintendő minden olyan személy, aki az ügyvédi szolgáltatásnyújtás szabadsága tényleges gyakorlásának elősegítéséről szóló, 1977. március 22-i 77/249/EGK tanácsi irányelvben [1] meghatározott valamelyik elnevezéssel jogosult szakmai tevékenységének folytatására.

[1] HL L 78., 1977.3.26., 17. o.

202. cikk

A szabad ügyvédválasztás alóli mentesség

(1) A tagállamok mentességet adhatnak a 201. cikk (1) bekezdése alól a jogvédelmi biztosításra vonatkozóan, amennyiben az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

a) a biztosítás olyan esetekre korlátozódik, amelyek az érintett tagállam területén közúti járművek használatából erednek;

b) a biztosítás valamely közúti járművel kapcsolatos baleset vagy annak meghibásodása esetére szóló segítségnyújtási szerződéshez kapcsolódik;

c) sem a jogvédelmi biztosítást nyújtó, sem a segítségnyújtásra fedezetet nyújtó biztosító nem biztosít semmilyen felelősségbiztosítási ágazatot;

d) intézkedéseket tesznek annak érdekében, hogy a jogvitában érdekelt mindkét fél számára biztosított jogi tanácsadást és képviseletet teljes mértékben független ügyvédek lássák el, amennyiben a felek jogvédelmi biztosítását ugyanaz a biztosító nyújtja.

(2) Az (1) bekezdés szerint nyújtott mentesség nem érinti a 200. cikk alkalmazását.

203. cikk

Választottbíróság

A tagállamok a jogvédelmi biztosítást nyújtó biztosító és a biztosított közötti bármely vita rendezése érdekében, és a nemzeti jogszabályok által biztosított bírósághoz fordulás jogának sérelme nélkül rendelkeznek a választottbírósági vagy egyéb, a pártatlanság hasonló garanciáit nyújtó eljárások igénybevételéről.

A biztosítási szerződésben rendelkezni kell arról, hogy a biztosított személynek joga van ilyen eljárások igénybevételére.

204. cikk

Érdekütközés

Bármikor, ha érdekütközés merül fel vagy véleménykülönbség támad a vita rendezését illetően, a jogvédelmi biztosítást nyújtó biztosító, vagy adott esetben a kárrendező iroda tájékoztatja a biztosított személyt a 201. cikk (1) bekezdésében említett jogról és arról a lehetőségről, hogy igénybe veheti a 203. cikkben említett eljárást.

205. cikk

A jogvédelmi biztosításra való szakosodás megszüntetése

A tagállamok minden olyan rendelkezést hatályon kívül helyeznek, amely tiltja, hogy a biztosító területükön egyidejűleg jogvédelmi és más biztosítási ágazatot műveljen.

5. szakasz

Egészségbiztosítás

206. cikk

Az egészségbiztosítás, mint a szociális biztonsági rendszer alternatívája

(1) Azok a tagállamok, amelyekben az I. melléklet A. részében felsorolt 2. biztosítási ágazathoz tartozó kockázatokra fedezetet nyújtó szerződések a törvényes szociális biztonsági rendszer által nyújtott egészségbiztosítási védelem részleges vagy teljes alternatívájaként szolgálhatnak, előírhatják a következőket:

a) az ilyen szerződések kötelesek megfelelni az adott tagállam által a fent megnevezett biztosítási ágazatban a közérdek védelmére hozott különös jogi rendelkezéseknek;

b) az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó általános és különös feltételeket – alkalmazásuk előtt – ismertessék az érintett tagállam felügyeleti hatóságaival.

(2) A tagállamok előírhatják, hogy az (1) bekezdésben említett egészségbiztosítási rendszereket az életbiztosításéhoz hasonló technikai alapon működtessék, vagyis az alábbi feltételek mindegyikének teljesülnie kell:

a) a fizetendő biztosítási díjakat betegségi táblák és a kockázat helye szerinti tagállamra jellemző egyéb statisztikai adatok alapján, a biztosításban általánosan használt matematikai módszereknek megfelelően számítják;

b) tartalékot képeznek növekvő életkorra;

c) a biztosítási tevékenységet végző csak a kockázat helye szerinti tagállam által meghatározott időtartamon belül mondhatja fel a szerződést;

d) a szerződés olyan rendelkezést tartalmaz, hogy a biztosítási díjakat emelni, míg a kifizetéseket csökkenteni lehet, még az érvényes szerződések esetében is; és

e) a szerződés olyan rendelkezést tartalmaz, amely szerint a szerződők a meglévő szerződéseiket az (1) bekezdés rendelkezéseinek eleget tevő szerződésre válthatják fel, amelyre ugyanaz a biztosító vagy ugyanaz a fióktelep tesz ajánlatot, és amely figyelembe veszi a szerződők szerzett jogait.

Az első albekezdés e) pontjában említett esetben a növekvő életkorra képzett tartalékot kell figyelembe venni és új orvosi vizsgálatot csak megnövelt biztosítási védelem esetén lehet megkövetelni.

Az érintett tagállam felügyeleti hatóságai közzéteszik a betegségi táblákat és az első albekezdés a) pontjában említett egyéb vonatkozó statisztikai adatokat, és átadják azokat a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak.

A biztosítási díjaknak – megfelelő aktuáriusi becslések alapján – elegendő mértékűnek kell lennie ahhoz, hogy a biztosító képes legyen pénzügyi helyzetének minden szempontjából az összes kötelezettségvállalásának eleget tenni. A székhely szerinti tagállam előírja a biztosítóknak, hogy a termék forgalomba hozatala előtt a biztosítási díjak számításának technikai módszerét ismertessék a felügyeleti hatóságokkal.

A harmadik és negyedik albekezdés alkalmazandó a meglévő szerződések módosítása esetében is.

6. szakasz

Munkahelyi balesetbiztosítás

207. cikk

Kötelező munkahelyi balesetbiztosítás

A tagállamok előírhatják az olyan biztosítók számára, amelyek az egyes tagállamok területén saját kockázatukra kötelező munkahelyi balesetbiztosítást kínálnak, hogy tartsák be e tagállamok nemzeti jogszabályainak az erre a biztosítási ágazatra vonatkozó különös rendelkezéseit, kivéve a pénzügyi felügyeletre vonatkozó azon rendelkezéseket, amelyek a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körébe tartoznak.

III. FEJEZET

Az életbiztosításra vonatkozó különös rendelkezések

208. cikk

A biztosítások egy része kötelező engedményezésének tilalma

A tagállamok nem követelhetik meg az életbiztosítóktól, hogy a 2. cikk (3) bekezdésében felsorolt tevékenységekhez kapcsolódó biztosításaik egy részét a nemzeti jogszabályok által kijelölt szervezetre vagy szervezetekre engedményezzék.

209. cikk

Új szerződések díjai

Az új szerződések díjainak ésszerű aktuáriusi feltételezések alapján elegendőnek kell lennie arra, hogy az életbiztosító minden kötelezettségének megfeleljen és különösen, hogy megfelelő biztosítástechnikai tartalékokat képezzen.

Ennek érdekében az életbiztosító pénzügyi helyzetének minden aspektusát figyelembe lehet venni, anélkül azonban, hogy a díjakon és az azokon nyert jövedelmeken kívüli forrásokból származó bevételek rendszeres és állandó jellege hosszú távon esetleg veszélyeztetné az érintett vállalkozás szavatolótőke-megfelelését.

IV. FEJEZET

A viszontbiztosításra vonatkozó különös szabályok

210. cikk

A pénzügyi viszontbiztosítás

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a pénzügyi viszontbiztosítási szerződéseket kötő vagy pénzügyi viszontbiztosítást végző biztosítók vagy viszontbiztosítók képesek legyenek a szerződésekből vagy tevékenységekből eredő kockázatok megfelelő azonosítására, mérésére, figyelemmel kísérésére, kezelésére, ellenőrzésére és jelentésére.

(2) A pénzügyi viszontbiztosítások tekintetében összehangolt megközelítés elfogadásának biztosítása érdekében a Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyek részletezik az (1) bekezdés rendelkezéseit a pénzügyi viszontbiztosításokból eredő kockázatok figyelemmel kísérésének, kezelésének és ellenőrzésének tekintetében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásában a pénzügyi viszontbiztosítás olyan viszontbiztosítás, amely esetében az explicit maximális potenciális veszteség – amely a maximális áthárított gazdasági kockázatban kifejezve a jelentős biztosítástechnikai kockázatból és az időzített kockázatáthárításból ered – korlátozott, de jelentős összeggel meghaladja a szerződés időtartamára számított díjat, a következő jellemzők közül legalább az egyikkel:

a) a pénz időértékének megfelelő explicit és anyagi ellenszolgáltatás;

b) szerződéses rendelkezések azzal a céllal, hogy a felek gazdasági eredményei a szerződés teljes időtartama alatt egyensúlyban legyenek, és ezáltal megvalósuljon a célzott kockázatáthárítás.

211. cikk

A különleges célú gazdasági egységek

(1) A tagállamok előzetes felügyeleti jóváhagyás keretében lehetővé teszik területükön különleges célú gazdasági egységek létrehozását.

(2) A különleges célú gazdasági egységek tekintetében összehangolt megközelítés alkalmazása érdekében a Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek a következőket határozzák meg:

a) az engedélyezés terjedelme,

b) valamennyi kibocsátott szerződésbe foglalt kötelező tartalmi elem;

c) a 42. cikkben említett szakmai alkalmassági és üzleti megbízhatósági követelmények a különleges célú gazdasági egységet vezető személyekkel kapcsolatban;

d) szakmai alkalmassági és üzleti megbízhatósági követelmények a részvényesekre vagy azon tagokra vonatkozóan, akik minősített részesedéssel rendelkeznek a különleges célú gazdasági egységben;

e) megbízható ügyviteli és számviteli eljárások, megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusok és kockázatkezelési előírások;

f) számviteli, prudenciális és statisztikai tájékoztatási követelmények;

g) a szavatolótőke-megfelelésre vonatkozó követelmények.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) 2012. október 31. előtt engedélyezett különleges célú gazdasági egységek a különleges célú gazdasági egységet engedélyező tagállam jogának hatálya alá tartoznak. Minden olyan új tevékenység azonban, amelyet egy ilyen különleges célú gazdasági egység az említett időpontot követően kezdett meg, az (1) és (2) bekezdés hatálya alá tartozik.

III. CÍM

CSOPORTHOZ TARTOZÓ BIZTOSÍTÓK ÉS VISZONTBIZTOSÍTÓK FELÜGYELETE

I. FEJEZET

Csoportfelügyelet: fogalommeghatározások, az alkalmazás esetei, hatály és szintek

1. szakasz

Fogalommeghatározások

212. cikk

Fogalommeghatározások

(1) E cím alkalmazásában:

a) „részesedő vállalkozás”: olyan vállalkozás, amely vagy egy anyavállalat, vagy olyan vállalkozás, amely részesedéssel rendelkezik, illetve olyan vállalkozás, amelyet a 83/349/EGK irányelv 12. cikkének (1) bekezdésében meghatározott viszony fűzi egy másik vállalkozáshoz;

b) „kapcsolt vállalkozás”: vagy egy leányvállalat, vagy olyan egyéb vállalkozás, amelyben részesedéssel rendelkeznek, illetve olyan vállalkozás, amelyet a 83/349/EGK irányelv 12. cikkének (1) bekezdésében meghatározott viszony fűzi egy másik vállalkozáshoz;

c) „csoport”: vállalkozások csoportja,

i. amelyet egy részesedő vállalkozás, annak leányvállalatai és mindazon vállalkozások alkotnak, amelyekben a részesedő vállalkozás vagy annak leányvállalatai részesedéssel rendelkeznek, valamint olyan vállalkozások, amelyeket a 83/349/EGK irányelv 12. cikkének (1) bekezdésében meghatározott viszony fűz egymáshoz; vagy

ii. amelyek alapja a vállalkozások közötti erős és tartós pénzügyi kapcsolatok szerződéses vagy egyéb módon való kialakítása, és amelyhez biztosító egyesületek vagy biztosító jellegű egyesületek is tartozhatnak, feltéve, hogy

– a vállalkozások egyike a központosított koordináción keresztül ténylegesen döntő befolyást gyakorol a csoporthoz tartozó többi vállalkozás határozataira, köztük a pénzügyi döntésekre is, valamint

– az ilyen kapcsolatoknak a fenti cím alkalmazásában történő kialakítása vagy felbontása a csoportfelügyeleti hatóság előzetes jóváhagyásának tárgya,

amennyiben a központi koordinációt végző vállalkozás tekintendő az anyavállalatnak, a többi vállalkozás pedig a leányvállalatnak;

d) „csoportfelügyeleti hatóság”: a 247. cikkel összhangban meghatározott, csoportfelügyeletért felelős felügyeleti hatóság;

e) „felügyeleti kollégium”: az érintett tagállamok felügyeleti hatóságai közötti együttműködést és koordinációt biztosító állandó, de rugalmas szerkezet;

f) „biztosítói holdingtársaság”: a 2002/87/EK irányelv értelmében vegyes pénzügyi holdingtársaságnak nem minősülő olyan anyavállalat, amelynek a fő üzleti tevékenysége abban áll, hogy olyan leányvállalatokban szerezzen részesedést vagy rendelkezzen részesedéssel, amelyek kizárólag vagy elsősorban biztosítók vagy viszontbiztosítók, vagy harmadik országbeli biztosítási vagy viszontbiztosítási tevékenységet végzők, és amelyek közül legalább egy leányvállalat biztosító vagy viszontbiztosító;

g) „vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság”: olyan anyavállalat, amely nem biztosító, nem harmadik országbeli biztosító, nem viszontbiztosító, nem harmadik országbeli viszontbiztosító, nem biztosítói holdingtársaság vagy vegyes pénzügyi holdingtársaság a 2002/87/EK irányelv értelmében, és amelynek a leányvállalatai között legalább egy biztosító vagy viszontbiztosító van;

(2) E cím alkalmazásában a felügyeleti hatóságok anyavállalatnak tekintenek minden olyan vállalkozást is, amely a felügyeleti hatóságok szerint ténylegesen ellenőrző befolyást gyakorol egy másik vállalkozás felett.

Leányvállalatnak tekintenek minden olyan vállalkozást, amely felett a felügyeleti hatóságok szerint egy anyavállalat ténylegesen ellenőrző befolyást gyakorol.

Ezen kívül részesedési viszonynak tekintik egy olyan vállalkozás szavazati jogában vagy tőkéjében való közvetett vagy közvetlen részesedést, amely felett a felügyeleti hatóságok szerint ténylegesen jelentős befolyást gyakorolnak.

2. szakasz

Az alkalmazás esetei és hatály

213. cikk

A csoportfelügyelet alkalmazásának esetei

(1) A tagállamok rendelkeznek a valamely csoporthoz tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportszintű felügyeletéről, e címmel összhangban.

Ha e cím másként nem rendelkezik, továbbra is alkalmazandók ezen irányelvnek a biztosítók vagy viszontbiztosítók egyedi felügyeletére vonatkozó szabályokat meghatározó rendelkezései.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy csoportszintű felügyelet alatt álljanak:

a) azon biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyek részesedéssel rendelkeznek legalább egy biztosítóban, viszontbiztosítóban, harmadik országbeli biztosítóban vagy harmadik országbeli viszontbiztosítóban, a 218–258. cikkel összhangban;

b) azon biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyeknek anyavállalata a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság, a 218–258. cikkel összhangban;

c) azon biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyeknek anyavállalata a Közösségen kívül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság, vagy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító, a 260–263. cikkel összhangban;

d) azon biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyek anyavállalata vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság, a 265. cikkel összhangban.

(3) A (2) bekezdés a) és b) pontjában említett esetekben, ha a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító vagy a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság, a 2002/87/EK irányelv 5. cikkének (2) bekezdésével összhangban kiegészítő felügyelet alá tartozó szabályozott vállalkozás vagy vegyes pénzügyi holdingtársaság kapcsolt vállalkozása, a csoportfelügyeleti hatóság a többi érintett felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően dönthet úgy, hogy a szóban forgó részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító illetve biztosítói holdingtársaság szintjén nem folytat az ezen irányelv 244. cikkében említett kockázatkoncentráció-felügyeletet vagy az ezen irányelv 245. cikkében említett, csoporton belüli ügyletek felügyeletét, vagy egyiket sem.

214. cikk

A csoportfelügyelet hatálya

(1) A 213. cikkel összhangban a csoportfelügyelet gyakorlása nem jelenti azt, hogy a felügyeleti hatóságoknak a harmadik országbeli biztosító, a harmadik országbeli viszontbiztosító, a biztosítói holdingtársaság vagy a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság esetében egyedi felügyeleti szerepet kell vállalniuk, a biztosítói holdingtársaságok vonatkozásában a 257. cikk sérelme nélkül.

(2) A csoportfelügyeleti hatóság eseti alapon döntheti el, hogy egy vállalkozást nem von a 213. cikkben említett csoportfelügyelet alá, amennyiben:

a) a vállalkozás olyan harmadik országban működik, ahol a szükséges információk átadása jogi akadályokba ütközik, a 229. cikk rendelkezéseinek sérelme nélkül;

b) a felügyelendő vállalkozásnak a csoportfelügyelet célkitűzéseit tekintve elhanyagolható a jelentősége; vagy

c) a vállalkozás bevonása a csoportfelügyelet célkitűzéseit tekintve nem lenne célszerű vagy félrevezető lenne.

Mindazonáltal amennyiben ugyanazon csoport több vállalkozása egyénileg kizárható lenne az első albekezdés b) pontja alapján, mégis be kell vonni őket, ha együtt véve már nem elhanyagolható a jelentőségük.

Amennyiben a csoportfelügyeleti hatóságnak az a véleménye, hogy az első albekezdés b) vagy c) pontja alapján valamely biztosítót vagy viszontbiztosítót nem kell csoportfelügyelet alá vonni, a döntés meghozatala előtt konzultál az érintett felügyeleti hatóságokkal.

Amennyiben a csoportfelügyeleti hatóság az első albekezdés b) vagy c) pontja alapján valamely biztosítót vagy viszontbiztosítót nem von csoportfelügyelet alá, azon tagállam felügyeleti hatóságai, amelyben a vállalkozás található, az érintett biztosító vagy viszontbiztosító felügyeletét megkönnyítő információkat kérhetnek a csoport élén álló vállalkozástól.

3. szakasz

Szintek

215. cikk

Legfőbb anyavállalat közösségi szinten

(1) Amennyiben maga a 213. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító vagy biztosítói holdingtársaság egy másik biztosító vagy viszontbiztosító vagy egy másik, a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság leányvállalata, a 218–258. cikk csak annak a legfőbb anyavállalatnak minősülő biztosítónak vagy viszontbiztosítónak vagy biztosítói holdingtársaságnak a szintjén alkalmazandó, amelynek központi irodája a Közösségen belül található.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett, legfőbb anyavállalatnak minősülő biztosító vagy viszontbiztosító vagy a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság, a 2002/87/EK irányelv 5. cikkének (2) bekezdésével összhangban kiegészítő felügyelet alá tartozó vállalkozás leányvállalata, a csoportfelügyeleti hatóság a többi érintett felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően dönthet úgy, hogy a szóban forgó, legfőbb anyavállalatnak minősülő vállalkozás szintjén nem végzi el a 244. cikkben említett kockázatkoncentráció-felügyeletet, a 245. cikkben említett, csoporton belüli ügyletek felügyeletét, vagy egyiket sem.

216. cikk

Legfőbb anyavállalat nemzeti szinten

(1) Amennyiben a 213. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító vagy a Közösségen belül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság központi irodája nem ugyanabban a tagállamban található mint a 215. cikkben említett közösségi szinten legfőbb anyavállalaté, a tagállamok lehetővé tehetik felügyeleti hatóságaik számára, hogy a csoportfelügyeleti hatósággal és a szóban forgó közösségi szinten legfőbb anyavállalattal folytatott konzultációt követően úgy határozzanak, hogy a nemzeti szinten legfőbb anyavállalatnak minősülő biztosítót vagy viszontbiztosítót vagy biztosítói holdingtársaságot csoportfelügyelet alá vonják.

Ilyen esetben a felügyeleti hatóság megindokolja határozatát mind a csoportfelügyeleti hatóságnak, mind a közösségi szinten legfőbb anyavállalatnak.

A 218–258. cikk értelemszerűen alkalmazandó, a (2)–(6) bekezdésben meghatározott rendelkezések fenntartásával.

(2) A felügyeleti hatóság a nemzeti szinten legfőbb anyavállalat csoportfelügyeletét a II. fejezet egy vagy több szakaszában foglaltakra korlátozhatja.

(3) Amennyiben a felügyeleti hatóság úgy határoz, hogy a II. fejezet 1. szakaszát alkalmazza a nemzeti szinten legfőbb anyavállalatra, a 215. cikkben említett, közösségi szinten legfőbb anyavállalat vonatkozásában a csoportfelügyeleti hatóság által a 220. cikkel összhangban választott módszert irányadónak kell elismerni és azt az érintett tagállamban a felügyeleti hatóságnak alkalmaznia kell.

(4) Amennyiben a felügyeleti hatóság úgy határoz, hogy a II. fejezet 1. szakaszát alkalmazza a nemzeti szinten legfőbb anyavállalatra és ha a 215. cikkben említett közösségi szinten legfőbb anyavállalat a 231. cikkel vagy a 233. cikk (5) bekezdésével összhangban engedélyt kapott arra, hogy belső modell alapján számítsa a csoportszintű szavatolótőke-szükségletet, valamint a csoporton belüli biztosítók és viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletét, ezt a döntést irányadónak kell elismerni és az érintett tagállamban a felügyeleti hatóságnak alkalmaznia kell.

Amennyiben egy ilyen helyzetben a felügyeleti hatóság megítélése szerint, a nemzeti szinten legfőbb anyavállalat kockázati profilja jelentősen eltér a közösségi szinten jóváhagyott belső modelltől, és amíg a vállalkozás nem oszlatja el megfelelően a felügyeleti hatóság kétségeit, a felügyeleti hatóság többlettőke-követelményt írhat elő a vállalkozás ilyen modell alapján kiszámított csoportszintű szavatolótőke-szükségletéhez, vagy kivételes körülmények közt, ha a többlettőke-követelmény nem lenne célszerű, előírhatja, hogy a vállalkozásnak a standard formula alapján kell kiszámítania a csoportszintű szavatolótőke-szükségletet.

A felügyeleti hatóság az ilyen határozatokat megindokolja mind a vállalkozásnak, mind a csoportfelügyeleti hatóságnak.

(5) Amennyiben a felügyeleti hatóság úgy határoz, hogy a II. fejezet 1. szakaszát alkalmazza a nemzeti szinten legfőbb anyavállalatra, ez a vállalkozás a 236. vagy 243. cikkel összhangban nem nyújthat be arra irányuló kérelmet, hogy valamely leányvállalatára alkalmazhassa a 238. és 239. cikket.

(6) Amennyiben a tagállamok engedélyezik felügyeleti hatóságaik számára az (1) bekezdésben említett döntést, rendelkezniük kell arról, hogy ne hozhassanak vagy tarthassanak fenn ilyen döntést, ha a nemzeti szinten legfőbb anyavállalat a 215. cikkben említett közösségi szinten legfőbb anyavállalat leányvállalata, és ez utóbbi a 237. vagy 243. cikkel összhangban engedélyt kapott arra, hogy alkalmazza a leányvállalatra a 238. és 239. cikket.

(7) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyek meghatározzák, milyen körülmények közt hozható meg az (1) bekezdésben említett határozat.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

217. cikk

Több tagállamot átfogó anyavállalat

(1) Amennyiben a tagállamok lehetővé teszik felügyeleti hatóságaik számára a 216. cikkben említett határozatot, akkor azt is engedélyezik, hogy megállapodást kössenek olyan tagállamok felügyeleti hatóságaival, ahol jelen van egy másik kapcsolt, nemzeti szinten legfőbb anyavállalat, több tagállamot átfogó alcsoport szintjén történő csoportfelügyelet végrehajtása céljából.

Amennyiben az érintett felügyeleti hatóságok első albekezdésében említett megállapodást kötöttek, a csoportfelügyeletet nem hajtják végre a 216. cikkben említett olyan legfőbb anyavállalat szintjén, amely másik tagállamban van jelen, mint az e bekezdés első albekezdésében említett alcsoport.

(2) A 216. cikk (2)–(6) bekezdése értelemszerűen alkalmazandó.

(3) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyek meghatározzák, milyen körülmények közt hozható meg az (1) bekezdésben említett határozat.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

II. FEJEZET

Pénzügyi helyzet

1. szakasz

Csoportszintű szavatolótőke-megfelelés

1. alszakasz

Általános rendelkezések

218. cikk

A csoportszintű szavatolótőke-megfelelés felügyelete

(1) A csoportszintű szavatolótőke-megfelelés felügyeletét a (2) és (3) bekezdéssel, a 246. cikkel és a III. fejezettel összhangban kell gyakorolni.

(2) A 213. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett esetben a tagállamok megkövetelik a részesedéssel rendelkező biztosítótól vagy viszontbiztosítótól, hogy mindenkor legalább a 2., 3. és 4. alszakasszal összhangban kiszámított csoportszintű szavatolótőke-szükségletnek megfelelő mértékű figyelembe vehető szavatoló tőke álljon rendelkezésre a csoportban.

(3) A 213. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett esetben a tagállamok megkövetelik a csoporthoz tartozó részesedő biztosítótól vagy viszontbiztosítótól annak biztosítását, hogy mindenkor legalább az 5. alszakasszal összhangban kiszámított csoportszintű szavatolótőke- szükségletnek megfelelő mértékű figyelembe vehető szavatoló tőke álljon rendelkezésre a csoportban.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett követelményeket a csoportfelügyeleti hatóság felügyeleti felülvizsgálatnak veti alá a III. fejezettel összhangban. A 136. cikk és a 138. cikk (1)–(4) bekezdését értelemszerűen kell alkalmazni.

(5) Amint a részesedő vállalkozás tudomást szerez és tájékoztatja a csoportfelügyeleti hatóságot arról, hogy a csoportos szavatolótőke-szükségletnek nem felel meg, vagy az elkövetkezendő három hónapban várhatóan nem fog megfelelni, a csoportfelügyeleti hatóság tájékoztatja a többi felügyeleti hatóságot a felügyeleti kollégiumon belül, amely elemzi a csoport helyzetét.

219. cikk

A számítás gyakorisága

(1) A csoportfelügyeleti hatóság gondoskodik arról, hogy a 218. cikk (2) és (3) bekezdésében említett számításokat vagy a részesedéssel rendelkező biztosítók vagy viszontbiztosítók, vagy a biztosítói holdingtársaság évente legalább egyszer elvégezzék.

A számításhoz szükséges adatokat és az eredményeket a csoportfelügyeleti hatóság számára megküldi a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító, vagy ha a csoport élén nem biztosító vagy viszontbiztosító áll, a biztosítói holdingtársaság, vagy a csoport azon vállalkozása, amelyet a csoportfelügyeleti hatóság a többi felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultációt követően megnevezett.

(2) A biztosítók vagy viszontbiztosítók, valamint a biztosítói holdingtársaság folyamatosan figyelemmel kísérik a csoportszintű szavatolótőke-szükségletet. Amennyiben a csoport kockázati profilja jelentősen eltér a legutóbbi jelentett csoportszintű szavatolótőke-szükséglet alapjául szolgáló feltevésektől, haladéktalanul újra kell számítani a csoportszintű szavatolótőke-szükségletet és jelenteni kell a csoportfelügyeleti hatóságnak.

Amennyiben van arra utaló bizonyíték, hogy a csoport kockázati profilja jelentősen megváltozott a csoportszintű szavatolótőke-szükséglet legutóbbi jelentésének időpontja óta, a csoportfelügyeleti hatóság előírhatja a csoportszintű szavatolótőke-szükséglet újraszámítását.

2. alszakasz

A számítási mód kiválasztása és általános elvek

220. cikk

A módszer kiválasztása

(1) A 213. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportjának szintjén a szavatolótőke-megfelelés számítását a technikai alapelvekkel és a 221–233. cikkben meghatározott módszerek egyikével összhangban kell elvégezni.

(2) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy a 213. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportjának szintjén a szavatolótőke-megfelelés számítása a 230. és 232. cikkben meghatározott 1. módszer szerint történjen.

A tagállamok ugyanakkor engedélyezik felügyeleti hatóságaik számára – ha azok egy adott csoport tekintetében a csoportfelügyeleti hatóság szerepét látják el –, hogy a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultációt követően úgy határozzanak, hogy az adott csoportra a 233. és 234. cikkben meghatározott 2. módszert, vagy az 1. és a 2. módszer kombinációját alkalmazzák, ha az 1. módszer kizárólagos alkalmazása nem lenne megfelelő.

221. cikk

Az arányos részesedés figyelembevétele

(1) A csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számítása során figyelembe kell venni a részesedéssel rendelkező vállalkozásnak a kapcsolt vállalkozásaiban meglévő arányos részesedését.

Az első albekezdés alkalmazásában az arányos részesedés a következők egyike:

a) az 1. módszer használata esetén a konszolidált beszámoló elkészítéséhez használt százalékos arány; vagy

b) a 2. módszer használata esetén a jegyzett tőke azon része, amelyet közvetlenül vagy közvetetten a részesedő vállalkozás birtokol.

Az alkalmazott módszertől függetlenül ugyanakkor amennyiben a kapcsolt vállalkozás leányvállalat és nem rendelkezik elegendő figyelembe vehető szavatoló tőkével a szavatolótőke-szükségletének fedezésére, a leányvállalat teljes szavatolótőke-hiányát figyelembe kell venni.

Amennyiben a felügyeleti hatóságok véleménye szerint a tőkerészesedéssel rendelkező anyavállalat felelőssége szigorúan erre a tőkerészesedésre korlátozódik, a csoportfelügyeleti hatóság engedélyezheti, hogy a leányvállalat szavatolótőke-hiányát arányosan vegyék figyelembe.

(2) A csoportfelügyeleti hatóság, a többi bevont felügyeleti hatósággal és magával a csoporttal folytatott konzultációt követően meghatározza az arányos részesedést, amelyet az alábbi esetekben kell figyelembe venni:

a) ha nincs tőkekapcsolat a csoport néhány vállalkozása közt;

b) ha a felügyeleti hatóság megállapította, hogy egy vállalkozás szavazati jogának vagy tőkéjének közvetett vagy közvetlen birtoklása részesedésnek tekinthető, mert a felügyeleti hatóság szerint ténylegesen jelentős befolyást gyakorolnak a szóban forgó vállalkozás felett;

c) ha a felügyeleti hatóság megállapította, hogy egy vállalkozás egy másik anyavállalata, mert az, a felügyeleti hatóság véleménye szerint ténylegesen döntő befolyást gyakorol e másik vállalkozás felett.

222. cikk

A figyelembe vehető szavatoló tőke kettős felhasználásának kizárása

(1) A szavatolótőke-szükséglet fedezéséhez figyelembe vehető szavatoló tőke kettős felhasználása a számításban figyelembe vett különböző biztosítók vagy viszontbiztosítók között nem engedélyezett.

E célból, a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számításakor és ha a 4. alszakaszban leírt módszerek nem rendelkeznek róla, a következő összegeket nem lehet figyelembe venni:

a) a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító bármely olyan eszközének értéke, amely a biztosító egyik kapcsolt biztosítójának vagy viszontbiztosítójának a szavatolótőke-szükséglet fedező figyelembe vehető szavatoló tőke finanszírozására szolgál;

b) a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója bármely olyan eszközének értéke, amely a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletét fedező figyelembe vehető szavatoló tőke finanszírozására szolgál;

c) a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója bármely olyan eszközének értéke, amely a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító bármely más kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója szavatolótőke-szükségletét fedező figyelembe vehető szavatoló tőke finanszírozására szolgál.

(2) Az (1) bekezdés sérelme nélkül az alábbiak a számítás során akkor vehetők figyelembe, ha az érintett kapcsolt vállalkozás szavatolótőke-szükségletének fedezésére figyelembe vehetőek:

a) azon részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt életbiztosítójánál vagy viszontbiztosítójánál keletkező, a 91. cikk (2) bekezdésének hatálya alá tartozó nyereségrészesedésből származó szavatolótőke, amely vonatkozásában a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés kiszámolása történik;

b) azon részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt biztosítójának vagy viszontbiztosítójának jegyzett, de be nem fizetett tőkéje, amely vonatkozásában a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés kiszámolása történik.

A következők azonban semmiképpen sem vehetők figyelembe a számítás során:

i. a részesedéssel rendelkező vállalkozás számára potenciális kötelezettséget jelentő jegyzett, de be nem fizetett tőke,

ii. a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító jegyzett, de be nem fizetett tőkéje, amely valamely kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító számára potenciális kötelezettséget jelent,

iii. valamely kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító jegyzett, de be nem fizetett tőkéje, amely ugyanazon részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító valamely másik kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója számára potenciális kötelezettséget jelent.

(3) Amennyiben a felügyeleti hatóságok úgy vélik, hogy valamely kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletének a fedezésére figyelembe vehető, a (2) szakaszban említettektől eltérő bizonyos szavatolótőke-elemek nem állnak ténylegesen rendelkezésre azon részesedő biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletének a fedezésére, amelyre vonatkozóan a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számítása történik, akkor ezek a szavatolótőke-elemek a számításba csak annyiban vonhatók be, amennyiben a kapcsolt vállalkozás szavatolótőke-szükségletének fedezésére figyelembe vehetőek.

(4) A (2) és (3) bekezdésben említett szavatolótőke összege nem haladhatja meg a kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletét.

(5) Valamely részesedő biztosító vagy viszontbiztosító – amely vonatkozásában a csoportszintű szavatolótőke-megfelelést kiszámították – kapcsolt biztosítójának vagy viszontbiztosítójának bármely – a 90. cikkel összhangban a felügyeleti hatóság előzetes engedélyéhez kötött – figyelembe vehető szavatolótőke-eleme csak akkor vonható be a számításba, ha azt a szóban forgó kapcsolt vállalkozás felügyeletéért felelős felügyeleti hatóság érdemben engedélyezte.

223. cikk

A csoporton belüli tőkeképzés kizárása

(1) A csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számításakor nem vonhatók be a szavatolótőke-szükséglet fedezésére figyelembe vehető azon szavatolótőke-elemek, amelyek a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító és az alábbiak bármelyike közötti kölcsönös finanszírozásból erednek:

a) kapcsolt vállalkozás;

b) részesedő vállalkozás;

c) bármely részesedő vállalkozásának másik kapcsolt vállalkozása.

(2) A csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számításakor nem vonhatók be a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító – amely vonatkozásában a csoportszintű szavatolótőke-megfelelést kiszámították – kapcsolt biztosítójának vagy viszontbiztosítójának szavatolótőke-szükséglete fedezésére figyelembe vehető azon szavatolótőke-elemek, amelyek a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító és bármely más kapcsolt vállalkozása közötti kölcsönös finanszírozásból erednek.

(3) Kölcsönös finanszírozásnak minősül már az az eset, amikor valamely biztosító vagy viszontbiztosító, vagy annak bármely kapcsolt vállalkozása részesedéssel rendelkezik egy olyan másik vállalkozásban, vagy kölcsönt nyújt egy olyan másik vállalkozásnak, amely közvetlenül vagy közvetetten rendelkezik az első vállalkozás szavatolótőke-szükségletének fedezésére figyelembe vehető szavatoló tőkével.

224. cikk

Értékelés

Az eszközök és források értékelését a 75. cikkel összhangban kell elvégezni.

3. alszakasz

A számítási módszerek alkalmazása

225. cikk

Kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók

Amennyiben a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak egynél több kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója van, a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számítását minden egyes kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító bevonásával kell elvégezni.

A tagállamok előírhatják, hogy ha a kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító központi irodája nem abban a tagállamban található, mint azé a biztosítóé vagy viszontbiztosítóé, amelyre vonatkozóan a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számítását végzik, a kapcsolt vállalkozás vonatkozásában a számítás vegye figyelembe a másik tagállamban meghatározott szavatolótőke-szükségletet és az annak kielégítésére figyelembe vehető szavatoló tőkét.

226. cikk

Köztes biztosítói holdingtársaságok

(1) Olyan biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének számításakor, amely kapcsolt biztosítóban, kapcsolt viszontbiztosítóban, harmadik országbeli biztosítóban vagy harmadik országbeli viszontbiztosítóban biztosítói holdingtársaság útján részesedéssel rendelkezik, e köztes biztosítói holdingtársaság helyzetét figyelembe kell venni.

Kizárólag e számítás céljából a köztes biztosítói holdingtársaságot úgy kell kezelni, mintha az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 1., 2. és 3. alszakaszában a szavatolótőke-szükséglet tekintetében meghatározott szabályok hatálya alá tartozó biztosító vagy viszontbiztosító lenne, illetve mintha ugyanazok a feltételek vonatkoznának rá, amelyeket az I. cím VI. fejezete 3. szakaszának 1., 2. és 3. alszakasza a szavatolótőke-szükségletének fedezésére figyelembe vehető szavatolótőke-elemek tekintetében meghatároz.

(2) Amennyiben a köztes biztosítói holdingtársaság a 98. cikkel összhangban korlátozás alá eső alárendelt kölcsöntőkével vagy egyéb figyelembe vehető szavatoló tőkével rendelkezik, azokat legfeljebb a 98. cikkel összhangban a csoportszinten figyelembe vehető szavatoló tőkének a csoportszintű szavatolótőke-szükséglettel szemben meghatározott korlátainak alkalmazásával számított mértékéig kell figyelembe vehető szavatoló tőkének elismerni.

Valamely köztes biztosítói holdingtársaság azon figyelembe vehető szavatoló tőkéje – amelyhez a 90. cikkel összhangban a felügyeleti hatóság előzetes engedélye lenne szükséges, ha az biztosító vagy viszontbiztosító birtokában lenne – csak annyiban vehető figyelembe a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés számítása során, amennyiben azt a csoportfelügyeleti hatóság megfelelően engedélyezte.

227. cikk

Kapcsolt harmadik országbeli biztosítók és viszontbiztosítók

(1) Egy olyan biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének a 233. cikkel összhangban történő számításakor, amely részesedéssel rendelkezik egy harmadik országbeli biztosítóban vagy viszontbiztosítóban, ez utóbbit kizárólag a számítás céljára kapcsolt biztosítóként vagy viszontbiztosítóként kell kezelni.

Ha azonban a harmadik országban, ahol a központi irodája található, a vállalkozás engedélyköteles és az I. cím VI. fejezetében meghatározottal legalább egyenértékű szolvenciarendszer vonatkozik rá, a tagállamok rendelkezhetnek arról, hogy a számítás során e vállalkozás tekintetében figyelembe vegyék az érintett harmadik ország által előírt szavatolótőke-szükségletet és az annak teljesítéséhez figyelembe vehető szavatoló tőkét.

(2) Annak ellenőrzését, hogy a harmadik országbeli rendszer legalább egyenértékű-e, a csoportfelügyeleti hatóság végzi, a részesedéssel rendelkező vállalkozás kérésére vagy saját kezdeményezésre.

Ennek során a csoportfelügyeleti hatóság konzultál a többi érintett felügyeleti hatósággal és a CEIOPS-szal, mielőtt határozna az egyenértékűségről.

(3) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el azon kritériumok megállapítására, amelyek révén felmérhető, hogy a harmadik ország szolvenciarendszere egyenértékű-e az I. cím VI. fejezetében meghatározottal.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(4) A Bizottság az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíjbizottsággal folytatott konzultációt követően, és a 301. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban, valamint az e cikk (3) bekezdésével összhangban elfogadott kritériumokat figyelembe véve határozatot fogadhat el arról, hogy a harmadik ország szolvenciarendszere legalább egyenértékű-e az I. cím VI. fejezetében meghatározottal.

A határozatokat rendszeresen felül kell vizsgálni a I. cím VI. fejezetében meghatározott szolvenciarendszer és a harmadik országbeli szolvenciarendszer változásainak figyelembevétele céljából.

(5) Amennyiben a Bizottság által a (4) bekezdéssel összhangban elfogadott határozat megállapítja a harmadik országbeli szolvenciarendszer egyenértékűségét, a (2) bekezdés nem alkalmazandó.

Amennyiben a Bizottság által a (4) bekezdéssel összhangban elfogadott határozat megállapítja, hogy a harmadik ország szolvenciarendszere nem egyenértékű, az érintett harmadik ország által előírt szavatolótőke-szükséglet és az annak teljesítéséhez figyelembe vehető szavatoló tőke figyelembevételének az (1) bekezdés második albekezdésében említett lehetősége nem alkalmazandó, és a harmadik országbeli biztosítót vagy viszontbiztosítót kizárólag az (1) bekezdés első albekezdésével összhangban kell kezelni.

228. cikk

Kapcsolt hitelintézetek, befektetési vállalkozások és pénzügyi intézmények

Egy olyan biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének számításakor, amely egy hitelintézetben, befektetési vállalkozásban vagy pénzügyi intézményben részesedéssel rendelkezik, a tagállamok engedélyezhetik részesedéssel rendelkező biztosítóik vagy viszontbiztosítóik számára a 2002/87/EK irányelv I. mellékletében meghatározott 1. vagy 2. módszer értelemszerű alkalmazását. Az említett mellékletben meghatározott 1. módszer azonban csak akkor alkalmazható, ha a csoportfelügyeleti hatóság elégedett a konszolidáció hatálya alá vonandó vállalkozások integrált irányításának és belső ellenőrzési rendszerének színvonalával. A kiválasztott módszert az idők folyamán következetesen kell alkalmazni.

A tagállamok azonban engedélyezik felügyeleti hatóságaik számára – ha azok egy adott csoport tekintetében a csoportfelügyeleti hatóság szerepét látják el –, hogy a részesedéssel rendelkező vállalkozás kérésére vagy saját kezdeményezésükre az első bekezdésben említett részesedést levonják a részesedéssel rendelkező vállalkozás csoportszintű szavatolótőke-megfeleléséhez figyelembe vehető szavatoló tőkéjéből.

229. cikk

A szükséges információ hiánya

Amennyiben az érintett felügyeleti hatóságok részére valamely biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének számításához szükséges információ bármilyen okból nem hozzáférhető egy olyan kapcsolt vállalkozásra vonatkozóan, amelynek központi irodája valamely tagállamban vagy harmadik országban van, ennek a vállalkozásnak a részesedéssel rendelkező biztosítóban vagy viszontbiztosítóban szerepeltetett könyv szerinti értékét le kell vonni a csoportszintű szavatolótőke-megfeleléséhez figyelembe vehető szavatoló tőkéből.

Ebben az esetben az ilyen részesedéssel kapcsolatos nem realizált nyereség nem ismerhető el a csoportszintű szavatolótőke-megfeleléséhez figyelembe vehető szavatoló tőkéből.

4. alszakasz

Számítási módszerek

230. cikk

1. módszer (alapértelmezett módszer): Konszolidált beszámolón alapuló módszer

(1) A részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének számítása a konszolidált beszámoló alapján történik.

A részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelése a következők különbsége:

a) a szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez figyelembe vehető, konszolidált adatok alapján számított szavatoló tőke;

b) a konszolidált adatok alapján számított csoportszintű szavatolótőke-szükséglet.

A szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke és a konszolidált adatokon alapuló csoportszintű szavatolótőke-szükséglet számításához az I. cím VI. fejezete 3. szakaszának 1., 2. és 3. alszakaszában és az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 1., 2. és 3. alszakaszában meghatározott szabályok alkalmazandók.

(2) A konszolidált adatokon alapuló csoportszintű szavatolótőke-szükségletet (konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükségletet) vagy a standard formula alapján vagy jóváhagyott belső modell alapján kell számítani, az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 1. és 2. alszakaszában, illetve az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 1. és 3. alszakaszában foglalt általános elvekkel összhangban.

A konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglet minimuma a következők összege:

a) a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító 129. cikkben említett minimális tőkeszükséglete;

b) a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók minimális tőkeszükségletének arányos része.

Ezt a minimumot a 98. cikk (4) bekezdésében meghatározott figyelembe vehető alapvető szavatoló tőke fedezi.

Annak meghatározása céljából, hogy az ilyen figyelembe vehető szavatoló tőke alkalmas-e a minimális konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglet fedezetére, a 221-229. cikkben meghatározott elvek értelemszerűen alkalmazandók. A 139. cikk (1) és (2) bekezdése értelemszerűen alkalmazandó.

231. cikk

Csoportszintű belső modell

(1) Abban az esetben, ha egy biztosító vagy viszontbiztosító és kapcsolt vállalkozásai, vagy egy biztosítói holdingtársaság kapcsolt vállalkozásai együttesen engedélykérelmet nyújtanak be a konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglet valamint a csoportban lévő biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletének belső modell alapján való számítására, az érintett felügyeleti hatóságok együttműködnek annak eldöntésére, hogy megadják-e az engedélyt, valamint annak meghatározására, hogy az engedélyt adott esetben milyen feltételekhez kötik.

Az első albekezdésben említett kérelmet a csoportfelügyeleti hatósághoz be kell nyújtani.

A csoportfelügyeleti hatóság haladéktalanul értesíti a többi érintett felügyeleti hatóságot.

(2) A felügyeleti hatóságok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy a kérelemről közös határozatot hozzanak attól az időponttól számított hat hónapon belül, amikor a csoportfelügyeleti hatóság a teljes kérelmet kézhez vette.

A csoportfelügyeleti hatóság haladéktalanul továbbítja a teljes kérelmet a többi érintett felügyeleti hatósághoz.

(3) A (2) bekezdésben említett időszak során a csoportfelügyeleti hatóság és bármelyik másik érintett felügyeleti hatóság konzultálhat a CEIOPS-szal. A CEIOPS-szal való konzultációra a részesedéssel rendelkező vállalkozás kérelmére is sor kerülhet.

Ha konzultálnak a CEIOPS-szal, valamennyi érintett felügyeleti hatóságot értesíteni kell, és a (2) bekezdésben említett időszak két hónappal meghosszabbodik.

(4) Ha nem került sor a CEIOPS-szal való, a (3) bekezdés első albekezdése szerinti konzultációra, és az érintett felügyeleti hatóságok nem hoznak közös határozatot a teljes kérelem csoportfelügyeleti hatósághoz való beérkezését követő hat hónapon belül, a csoportfelügyeletei hatóság további két hónapon belül felkéri a CEIOPS-ot, hogy adjon tanácsot valamennyi érintett felügyeleti hatóságnak. A csoportfelügyeleti hatóság az ezen tanács továbbítását követő három héten belül és annak teljes körű figyelembevételével határozatot hoz.

(5) Függetlenül attól, hogy konzultáltak-e a CEIOPS-szal, a csoportfelügyeleti hatóság határozata egy teljes körű indokolást tartalmaz, és figyelembe veszi a többi érintett felügyeleti hatóság által képviselt álláspontot.

A csoportfelügyeleti hatóság továbbítja a határozatot a kérelmezőnek és a többi érintett felügyeleti hatóságnak.

Az érintett felügyeleti hatóságok teljesítik az említett határozatot.

(6) Ha a (2) és (3) bekezdésben meghatározott időtartamon belül nem születik közös határozat, a csoportfelügyeleti hatóság maga határoz a kérelemről.

Határozata során a csoportfelügyeleti hatóság megfelelően figyelembe veszi a következőket:

a) bármely álláspont vagy fenntartás, amelyet a többi érintett felügyeleti hatóság az alkalmazandó időtartam során kifejezett;

b) ha konzultáltak CEIOPS-szal, e bizottság tanácsa.

A határozat tartalmazza a teljes körű indoklást és a CEIOPS által elfogadott állásponttól való esetleges jelentős eltérések magyarázatát.

A csoportfelügyeleti hatóság továbbítja a határozatot a kérelmezőnek és a többi érintett felügyeleti hatóságnak.

Az érintett felügyeleti hatóságok jogerősnek ismerik el az említett határozatot, és teljesítik az abban foglaltakat.

(7) Ha bármelyik érintett felügyeleti hatóság úgy véli, hogy a felügyelete alá tartozó valamely biztosító vagy viszontbiztosító kockázati profilja jelentősen eltér a csoportszinten jóváhagyott belső modell alapjául szolgáló feltevésektől, és amíg a vállalkozás nem oszlatja el megfelelően a felügyeleti hatóság kétségeit, a felügyeleti hatóság a 37. cikkel összhangban többlettőke-követelményt írhat elő a biztosító vagy viszontbiztosító ilyen belső modell alkalmazásából eredő szavatolótőke-szükségletéhez. Kivételes körülmények közt, ha a többlettőke-követelmény nem lenne megfelelő, a felügyeleti hatóság előírhatja az érintett vállalkozás számára, hogy az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 1. és 2. alszakaszában említett standard formula alapján kell kiszámítania a szavatolótőke-szükségletét. A 37. cikk (1) bekezdésének a) és c) pontjában foglalt esetekkel összhangban a felügyeleti hatóság többlettőke-követelményt írhat elő az említett biztosítónak vagy viszontbiztosítónak a standard formula alkalmazásából eredő szavatolótőke-szükségletéhez.

A felügyeleti hatóság az első és második albekezdésben említett határozatokat megindokolja mind a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak, mind a csoportfelügyeleti hatóságnak.

232. cikk

Csoportszintű többlettőke-követelmény

Annak meghatározása során, hogy a konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglet megfelelően tükrözi-e a csoport kockázati profilját, a csoportfelügyeleti hatóság különös figyelmet fordít minden olyan esetre, ahol a 37. cikk (1) bekezdésének a)–c) pontjában említett körülmények csoportszinten felmerülhetnek, különösen ahol:

a) bármely csoportszinten fennálló sajátos kockázatot nem fedne le eléggé a standard formula vagy a belső modell, mert nehéz számszerűsíteni;

b) a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletéhez a 37. cikkel és a 231. cikk (7) bekezdésével összhangban az érintett felügyeleti hatóságok többlettőke-követelményt írnak elő.

Amennyiben a csoport kockázati profilja nem tükröződik megfelelően, a konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglethez többlettőke-követelmény írható elő.

A 37. cikk (1)–(5) bekezdése, valamint a 37. cikk (6) bekezdésével összhangban hozott végrehajtási intézkedések értelemszerűen alkalmazandók.

233. cikk

2. módszer (alternatív módszer): Levonási és aggregálási módszer

(1) A részesedő biztosító vagy viszontbiztosító csoportszintű szavatolótőke-megfelelése a következők különbsége:

a) az összesített csoportszintű figyelembe vehető szavatoló tőke, a (2) bekezdésben előírtak szerint;

b) a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók értéke a részesedéssel rendelkező biztosítóban vagy viszontbiztosítóban és az összesített csoportszintű szavatolótőke-szükséglet, a (3) bekezdésben előírtak szerint.

(2) Az összesített csoportszintű figyelembe vehető szavatoló tőke a következők összege:

a) a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletének fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke;

b) a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító arányos részesedése a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletének fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke.

(3) Az összesített csoportszintű szavatolótőke-szükséglet a következők összege:

a) a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükséglete;

b) a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletének arányos része.

(4) Ha a kapcsolt biztosítókban vagy viszontbiztosítókban való részesedés teljesen vagy részben közvetett tulajdon, a kapcsolt biztosító vagy viszontbiztosító által a részesedéssel rendelkező biztosítóban vagy viszontbiztosítóban képviselt értéknek magában kell foglalnia az ilyen közvetett tulajdon értékét, figyelembe véve a közvetett tulajdonlásból következő releváns érdekeltségeket, és a (2) és (3) bekezdés b) pontjában említett elemek ennek megfelelően magukban foglalják a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükségletének fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke, illetve a kapcsolt biztosítók vagy viszontbiztosítók szavatolótőke-szükséglete megfelelő arányos részesedéseit.

(5) Abban az esetben, ha egy biztosító vagy viszontbiztosító és kapcsolt vállalkozásai, vagy egy biztosítói holdingtársaság kapcsolt vállalkozásai együttesen engedélykérelmet nyújtanak be a csoportban lévő biztosító vagy viszontbiztosító szavatolótőke-szükségletének belső modell alapján való számítására, a 231. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

(6) Annak meghatározása során, hogy a (3) bekezdésben meghatározottak szerint számított összesített csoportszintű szavatolótőke-szükséglet megfelelően tükrözi-e a csoport kockázati profilját, az érintett felügyeleti hatóságok különös figyelmet fordítanak bármely csoportszinten fennálló sajátos kockázatra, amely nem lenne eléggé lefedve, mert nehéz számszerűsíteni.

Amennyiben a csoport kockázati profilja jelentősen eltér az összesített csoportszintű szavatolótőke-szükséglet alapjául szolgáló feltevésektől, az összesített csoportszintű szavatolótőke-szükségleten felül többlettőke-követelmény írható elő.

A 37. cikk (1)–(5) bekezdése, valamint a 37. cikk (6) bekezdésével összhangban hozott végrehajtási intézkedések értelemszerűen alkalmazandók.

234. cikk

Végrehajtási intézkedések

A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyek részletezik a 220–229. cikkben meghatározott technikai alapelveket és módszereket, valamint a 230–233. cikk alkalmazását, a Közösségen belüli egységes alkalmazás biztosítása érdekében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

5. alszakasz

Csoportszintű szavatolótőke-megfelelés felügyelete olyan biztosítók vagy viszontbiztosítók esetében, amelyek biztosítói holdingtársaság leányvállalatai

235. cikk

Biztosítói holdingtársaság csoportszintű szavatolótőke-megfelelése

Ha a biztosítók és viszontbiztosítók egy biztosítói holdingtársaság leányvállalatai, a csoportfelügyeleti hatóság biztosítja, hogy a csoport szavatolótőke-megfelelésének kiszámítását a biztosítói holdingtársaság szintjén végezzék, a 220. cikk (2) bekezdéstől kezdődően a 233. cikkig terjedő rendelkezések alkalmazásával.

E számítás céljából az anyavállalatot úgy kell kezelni, mintha az I. cím VI. fejezete, 4. szakaszának 1., 2. és 3. alszakaszában a szavatolótőke-szükséglet tekintetében meghatározott szabályok hatálya alá tartozó biztosító vagy viszontbiztosító lenne, és mintha ugyanazok a feltételek vonatkoznának rá, mint amelyeket az I. cím VI. fejezete 3. szakaszának 1., 2. és 3. alszakasza a szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke tekintetében meghatároz.

6. alszakasz

Központosított kockázatkezeléssel rendelkező csoportok csoportszintű szavatolótőke-megfelelésének felügyelete

236. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: feltételek

A tagállamok rendelkeznek arról, hogy a 238 és 239. cikkben meghatározott szabályok minden olyan biztosítóra vagy viszontbiztosítóra alkalmazandók, amely egy biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata, amennyiben a következő feltételek teljesülnek:

a) a leányvállalat, amely vonatkozásában a csoportfelügyeleti hatóság nem hozott semmilyen határozatot a 214. cikk (2) bekezdése értelmében, a csoportfelügyeleti hatóság által e címmel összhangban az anyavállalat szintjén végzett csoportfelügyelet alá tartozik e címmel összhangban;

b) az anyavállalat kockázatkezelési folyamatai és belső ellenőrzési mechanizmusai kiterjednek a leányvállalatra és az anyavállalat eleget tesz az érintett felügyeleti hatóságok elvárásainak a leányvállalat prudens irányítását illetően;

c) az anyavállalat megkapta a 246. cikk (4) bekezdésének harmadik albekezdésében említett beleegyezést;

d) az anyavállalat megkapta a 256. cikk (2) bekezdésében említett beleegyezést;

e) az anyavállalat a 238 és 239. cikk alkalmazása iránti engedélykérelmet nyújtott be, és elfogadó határozat született a kérelemről a 237. cikkben meghatározott eljárással összhangban.

237. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: határozat a kérelemről

(1) A 238 és 239. cikkben meghatározott szabályok alkalmazása iránti engedélykérelmek esetében az érintett felügyeleti hatóságok a felügyeleti kollégium keretében együttműködve teljes körű konzultációt folytatnak annak eldöntésére, hogy megadják-e a kért engedélyt és hogy adott esetben meghatározzák a többi feltételt, amelyhez az engedélyt kötik.

Az első albekezdésben említett kérelmet csak a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóságnak kell benyújtani. A felügyeleti hatóság haladéktalanul tájékoztatja a felügyeleti kollégium többi felügyeleti hatóságát, valamint továbbítja számukra a teljes kérelmet.

(2) Az érintett felügyeleti hatóságok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy a kérelemről közös határozatot hozzanak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor a felügyeleti kollégium valamennyi felügyeleti hatósága a teljes kérelmet kézhez vette.

(3) A (2) bekezdésben említett időszak alatt az (1) bekezdésben említett kérelem jóváhagyását érintő nézetkülönbség esetén a csoportfelügyeleti hatóság vagy bármely másik érintett felügyeleti hatóság konzultálhat a CEIOPS-szal. Ha konzultálnak a CEIOPS-szal, valamennyi érintett felügyeleti hatóságot értesíteni kell, és a (2) bekezdésben említett időszak egy hónappal meghosszabbodik.

Ha sor került a CEIOPS-szal való konzultációra, az érintett felügyeleti hatóságoknak a közös határozat meghozatala előtt megfelelően fontolóra kell venniük az általa adott tanácsot.

(4) A leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság a kérelmező rendelkezésére bocsátja a (2) és (3) bekezdésben említett közös határozatot, amely tartalmazza a teljes körű indoklást és, amennyiben konzultáltak a CEIPOS-szal, az általa elfogadott állásponttól való esetleges jelentős eltérések magyarázatát. A közös határozatot irányadónak kell elismerni és az érintett tagállam felügyeleti hatóságainak alkalmazniuk kell azt.

(5) Ha a (2) és (3) bekezdésben meghatározott időtartamon belül a felügyeleti hatóságok nem hoznak közös határozatot, a csoportfelügyeleti hatóság saját maga határoz a kérelemről.

A határozathozatal során a csoportfelügyeleti hatóság megfelelően figyelembe veszi a következőket:

a) bármely álláspont vagy fenntartás, amelyet a többi érintett felügyeleti hatóság az alkalmazandó időtartam során kifejezett;

b) bármely fenntartás, amelyet a felügyeleti kollégiumon belüli, többi érintett felügyeleti hatóság az alkalmazandó időtartam során kifejezett;

c) ha konzultáltak CEIOPS-szal, az általa adott tanács.

A határozat tartalmazza teljes körű indoklását és a többi érintett felügyeleti hatóság fenntartásaitól vagy a CEIOPS tanácsától való bármely jelentős eltérés magyarázatát. A csoportfelügyeleti hatóság a kérelmező és a többi érintett felügyeleti hatóság rendelkezésére bocsátja a határozat másolatát.

238. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: a szavatolótőke-szükséglet meghatározása

(1) A 231. cikk sérelme nélkül a leányvállalat szavatolótőke-szükségletét az e cikk (2), (4) és (5) bekezdésében meghatározottak szerint kell számítani.

(2) Ha a leányvállalat szavatolótőke-szükségletét a 231. cikkel összhangban jóváhagyott csoportszintű belső modell alapján számítják, és a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság úgy véli, hogy a leányvállalat kockázati profilja jelentősen eltér ettől a belső modelltől, és amíg e vállalkozás nem oszlatja el megfelelően a felügyeleti hatóság kétségeit, a hatóság a 37. cikkben említett esetekben javasolhatja többlettőke-követelmény meghatározását e leányvállalat ilyen modell alkalmazásából eredő szavatolótőke-szükségletéhez, vagy kivételes körülmények között, ha a többlettőke-követelmény nem lenne megfelelő, annak előírását a vállalkozás számára, hogy a standard formula alapján számítsa a szavatolótőke-szükségletét. A felügyeleti hatóság a felügyeleti kollégiumon belül megvitatja javaslatát és közli az ilyen javaslatok okait mind a leányvállalattal, mind a felügyeleti kollégiummal.

(3) Ha a leányvállalat szavatolótőke-szükségletét a standard formula alapján számítják ki és a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság úgy véli, hogy a leányvállalat kockázati profilja jelentősen eltér a standard formula alapjául szolgáló feltevésektől, és amíg a vállalkozás nem oszlatja el megfelelően a felügyeleti hatóság kétségeit, a hatóság kivételes körülmények esetén javasolhatja, hogy a vállalkozás a 110. cikkben foglaltaknak megfelelően a számítási módszerben alkalmazott paraméterek egy részét a szóban forgó vállalkozásokra jellemző paraméterekkel helyettesítse az élet-, a nem-élet- és az egészségbiztosítási kockázati

modul kiszámításakor, illetve hogy a 37. cikkben említett esetekben, a leányvállalat szavatolótőke-szükségletén felül többlettőkekövetelményt határozzon meg.

A felügyeleti hatóság a felügyeleti kollégiumon belül megvitatja javaslatát és közli az ilyen javaslatok okait mind a leányvállalattal, mind a felügyeleti kollégiummal.

(4) A felügyeleti kollégium minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy megállapodás szülessen a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság javaslatáról, és minden egyéb lehetséges intézkedésről.

(5) Ha a felügyeleti hatóság és a csoportfelügyeleti hatóság nem értenek egyet, a felügyeleti hatóság javaslatától számított egy hónapon belül az ügyet konzultáció céljából a CEIOPS elé kell terjeszteni, amely a beterjesztéstől számított két hónapon belül tanácsot ad.

A leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság megfelelően mérlegeli a tanácsot a végső határozat meghozatala előtt.

A határozat tartalmazza a teljes körű indoklást és a határozatban figyelembe kell venni a felügyeleti kollégium többi felügyeleti hatósága által kifejezett bármely álláspontot, beleértve a fenntartásokat, és a CEIOPS által adott tanácsot.

A határozatot mind a leányvállalatnak, mind a felügyeleti kollégiumnak be kell nyújtani.

239. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: a szavatolótőke- és a minimális tőkeszükséglet nem teljesítése

(1) A szavatolótőke-szükséglet nem teljesítése esetén, a 138. cikk sérelme nélkül a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság haladéktalanul továbbítja a leányvállalat által benyújtott helyreállítási tervet a felügyeleti kollégium számára annak érdekében, hogy a szavatolótőke-szükséglet nem teljesítésének első észlelését követő hat hónapon belül helyre lehessen állítani a szavatolótőke-szükséglet fedezéséhez figyelembe vehető szavatoló tőke szintjét vagy a szavatolótőke-szükséglet teljesítése céljából csökkenteni lehessen a kockázati profilt.

A felügyeleti kollégium minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a szavatolótőke-szükséglet nem teljesítésének első észlelését követő négy hónapon belül megállapodás szülessen a felügyeleti hatóság javaslatáról a helyreállítási terv vonatkozásában.

Ilyen megállapodás hiányában a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság határoz a helyreállítási terv jóváhagyásáról, a felügyeleti kollégium többi felügyeleti hatósága által kifejezett bármely álláspont vagy fenntartás kellő figyelembevétele mellett.

(2) Ha a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság a 136. cikkel összhangban romló pénzügyi helyzet észlel, haladéktalanul értesíti a felügyeleti kollégiumot a javasolt meghozandó intézkedésekről. Szükséghelyzetek kivételével az intézkedéseket a felügyeleti kollégiumon belül megvitatják.

A felügyeleti kollégium minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a közlés időpontjától számított egy hónapon belül megállapodás szülessen a felügyeleti hatóság meghozandó intézkedésekről szóló javaslata tekintetében.

Ilyen megállapodás hiányában a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság határoz a javasolt intézkedések jóváhagyásáról, a felügyeleti kollégium többi felügyeleti hatósága által kifejezett bármely álláspont vagy fenntartás kellő figyelembevétele mellett.

(3) A minimális tőkeszükséglet nem teljesítése esetén, a 139. cikk sérelme nélkül a leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság haladéktalanul továbbítja a leányvállalat által benyújtott rövid távú pénzügyi tervet a felügyeleti kollégium számára annak érdekében, hogy a minimális tőkeszükséglet nem teljesítésének első észlelését követő három hónapon belül helyre lehessen állítani a minimális tőkeszükségletet fedező figyelembe vehető szavatoló tőke szintjét vagy a minimális tőkeszükséglet teljesítése céljából csökkenteni lehessen a kockázati profilt. A felügyeleti kollégiumot tájékoztatni kell a minimális tőkeszükséglet végrehajtása érdekében a leányvállalat szintjén hozott valamennyi intézkedésről is.

240. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: egy leányvállalatra vonatkozó eltérések megszűnése

(1) A 238. és 239. cikkben előírt szabályok alkalmazása megszűnik, amennyiben:

a) a 236. cikk a) pontjában említett feltétel többé nem teljesül;

b) a 236. cikk b) pontjában említett feltétel többé nem teljesül és a csoport nem állítja vissza a feltétel teljesülését megfelelő időtartamon belül;

c) a 236. cikk c) és d) pontjában említett feltételek többé nem teljesülnek.

Az első albekezdés a) pontjában említett esetben, ha a csoportfelügyeleti hatóság a felügyeleti kollégiummal történt konzultációt követően úgy határoz, hogy többé nem vonja be az általa végzett csoportfelügyeletbe a leányvállalatot, azonnal tájékoztatja az érintett felügyeleti hatóságot és az anyavállalatot.

Az 236. cikk b), c) és d) pontjának alkalmazásában az anyavállalat felelős a feltételek folyamatos teljesülésének biztosításáért. Nem teljesítés esetén haladéktalanul tájékoztatja a csoportfelügyeleti hatóságot és az érintett leányvállalat felügyelőjét. Az anyavállalat tervet mutat be a teljesülés megfelelő határidőn belüli visszaállításáról.

A harmadik albekezdés sérelme nélkül, a csoportfelügyeleti hatóság évente legalább egyszer ellenőrzi, saját kezdeményezésére, hogy továbbra is teljesülnek-e a 236. cikk b), c) és d) pontjában említett feltételek. A csoportfelügyeleti hatóság ezt az ellenőrzést az érintett felügyeleti hatóság kérésére is elvégzi, ha ez utóbbinak jelentős kétségei vannak az említett feltételek folyamatos teljesülését illetően.

Amennyiben az elvégzett ellenőrzés során gyengeségekre derül fény, a csoportfelügyeleti hatóság kötelezi az anyavállalatot, hogy nyújtson be egy tervet a teljesítés megfelelő időtartamon belül történő visszaállításáról.

Amennyiben a felügyeleti kollégiummal történt konzultációt követően a csoportfelügyeleti hatóság megállapítja, hogy a harmadik vagy ötödik albekezdésben említett terv nem elegendő, vagy nem hajtják végre a megállapodott határidőn belül, a csoportfelügyeleti hatóság megállapítja, hogy a 236. cikk b), c) és d) pontjában említett feltételek többé nem teljesülnek és azonnal tájékoztatja az érintett felügyeleti hatóságot.

(2) A 238. és 239. cikkben előírt rendszer akkor alkalmazandó újra, ha az anyavállalat új kérelmet nyújt be és a 237. cikkben meghatározott eljárással összhangban kedvező döntés születik.

241. cikk

Biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalatai: végrehajtási intézkedések

A 236- 240. cikk egységes alkalmazásának biztosítása érdekében a Bizottság az alábbiakat részletező végrehajtási intézkedéseket fogad el:

a) a 236. cikkben megállapított feltételek teljesülésének értékelésekor alkalmazandó kritériumok;

b) azon kritériumok, amelyek révén értékelhető, hogy mi minősül a 239. cikk (2) bekezdésében foglaltak szerinti szükséghelyzetnek; és

c) a 237- 240. cikkel összhangban az információcsere, a jogaik gyakorlása és feladataik teljesítése során a felügyeleti hatóságok által követendő eljárások részletezése.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

242. cikk

Felülvizsgálat

(1) A Bizottság 2014. október 31-ig értékelést készít a III. cím alkalmazásáról, különösen a felügyeleti kollégiumba tartozó felügyeleti hatóságok közötti együttműködésről és a kollégium funkcionalitásáról, a CEIOPS jogállásáról, valamint a többlettőkekövetelmény megállapításával kapcsolatos felügyeleti gyakorlatról, és jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé, adott esetben az irányelv módosítására irányuló javaslatainak kíséretében.

(2) A Bizottság 2015. október 31-ig értékelést készít a biztosító vagy viszontbiztosító csoportokon belüli csoportfelügyelet és tőkegazdálkodás fokozása előnyeiről, hivatkozva a COM-(2008)0119 javaslatra és az Európai Parlament Gazdasági és Monetáris Bizottságának e javaslatról szóló 2008. október 16-i jelentésére (A6-0413/2008). Az értékelésnek magában kell foglalnia a biztosítási csoportok megbízható határokon átnyúló irányításának, nevezetesen a kockázat- és vagyonkezelés fokozására irányuló lehetséges intézkedéseket. A Bizottság értékelésében többek között figyelembe veszi az új fejleményeket és haladást a következők tekintetében:

a) a korai beavatkozás harmonizált keretei;

b) a csoporton belüli központosított kockázatkezelés és a csoportszintű belső modellek, beleértve a stressztesztek működésének gyakorlatát;

c) csoporton belüli ügyletek és kockázatkoncentrációk;

d) a diverzifikációs és koncentrációs hatások időbeli viselkedése;

e) jogilag kötelező érvényű keretek a felügyeleti hatóságok közötti viták rendezésére;

f) az eszközáthelyezés, a fizetésképtelenség és a felszámolási eljárások olyan harmonizált keretei, amelyek az eszközök áthelyezése tekintetében felszámolják a vonatkozó nemzeti társasági jogi akadályokat;

g) az ugyanazon csoporton belüli vállalkozások szerződőinek és kedvezményezettjeinek egyenlő szintű védelme, különösen válsághelyzetekben;

h) harmonizált és megfelelően finanszírozott, európai szintű megoldás a biztosítási garanciarendszerek tekintetében;

i) harmonizált és jogilag kötelező érvényű keretek az illetékes hatóságok, központi bankok és pénzügyminisztériumok között a felügyeleti feladatokat a pénzügyi felelősséggel összhangba hozó válságkezelés és- megoldás, valamint pénzügyi tehermegosztás terén;

A Bizottság, adott esetben felülvizsgálatra irányuló javaslatainak kíséretében, jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé.

243. cikk

Biztosítói holdingtársaság leányvállalatai

A 236- 242. cikk értelemszerűen alkalmazandó azokra a biztosítókra és viszontbiztosítókra, amelyek biztosítói holdingtársaság leányvállalatai.

2. szakasz

Kockázatkoncentráció és csoporton belüli ügyletek

244. cikk

Kockázatkoncentráció felügyelete

(1) A kockázatkoncentráció felügyeletét csoportszinten az e cikk (2) és (3) bekezdésével, a 246. cikkel és a III. fejezettel összhangban kell gyakorolni.

(2) A tagállamok előírják a biztosítók vagy viszontbiztosítók vagy biztosítói holdingtársaságok számára, hogy rendszeresen és évente legalább egyszer jelentést tegyenek a csoportfelügyeleti hatóságnak bármely jelentős csoportszintű kockázatkoncentrációról.

A szükséges információt a csoport élén álló biztosító vagy viszontbiztosító, vagy ha nem biztosító vagy viszontbiztosító áll a csoport élén, a biztosítói holdingtársaság, vagy a csoportfelügyeleti hatóság által a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultációt követően kijelölt csoporton belüli biztosító vagy viszontbiztosító nyújtja be a csoportfelügyeleti hatósághoz.

A kockázatkoncentráció felülvizsgálata a csoportfelügyeleti hatóság feladatkörébe tartozik.

(3) A csoportfelügyeleti hatóság a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultáció után megállapítja azon kockázatok típusát, amelyeket az adott csoporton belül a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak minden körülmények között jelenteniük kell.

A csoportfelügyeleti hatóság és a többi érintett felügyeleti hatóság a kockázattípusok meghatározásakor vagy véleményezésekor figyelembe veszi az adott csoport jellemzőit és a csoport kockázatkezelési struktúráját.

A jelentendő jelentős kockázatkoncentráció meghatározása érdekében a csoportfelügyeleti hatóság a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultációt követően a, szavatolótőke-szükségleten, a biztosítástechnikai tartalékokon vagy mindkettőn alapuló megfelelő küszöbértékeket ír elő.

A kockázatkoncentrációk felülvizsgálatakor a csoportfelügyeleti hatóság különös figyelmet fordít a negatív jelenségek csoporton belüli átterjedéséből eredő lehetséges kockázatok, az érdekütközés kockázatának és a kockázatok szintjének vagy volumenének figyelemmel kísérésére.

(4) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el a jelentős kockázatkoncentráció fogalommeghatározására és megállapítására, valamint az ilyen kockázatkoncentráció jelentésére vonatkozóan, a (2) és (3) bekezdés alkalmazásában.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

245. cikk

Csoporton belüli ügyletek felügyelete

(1) A csoporton belüli ügyletek felügyeletét az e cikk (2) és (3) bekezdésével, a 246. cikkel és a III. fejezettel összhangban kell gyakorolni.

(2) A tagállamok előírják a biztosítók vagy viszontbiztosítók vagy biztosítói holdingtársaságok számára, hogy rendszeresen és évente legalább egyszer jelentést tegyenek a csoportfelügyeleti hatóságnak minden jelentős csoporton belüli ügyletről biztosítónként vagy viszontbiztosítónként egy csoporton belül, ideértve az olyan természetes személlyel folytatott ügyleteket is, aki szoros kapcsolatban áll egy csoporton belüli vállalkozással.

Ezen kívül a tagállamok megkövetelik a nagyon jelentős csoporton belüli ügyletek lehető leghamarabbi jelentését.

A szükséges információt a csoport élén álló biztosító vagy viszontbiztosító, vagy ha nem áll biztosító vagy viszontbiztosító a csoport élén, a biztosítói holdingtársaság, vagy a csoportfelügyeleti hatóság által a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultációt követően kijelölt csoporton belüli biztosító vagy viszontbiztosító nyújtja be a csoportfelügyeleti hatósághoz.

A csoporton belüli ügyletek a csoportfelügyeleti hatóság általi felügyeleti felülvizsgálat alá tartoznak.

(3) A csoportfelügyeleti hatóság a többi érintett felügyeleti hatósággal és a csoporttal folytatott konzultáció után megállapítja azon csoporton belüli ügyletek típusát, amelyeket egy adott csoporton belüli a biztosítóknak vagy viszontbiztosítóknak minden körülmények között jelenteniük kell. A 244. cikk (3) bekezdése értelemszerűen alkalmazandó.

(4) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogadhat el a jelentős csoporton belüli ügylet fogalommeghatározására és megállapítására, valamint az ilyen csoporton belüli ügylet jelentésére vonatkozóan, a (2) és (3) bekezdés alkalmazásában.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

3. szakasz

Kockázatkezelés és belső ellenőrzési rendszer

246. cikk

Az irányítási rendszer felügyelete

(1) Az I. Cím IV. fejezete 2. szakaszában meghatározott követelmények csoportszinten értelemszerűen alkalmazandók.

Az első albekezdés sérelme nélkül, a kockázatkezelési és belső ellenőrzési rendszereket és jelentéstételi eljárásokat következetesen kell végrehajtani minden vállalkozásban, amely a 213. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján a csoportfelügyelet hatálya alá tartozik, annak érdekében, hogy az említett rendszereket és jelentéstételi eljárásokat csoportszinten lehessen ellenőrizni.

(2) Az (1) bekezdés sérelme nélkül a csoport belső ellenőrzési mechanizmusainak legalább a következőket tartalmazniuk kell:

a) megfelelő mechanizmusok a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés tekintetében, hogy minden jelentős kockázatot azonosítsanak és mérjenek, és hogy a figyelembe vehető szavatoló tőkét megfelelően hozzárendeljék a kockázatokhoz;

b) megbízható jelentéstételi és számviteli eljárások a csoporton belüli ügyletek és a kockázatok koncentrációjának figyelemmel kísérésére és kezelésére.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett rendszerek és jelentéstételi eljárások a III. fejezetben meghatározott szabályokkal összhangban a csoportfelügyeleti hatóság által végzett felügyeleti felülvizsgálat alá tartoznak.

(4) A tagállamok előírják, hogy a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító vagy a biztosítói holdingtársaság a 45. cikkben előírt értékelést a csoport szintjén végezze el. A csoportszinten végzett saját kockázat- és szavatolótőke-megfelelési értékelést a csoportfelügyeleti hatóság felügyeleti felülvizsgálatnak veti alá a III. fejezettel összhangban.

Ha csoportszinten a szavatolótőke-megfelelés kiszámítása a 230. cikkben említett 1. módszer szerint történik, a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító vagy a biztosítói holdingtársaság biztosítja, hogy a csoportfelügyeleti hatóság számára világos legyen a különbség a csoport összes kapcsolt biztosítója vagy viszontbiztosítója szavatolótőke-szükségletének összege és a konszolidált csoportszintű szavatolótőke-szükséglet között.

Ha a részesedő biztosító vagy viszontbiztosító vagy a biztosítói holdingtársaság úgy dönt, és a csoportfelügyeleti hatóság beleegyezik, a 45. cikkben előírt értékeléseket egyszerre végezheti csoportszinten és a csoport bármely leányvállalatának szintjén, és egyetlen dokumentumban összefoglalhatja az értékelést.

A harmadik albekezdés szerinti beleegyezés megadását megelőzően a csoportfelügyeleti hatóság konzultál a felügyeleti kollégium tagjaival és érdemben figyelembe veszi álláspontjaikat és fenntartásaikat.

Ha a csoport él a harmadik albekezdésben foglalt lehetőséggel, a dokumentumot egyidejűleg megküldi minden érintett felügyeleti hatóságnak. E lehetőség kihasználása nem mentesíti az érintett leányvállalatokat a 45. cikk követelményeinek teljesítésére irányuló kötelezettségük alól.

III. FEJEZET

A csoportfelügyeletet segítő intézkedések

247. cikk

Csoportfelügyeleti hatóság

(1) Az érintett tagállamok felügyeleti hatóságai közül kijelölnek egy felügyelőt, aki a csoportfelügyelet koordinálásáért és végzéséért felelős (csoportfelügyeleti hatóság).

(2) Ha egy csoporton belül az összes biztosító vagy viszontbiztosító vonatkozásában ugyanaz a felügyeleti hatóság illetékes, a csoportfelügyeleti hatósági feladatot is ugyanez a felügyeleti hatóság látja el.

Minden más esetben és a (3) bekezdés fenntartásával, a csoportfelügyeleti hatósági feladatot a következők látják el:

a) ha a csoport élén egy biztosító vagy viszontbiztosító áll, az ezt a vállalkozást engedélyező felügyeleti hatóság;

b) ha a csoport élén nem egy biztosító vagy viszontbiztosító áll, az alábbiakkal összhangban kiválasztott felügyeleti hatóság:

   i. ha egy biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalata egy biztosítói holdingtársaság, a biztosítót vagy viszontbiztosítót engedélyező felügyeleti hatóság,

   ii. ha egynél több, a Közösségben központi irodával rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalata ugyanaz a biztosítói holdingtársaság, és a vállalkozások egyikét abban a tagállamban engedélyezték, ahol a biztosítói holdingtársaság központi irodája van, az abban a tagállamban engedélyezett biztosító vagy viszontbiztosító felügyeleti hatósága,

iii. ha a csoport élén egynél több biztosítói holdingtársaság áll, melyeknek központi irodája különböző tagállamokban van és az említett tagállamok közül valamennyiben van biztosító vagy viszontbiztosító, a legnagyobb mérlegfőösszeggel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító felügyeleti hatósága,

iv. ha egynél több, a Közösségben központi irodával rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalata ugyanaz a biztosítói holdingtársaság, és az említett vállalkozások egyikét sem abban a tagállamban engedélyezték, ahol a biztosítói holdingtársaság központi irodája van, a legnagyobb mérlegfőösszeggel rendelkező biztosítót vagy viszontbiztosítót engedélyező felügyeleti hatóság, vagy

v. ha a csoport anyavállalat nélküli csoport, vagy bármely, az i-iv. pontokban nem említett körülmények fennállása esetén a legnagyobb mérlegfőösszeggel rendelkező biztosítót vagy viszontbiztosítót engedélyező felügyeleti hatóság.

(3) Különleges esetekben az érintett felügyeleti hatóságok bármelyik hatóság kérésére dönthetnek úgy, hogy eltérnek a (2) bekezdésben meghatározott kritériumoktól, ha azok alkalmazása a csoport szerkezetét és a biztosítók vagy viszontbiztosítók különböző országokban folytatott tevékenységeinek relatív fontosságát figyelembe véve nem lenne megfelelő, és másik felügyeleti hatóságot jelölhetnek ki csoportfelügyeleti hatóságnak.

E célból bármelyik érintett felügyeleti hatóság kérheti annak megvitatását, hogy a (2) bekezdésben foglalt kritériumok megfelelők-e. Ilyen célú kezdeményezésre legfeljebb évente egyszer kerülhet sor.

A felügyeleti hatóságok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy a csoportfelügyeleti hatóság kiválasztásáról a tanácskozási kérelemtől számított három hónapon belül közös határozatot hozzanak. A határozat meghozatala előtt az érintett felügyeleti hatóságok véleménynyilvánítási lehetőséget adnak a csoportnak.

(4) A (3) bekezdés harmadik albekezdésében említett három hónapos időszak alatt bármely felügyeleti hatóság kérheti a CEIOPS-szal való konzultációt. Abban az esetben, ha konzultálnak a CEIOPS-szal, az említett időszak két hónappal meghosszabbodik.

(5) Abban az esetben, ha sor került a CEIOPS-szal való konzultációra, az érintett felügyeleti hatóságoknak a közös határozat meghozatala előtt megfelelően figyelembe kell venniük a CEIOPS által adott tanácsot. A közös határozat tartalmazza teljes körű indoklását, valamint a CEIOPS által elfogadott álláspontoktól való bármely jelentős eltérés magyarázatát.

(6) Ha nem születik közös határozat a (2) bekezdésben előírt kritériumoktól való eltérésről, a csoportfelügyeleti hatóság feladatát a (2) bekezdés szerint meghatározott felügyeleti hatóság látja el.

(7) A CEIOPS évente legalább egyszer tájékoztatja a Bizottságot, az Európai Parlamentet és a Tanácsot a (2), (3) és (6) bekezdés alkalmazásával kapcsolatosan felmerülő bármely komoly nehézségről.

Amennyiben a (2) és (3) bekezdésben meghatározott kritériumok alkalmazásával kapcsolatban komoly nehézségek merülnek fel, a Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el a kritériumok további részletezésére.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítésével történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket, a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(8) Ha valamely tagállamban egynél több felügyeleti hatóság felel a biztosítók vagy viszontbiztosítók prudenciális felügyeletéért, az illető tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket a hatóságok közötti koordináció biztosítására.

248. cikk

A csoportfelügyeleti hatóság és a többi felügyeleti hatóság jogai és kötelezettségei: A felügyeleti kollégium

(1) A csoportfelügyeleti hatóság csoportfelügyelettel kapcsolatos jogai és kötelezettségei a következőket foglalják magukban:

a) releváns vagy alapvető információk gyűjtésének és terjesztésének összehangolása rendes körülmények között és szükséghelyzetekben, beleértve mindazon információk terjesztését, amelyekre a felügyeleti hatóságnak a felügyeleti feladatok elvégzéséhez szüksége van;

b) felügyeleti felülvizsgálat és a csoport pénzügyi helyzetének értékelése;

c) annak értékelése, hogy a csoport megfelel-e a szavatolótőkemegfelelésre, a kockázatkoncentrációra és a csoporton belüli ügyletekre vonatkozó szabályoknak, a 218–245. cikkben meghatározottak szerint;

d) a csoport irányítási rendszerének az értékelése, a 246. cikkben meghatározottak szerint, valamint annak értékelése, hogy a részesedéssel rendelkező vállalkozás igazgatási, irányító vagy felügyelő testületének tagjaira vonatkozóan teljesülnek-e a 42. és 257. cikkben meghatározott követelmények;

e) a felügyeleti tevékenységek tervezése és koordinációja rendszeres, évente legalább egyszer megtartott értekezletek útján vagy más megfelelő módon, rendes körülmények között és szükséghelyzetekben, az érintett felügyeleti hatóságokkal együttműködve, és figyelembe véve a csoport részét képező összes vállalkozás üzleti tevékenységében rejlő kockázatok jellegét, nagyságrendjét és összetettségét;

f) ezen irányelv által a csoportfelügyeleti hatóságra ruházott vagy az irányelv alkalmazásából eredő egyéb feladatok, intézkedések és döntések, különösen a csoportszintű belső modellek jóváhagyási eljárásának vezetése a 231. és 233. cikkben meghatározottak szerint és a rendszer alkalmazása engedélyezési eljárásának vezetése a 237- 240. cikkben meghatározottak szerint.

(2) A csoportfelügyelet (1) bekezdésben említett feladatai végrehajtásának megkönnyítése érdekében a csoportfelügyeleti hatóság elnökletével létre kell hozni a felügyeleti kollégiumot.

A felügyeleti kollégium biztosítja, hogy a kollégium tagjait képező felügyeleti hatóságok közötti együttműködésre, információcserére és konzultációra vonatkozó eljárásokat a III. címnek megfelelően hatékonyan alkalmazzák a döntéseik és tevékenységeik közötti konvergencia előmozdításának érdekében.

(3) A felügyeleti kollégium tagjai közé tartozik valamennyi olyan tagállam csoportfelügyeleti hatósága és felügyeleti hatósága is, amelyekben a leányvállalatok központi irodái találhatók.

A jelentősebb fióktelepek és kapcsolt vállalkozások felügyeleti hatóságai szintén tagjai lehetnek a felügyeleti kollégiumnak. Mindazonáltal részvételük csupán egy hatékony információcserére vonatkozó célkitűzés megvalósítására korlátozódik.

A felügyeleti kollégium hatékony működése megkövetelheti, hogy egyes tevékenységeket a kollégiumon belüli felügyeleti hatóságoknak csupán egy bizonyos része végezzen el.

(4) Az ezen irányelv szerint elfogadott bármely intézkedés sérelme nélkül, a kollégiumok létrehozása és működése a csoportfelügyeleti hatóság és a többi érintett felügyeleti hatóság által megkötött koordinációs megállapodásokon alapul.

Amennyiben az álláspontok eltérnek a koordinációs megállapodásokkal kapcsolatban, a felügyeleti kollégium bármely tagja a CEIOPS elé utalhatja az ügyet.

A csoportfelügyeleti hatóság – mielőtt meghozná végleges határozatát – az érintett felügyeleti hatóságokkal folytatott konzultációt követően megfelelően mérlegeli a CEIOPS által adott tanácsokat, azok átvételétől számított két hónapon belül. A határozat tartalmazza a teljes körű indoklást és a CEIOPS által adott tanácstól való esetleges jelentős eltérések magyarázatát. A csoportfelügyeleti hatóság továbbítja a határozatot a többi érintett felügyeleti hatóságnak.

(5) Az ezen irányelv alapján elfogadott bármely intézkedés sérelme nélkül a (4) bekezdésben említett koordinációs megállapodások meghatározzák az alábbiakra vonatkozó eljárásokat:

a) a 231., 232. és 247. cikkel összhangban, az érintett felügyeleti hatóságok közötti döntéshozatali folyamat;

b) az e cikk (4) bekezdésében és a 218. cikk (5) bekezdésében említett konzultáció.

Az ezen irányelvben a csoportfelügyeleti hatóságra és a többi felügyeleti hatóságra ruházott jogok és kötelezettségek sérelme nélkül a koordinációs megállapodások további feladatokat bízhatnak a csoportfelügyeleti hatóságra vagy a többi felügyeleti hatóságra, amennyiben ez a csoport hatékonyabb felügyeletét eredményezi és nem akadályozza a felügyeleti kollégium tagjai által végzett felügyeleti tevékenységeket saját feladataik tekintetében.

A koordinációs megállapodások ezen kívül meghatározhatják az alábbi eljárásokat:

a) a különösen a 213- 217., 219-221., 227., 244-246., 250., 256., 260., és 262. cikkben említett, az érintett felügyeleti hatóságok közötti konzultáció;

b) az egyéb felügyeleti hatóságokkal való együttműködés.

(6) A CEIOPS a felügyeleti kollégiumok operatív működésére vonatkozó iránymutatásokat dolgoz ki azok munkájának átfogó felülvizsgálata alapján, a kollégiumok közötti konvergencia mértékének felmérésére. Az ilyen felülvizsgálatokat legalább háromévente kell elvégezni. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a csoportfelügyeleti hatóság a kollégiumok munkájáról és a felülvizsgálatok tekintetében tapasztalt bármely releváns nehézségre vonatkozó információt átadjon a CEIOPS-nak.

(7) A Bizottság az (1)–(6) bekezdés céljára a csoportfelügyelet koordinációjára vonatkozó végrehajtási intézkedéseket fogad el, többek között meghatározza a jelentősebb fióktelep fogalmát.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

249. cikk

A felügyeleti hatóságok közötti együttműködés és információcsere

(1) A csoporton belüli egyes biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletéért felelős hatóságok és a csoportfelügyeleti hatóság szorosan együttműködik, különösen olyan esetekben, amikor valamely biztosító vagy viszontbiztosító pénzügyi nehézségekbe kerül.

Annak érdekében, hogy az említett felügyeleti hatóságok – a csoportfelügyeleti hatóságot is beleértve – azonos mennyiségű releváns információval rendelkezzenek, saját kötelezettségeik sérelme nélkül és függetlenül attól, hogy ugyanabban a tagállamban

találhatók-e, ellátják egymást minden ilyen jellegű információval annak érdekében, hogy ezen irányelv keretében lehetővé tegyék és megkönnyítsék a többi hatóság számára felügyeleti feladataik elvégzését. E tekintetben az érintett felügyeleti hatóságok és a csoportfelügyeleti hatóság haladéktalanul közölnek egymással minden releváns információt, amint azok rendelkezésre állnak. Az ebben az albekezdésben említett információk közé tartoznak többek között, de nem kizárólag a csoport és a felügyeleti hatóságok intézkedéseire vonatkozó információk, valamint a csoport által szolgáltatott információk.

(2) A csoporton belüli egyes biztosítók és viszontbiztosítók felügyeletéért felelős hatóságok és a csoportfelügyeleti hatóság külön-külön kötelesek haladéktalanul találkozóra hívni a csoportfelügyeletben érintett valamennyi felügyeleti hatóságot, legalább az alábbi körülmények között:

a) ha tudomást szereznek arról, hogy egy biztosító vagy viszontbiztosító súlyosan megsértette a szavatolótőke-szükségletre vonatkozó előírásokat vagy megsértette a minimális tőkeszükséglettel kapcsolatos előírásokat;

b) ha tudomást szereznek a konszolidált adatokon alapuló csoportszintű szavatolótőke-szükségletre vagy az összesített csoportszintű szavatolótőke-szükségletre vonatkozó előírások súlyos megsértéséről, attól függően, hogy a III. cím II. fejezet 1. szakasz 4. alszakaszának megfelelően melyik számítási módszert alkalmazták;

c) ha egyéb rendkívüli körülmények állnak vagy álltak fenn.

(3) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el azon elemek meghatározására, amelyeket a csoportfelügyeleti hatóság rendszeresen gyűjt és terjeszt a többi érintett felügyeleti hatóság felé, vagy amelyeket a többi érintett felügyeleti hatóság továbbít a csoportfelügyeleti hatóság felé.

A Bizottság a csoportszintű felügyelet számára alapvető vagy releváns elemeket meghatározó végrehajtási intézkedéseket fogad el a felügyeleti jelentéstétel konvergenciájának fokozása érdekében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló, e bekezdésben említett intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

250. cikk

A felügyeleti hatóságok közötti konzultáció

(1) A 248. cikk sérelme nélkül, az érintett felügyeleti hatóságok valamennyi, a többi felügyeleti hatóság felügyeleti feladatai szempontjából fontos határozat meghozatala előtt konzultálnak egymással a felügyeleti kollégium keretében a következőkkel kapcsolatban:

a) a csoporton belüli biztosítók vagy viszontbiztosítók tulajdonosi szerkezetében, szervezeti vagy irányítási struktúrájában bekövetkező változások, amelyekhez a felügyeleti hatóságok jóváhagyása vagy engedélye szükséges; valamint

b) a felügyeleti hatóságok által meghozott jelentős szankciók vagy kivételes intézkedések, többek közt a 37. cikk keretében a szavatolótőke-szükségleten felül többlettőke-követelmény előírása és az I. cím VI. fejezete 4. szakaszának 3. alszakasza keretében a szavatolótőke-szükséglet számításához belső modell használatát korlátozó előírás.

A b) pont alkalmazásában mindig konzultálni kell a csoportfelügyeleti hatósággal.

Ezen kívül ha egy határozat más felügyeleti hatóságtól kapott információn alapul, a meghozatala előtt az érintett felügyeleti hatóságok konzultálnak egymással.

(2) A 248. cikk sérelme nélkül, a felügyeleti hatóság a konzultáció kihagyása mellett dönthet sürgős esetekben vagy ha a konzultáció veszélyeztetné a határozat hatékonyságát. Ebben az esetben a felügyeleti hatóság haladéktalanul tájékoztatja a többi érintett felügyeleti hatóságot.

251. cikk

A csoportfelügyeleti hatóságtól származó információkérés a többi felügyeleti hatóság felé

A csoportfelügyeleti hatóság felkérheti egy tagállam – amelyben valamely anyavállalat központi irodája van – felügyeleti hatóságait, ha azok nem maguk végzik a 247. cikk szerint a csoportfelügyeletet, hogy kérjenek ki az anyavállalattól minden olyan információt, amely lényeges lehet a 248. cikkben meghatározott koordinációs jogai gyakorlásához és kötelezettségei végzéséhez, és hogy továbbítsák ezt az információt a csoportfelügyeleti hatóságnak.

Ha a csoportfelügyeleti hatóságnak szüksége van a 254. cikk (2) bekezdésében említett információra, amelyet egy másik felügyeleti hatóság már megkapott, amint lehet felveszi a kapcsolatot ezzel a hatósággal a felügyeletben érintett különféle hatóságoknak tett jelentések megkettőzésének megelőzése érdekében.

252. cikk

Együttműködés a hitelintézetekért és a befektetési vállalkozásokért felelős hatóságokkal

Ha egy biztosító vagy viszontbiztosító, és a 2006/48/EK irányelvben meghatározott hitelintézet, vagy a 2004/39/EK irányelvben meghatározott befektetési vállalkozás, vagy mindkettő közvetlenül vagy közvetetten kapcsolt vállalkozások, vagy közös részesedő vállalkozással rendelkeznek, az érintett felügyeleti hatóságok és a többi vállalkozás felügyeletéért felelős hatóságok szorosan együttműködnek.

Saját felelősségük sérelme nélkül, ezek a hatóságok átadják egymásnak azokat az információkat, amelyek megkönnyíthetik feladatuk ellátását, különösen az e címben meghatározottak szerint.

253. cikk

Szakmai titoktartás és az információk bizalmas kezelése

A tagállamok engedélyezik a 249–252. cikkben említett információcserét a felügyeleti hatóságaik között, valamint felügyeleti hatóságaik és más hatóságok között.

A csoportfelügyelet keretében kapott információ és különösen a felügyeleti hatóságok közötti, valamint a felügyeleti hatóságok és más hatóságok közti információcsere, amelyről ez a cím rendelkezik, a 295. cikk rendelkezéseinek hatálya alá tartozik.

254. cikk

Az információhoz való hozzáférés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a csoportfelügyelet hatálya alá tartozó természetes és jogi személyek, valamint kapcsolt vállalkozásaik és részesedő vállalkozásaik minden információt eljuttathassanak egymáshoz, amely a csoportfelügyelet céljára fontos lehet.

(2) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy a csoportfelügyelet végzéséért felelős hatóságaik minden, a felügyelet céljából fontos információhoz hozzáférjenek, az érintett vállalkozás jellegétől függetlenül. A 35. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

Az érintett felügyeleti hatóságok a szükséges információ megszerzése érdekében csak akkor fordulhatnak közvetlenül a csoporton belüli vállalkozásokhoz, ha ezt az információt a csoportfelügyelet alá tartozó biztosítótól vagy viszontbiztosítótól kérték és azt nem kapták meg ésszerű határidőn belül.

255. cikk

Az információ ellenőrzése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy felügyeleti hatóságaik területükön belül közvetlenül, vagy az erre a célra kijelölt személyek közvetítésével elvégzik a 254. cikkben említett információ helyszíni ellenőrzését a következő vállalkozások telephelyein:

a) a csoportfelügyelet alá tartozó biztosító vagy viszontbiztosító;

b) az említett biztosító vagy viszontbiztosító kapcsolt vállalkozásai;

c) az említett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatai;

d) az említett biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalatának kapcsolt vállalkozásai.

(2) Ha a felügyeleti hatóságok egyedi esetekben egy csoport részét képező, másik tagállamban található vállalkozást – függetlenül attól, hogy szabályozott vagy nem – érintő információt kívánnak ellenőrizni, a másik tagállam felügyeleti hatóságait kell felkérniük az ellenőrzés elvégzésére.

Az ilyen kéréssel megkeresett hatóságok hatáskörük keretében a kérés alapján vagy közvetlenül elvégzik az ellenőrzést, vagy engedélyezik egy ellenőrnek vagy szakértőnek, vagy magának a kérelmező hatóságnak, hogy azt végezze el. A csoportfelügyeleti hatóságot tájékoztatni kell a hozott intézkedésről.

Az ellenőrzést kérő felügyeleti hatóság, ha kívánja, részt vehet az ellenőrzésben, amennyiben nem közvetlenül végzi az ellenőrzést.

256. cikk

A csoportszintű szavatolótőke-megfelelésről és a pénzügyi helyzetről szóló jelentés

(1) A tagállamok előírják, hogy a részesedéssel rendelkező biztosítók és viszontbiztosítók vagy biztosítói holdingtársaságok évente tegyenek közzé a csoportszintű szavatolótőke-megfelelésről és a pénzügyi helyzetről szóló jelentést. Az 51. és az 53–55. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

(2) Ha a részesedéssel rendelkező biztosító vagy viszontbiztosító vagy biztosítói holdingtársaság úgy dönt, és a csoportfelügyeleti hatóság beleegyezik, közzétehet egyetlen, a fizetőképességről és a pénzügyi helyzetről szóló jelentést, amely a következőket tartalmazza:

a) az (1) bekezdéssel összhangban közzéteendő csoportszintű információ;

b) az 51. és 53–55. cikkel összhangban a csoporton belüli bármely leányvállalatra vonatkozó, külön-külön azonosítható és közzéteendő információ.

Az első albekezdés szerinti beleegyezés megadását megelőzően a csoportfelügyeleti hatóság konzultál a felügyeleti kollégium tagjaival és megfelelően figyelembe veszi az általuk kifejtett álláspontokat és fenntartásokat.

(3) Ha a (2) bekezdésben említett jelentés nem tartalmaz olyan információt, amelynek rendelkezésre bocsátását a csoporton belüli leányvállalatot engedélyező felügyeleti hatóság megköveteli az összehasonlítható vállalkozásoktól, és ha a mulasztás jelentős, az érintett felügyeleti hatóság felhatalmazást kap arra, hogy kötelezze az érintett leányvállalatot a szükséges kiegészítő információ közzétételére.

(4) A Bizottság végrehajtási intézkedéseket fogad el, amelyekben a fizetőképességről és a pénzügyi helyzetről készült egységes jelentés tekintetében tovább részleteket állapít meg a közzéteendő információkkal és a közzététel módjával kapcsolatban.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket, a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

257. cikk

Biztosítói holdingtársaságok igazgatási, irányító vagy felügyelő testülete

A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosítói holdingtársaságot ténylegesen vezető személyek szakmailag alkalmasak és üzletileg megbízhatóak a feladataik elvégzésére.

A 42. cikk értelemszerűen alkalmazandók.

258. cikk

Végrehajtási intézkedések

(1) Amennyiben a csoporthoz tartozó biztosítók vagy viszontbiztosítók nem teljesítik a 218–246. cikkben említett követelményeket, vagy ha teljesítik a követelményeket de a szavatolótőkemegfelelés mégis veszélyben lehet, vagy ha a csoporton belüli ügyletek vagy a kockázatkoncentrációk fenyegetik a biztosítók vagy viszontbiztosítók pénzügyi helyzetét, a helyzet lehető leghamarabbi orvoslása érdekében a következők hozzák meg a szükséges intézkedéseket:

a) a biztosítói holdingtársaság tekintetében a csoportfelügyeleti hatóság;

b) a biztosítók és viszontbiztosítók tekintetében a felügyeleti hatóságok.

Ha az első albekezdés a) pontjában említett esetben a csoportfelügyeleti hatóság nem egyike azon tagállam felügyeleti hatóságainak, amelyben a biztosítói holdingtársaság központi irodája van, a csoportfelügyeleti hatóság tájékoztatja ezeket a felügyeleti hatóságokat a megállapításairól, hogy meghozhassák a szükséges intézkedéseket.

Ha az első albekezdés b) pontjában említett esetben a csoportfelügyeleti hatóság nem egyike azon tagállam felügyeleti hatóságainak, amelyben a biztosító vagy viszontbiztosító központi irodája van, a csoportfelügyeleti hatóság tájékoztatja ezeket a felügyeleti hatóságokat a megállapításairól, hogy meghozhassák a szükséges intézkedéseket.

A (2) bekezdés sérelme nélkül a tagállamok meghatározzák azokat az intézkedéseket, amelyeket felügyeleti hatóságaik a biztosítói holdingtársaságok tekintetében meghozhatnak.

Az érintett felügyeleti hatóságok, a csoportfelügyeleti hatósággal együtt, adott esetben koordinálják kikényszerítő intézkedéseiket.

(2) Büntetőjogi rendelkezéseik sérelme nélkül, a tagállamok biztosítják, hogy szankciókat vagy intézkedéseket hozhassanak azon biztosítói holdingtársaságokkal szemben, amelyek megsértik az e cím átültetése céljából elfogadott törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, vagy a szóban forgó vállalkozásokat ténylegesen vezető személlyel szemben. A felügyeleti hatóságok szorosan együttműködnek az ilyen szankciók vagy intézkedések eredményességének biztosítása érdekében, különösen ha a biztosítói holdingtársaság központi ügyvezetése vagy fő telephelye nem a központi irodájával egy helyen található.

(3) A Bizottság az (1) és (2) bekezdésben említett kikényszerítő intézkedések koordinációjára vonatkozó végrehajtási intézkedéseket fogadhat el.

Azokat a jogszabályokat, amelyek célja az irányelv nem lényegi elemeinek többek között az irányelv kiegészítésével történő módosítása, a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás útján kell elfogadni.

259. cikk

A CEIOPS jelentése

(1) A CEIOPS évente részt vesz egy általános parlamenti bizottsági meghallgatáson az Európai Parlamentben. Amennyiben egy ilyen meghallgatás egybeesik a CEIOPS 71. cikk (3) bekezdése szerinti jelentéstételi kötelezettségével, ezt a követelményt az Európai Parlament tekintetében teljesítettnek kell tekinteni a CEIOPS említett meghallgatáson való részvételével.

(2) Az (1) bekezdésben említett meghallgatáson a CEIOPS így többek között jelentést tesz a felügyeleti tevékenységek valamennyi releváns és fontos tapasztalatáról és a felügyeleti hatóságok közötti, a III. cím szerinti együttműködésről, különösen pedig a következők tekintetében:

a) a csoportfelügyeleti hatóság kinevezésének folyamata, a csoportfelügyeleti hatóságok száma és földrajzi elhelyezkedése;

b) a felügyeleti kollégium működése, különös tekintettel a nem csoportfelügyeleti hatósági szerepet betöltő felügyeleti hatóságok részvételére és elkötelezettségére.

(3) A CEIOPS az (1) bekezdés alkalmazásában adott esetben jelentést tehet a 248. cikk (6) bekezdésében említett felülvizsgálatokból levont főbb tanulságokról is.

IV. FEJEZET

Harmadik országok

260. cikk

Közösségen kívüli anyavállalatok: az egyenértékűség vizsgálata

(1) A 213. cikk (2) bekezdésének c) pontjában említett esetben az érintett felügyeleti hatóságok ellenőrzik, hogy a biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyek anyavállalatának központi irodája a Közösségen kívül található, olyan harmadik országbeli felügyeleti hatóság általi felügyelet alá tartoznak-e, amely egyenértékű az e címben a 213. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportszintű felügyeletével.

Az ellenőrzést azt a felügyeleti hatóságnak kell végeznie, amely a 247. cikk (2) bekezdésében meghatározott kritériumok alkalmazása esetén csoportfelügyeleti hatóság lenne, az anyavállalat vagy a Közösségben engedélyezett bármely biztosító vagy viszontbiztosító kérésére, vagy saját kezdeményezésére, kivéve, ha a Bizottság előzetesen az érintett harmadik ország egyenértékűségéről határozott. Ennek során a felügyeleti hatóság konzultál a többi érintett felügyeleti hatósággal és a CEIOPS-szal, mielőtt határozna.

(2) A Bizottság olyan kritériumokat megállapító végrehajtási intézkedéseket fogadhat el, amelyek révén felmérhető, hogy a harmadik ország csoportfelügyeletre vonatkozó prudenciális rendszere egyenértékű-e az e címben meghatározottal. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 301. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) A Bizottság az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíjbizottsággal folytatott konzultációt követően, és a 301. cikk (2) bekezdésében említett eljárással összhangban, valamint a (2) bekezdéssel összhangban elfogadott kritériumokat figyelembe véve határozatot fogadhat el arról, hogy a harmadik ország csoportfelügyeletre vonatkozó prudenciális rendszere egyenértékű-e az e címben meghatározottal.

Ezen határozatokat rendszeresen felül kell vizsgálni az e címben meghatározott csoportfelügyeletre vonatkozó prudenciális rendszer és a harmadik országbeli csoportfelügyeletre vonatkozó prudenciális rendszer változásainak, és a szabályozás minden olyan változásának a figyelembevétele céljából, amely hatással lehet az egyenértékűségről szóló határozatra.

Ha a Bizottság az első albekezdéssel összhangban valamely harmadik ország tekintetében határozatot fogadott el, a határozatot az (1) bekezdésben említett ellenőrzés céljára irányadónak kell elismerni.

261. cikk

Közösségen kívüli anyavállalat: egyenértékűség

(1) A 260. cikkben említett egyenértékű felügyelet esetén a tagállamok a harmadik országbeli felügyeleti hatóságok által végzett egyenértékű csoportfelügyeletre támaszkodnak, a (2) bekezdéssel összhangban.

(2) A 247–258. cikk értelemszerűen alkalmazandó a harmadik országok felügyeleti hatóságaival való együttműködésre.

262. cikk

Közösségen kívüli anyavállalatok: az egyenértékűség hiánya

(1) A 260. cikkben említett egyenértékű felügyelet hiányában a tagállamok a biztosítókra vagy viszontbiztosítókra vagy a 218–258. cikket alkalmazzák értelemszerűen és a 236–243. cikk kivételével, vagy pedig a (2) bekezdésben meghatározott módszerek egyikét.

A 218–258. cikkben meghatározott általános elvek és módszerek alkalmazandók a biztosítói holdingtársaság, a harmadik országbeli biztosító vagy harmadik országbeli viszontbiztosító szintjén.

Kizárólag a csoportszintű szavatolótőke-megfelelés kiszámításának céljából az anyavállalatot úgy kell kezelni, mintha a szavatolótőke-szükséglet fedezetéhez figyelembe vehető szavatoló tőke tekintetében az I. Cím VI. fejezete 3. szakaszának 1., 2. és 3. alszakaszában meghatározott azonos feltételek hatálya és a következők egyikének hatálya alá tartozó biztosító vagy viszontbiztosító lenne:

a) biztosítói holdingtársaság esetében a 226. cikk elveivel összhangban meghatározott szavatolótőke-szükséglet;

b) harmadik országbeli biztosító vagy harmadik országbeli viszontbiztosító esetében a 227. cikk elveivel összhangban meghatározott szavatolótőke-szükséglet.

(2) A tagállamok engedélyezik felügyeleti hatóságaiknak más módszerek alkalmazását, amelyek biztosítják a csoporton belüli biztosítók vagy viszontbiztosítók megfelelő felügyeletét. Ezeket a módszereket a többi érintett felügyeleti hatósággal folytatott konzultációt követően a csoportfelügyeleti hatóságnak jóvá kell hagynia.

A felügyeleti hatóságok megkövetelhetik olyan biztosítói holdingtársaság létrehozását, amelynek központi irodája a Közösségben van, és e címet alkalmazhatják azon csoporthoz tartozó biztosítókra vagy viszontbiztosítókra, amelynek élén ez a biztosítói holdingtársaság áll.

A választott módszereknek lehetővé kell tenniük az e címben meghatározott csoportfelügyelet célkitűzéseinek elérését, és értesíteni kell róluk a többi érintett felügyeleti hatóságot és a Bizottságot.

263. cikk

Közösségen kívüli anyavállalatok: szintek

Ha a 260. cikkben említett anyavállalat maga is a Közösségen kívül központi irodával rendelkező biztosítói holdingtársaság vagy harmadik országbeli biztosító vagy viszontbiztosító leányvállalata, a tagállamok a 260. cikkben előírt ellenőrzést csak a legfőbb anyavállalat szintjén alkalmazzák, amely egy harmadik országbeli biztosítói holdingtársaság, harmadik országbeli biztosító vagy harmadik országbeli viszontbiztosító.

A tagállamok azonban lehetővé teszik felügyeleti hatóságaik számára, hogy a 260. cikkben említett egyenértékű felügyelet hiánya esetén alacsonyabb szinten új ellenőrzést végezzenek, ahol a biztosítók vagy viszontbiztosítóknak van anyavállalata, függetlenül attól, hogy harmadik országbeli biztosítói holdingtársaság, harmadik országbeli biztosító vagy harmadik országbeli viszontbiztosító-e.

Ilyen esetben a 260. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében említett felügyeleti hatóság megmagyarázza döntését a csoportnak.

A 262. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

264. cikk

Együttműködés harmadik országok felügyeleti hatóságaival

(1) A Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak tárgyalások folytatására egy vagy több harmadik országgal, hogy megállapodás szülessen a következők feletti csoportfelügyelet gyakorlásának módját illetően:

a) olyan biztosítók vagy viszontbiztosítók, amelyeknek részesedő vállalkozásként a 213. cikk szerinti olyan vállalkozásaik vannak, amelyeknek központi irodája harmadik országban található; valamint

b) olyan, harmadik országbeli biztosítók vagy harmadik országbeli viszontbiztosítók, amelyeknek részesedő vállalkozásként a 213. cikk szerinti olyan vállalkozásaik vannak, amelyeknek központi irodája a Közösségben található.

(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodásoknak különösen annak biztosítására kell törekedniük, hogy:

a) a tagállamok felügyeleti hatóságai hozzájuthassanak a Közösségen belül központi irodával, valamint a Közösségen kívül leányvállalatokkal vagy részesedésekkel rendelkező biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportszintű felügyeletének ellátásához szükséges információkhoz; valamint

b) a harmadik országok felügyeleti hatóságai hozzájuthassanak a területükön található központi irodával, valamint az egy vagy több tagállamban leányvállalatokkal vagy részesedésekkel rendelkező harmadik országbeli biztosítók vagy viszontbiztosítók csoportszintű felügyeletének ellátásához szükséges információkhoz.

(3) A Szerződés 300. cikke (1) és (2) bekezdésének sérelme nélkül, a Bizottság az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíjbizottság segítségével megvizsgálja az (1) bekezdésben említett tárgyalások eredményét.

V. *FEJEZET*

Vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaságok

265. cikk

Csoporton belüli ügyletek

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy ha egy vagy több biztosító vagy viszontbiztosító anyavállalata vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság, az ezen biztosítók vagy viszontbiztosítók felügyeletéért felelős felügyeleti hatóságok általános felügyeletet gyakoroljanak az említett biztosítók vagy viszontbiztosítók és a vegyes tevékenységű biztosítói holdingtársaság és annak kapcsolt vállalkozásai közötti ügyletek felett.

(2) A 245., a 249-255. és a 258. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

266. cikk

Együttműködés harmadik országokkal

A harmadik országokkal való együttműködés tekintetében a 264. cikk értelemszerűen alkalmazandó.

IV. CÍM

BIZTOSÍTÓK REORGANIZÁCIÓJA ÉS FELSZÁMOLÁSA

I. FEJEZET

Hatály és fogalommeghatározások

267. cikk

E cím hatálya

Ez a cím a következő vállalkozásokat érintő reorganizációs intézkedésekre és felszámolási eljárásokra vonatkozik:

a) biztosítók;

b) harmadik országbeli biztosítóknak a Közösség területén lévő fióktelepei.

268. cikk

Fogalommeghatározások

(1) Ezen cím alkalmazásában a következő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni:

a) „illetékes hatóságok”: a tagállamok közigazgatási vagy igazságügyi hatóságai, amelyek a reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárások tekintetében illetékesek;

b) „fióktelep”: valamely biztosító bármilyen állandó jelenléte a székhely szerinti tagállamon kívüli tagállam területén, amely biztosítási tevékenységet folytat;

c) „reorganizációs intézkedések”: az illetékes hatóságok bármilyen beavatkozását magukban foglaló intézkedések, amelyek célja, hogy a biztosító pénzügyi helyzetét megőrizze, vagy helyreállítsa, és amelyek a biztosítón kívüli felek korábban meglévő jogait érintik, ideértve, de nem kizárólagosan azokat az intézkedéseket, amelyek a kifizetések, illetve a végrehajtási intézkedések felfüggesztésének vagy a kárigények csökkentésének lehetőségét is magukban foglalják;

d) „felszámolási eljárás”: olyan kollektív eljárások, amelyek magukban foglalják a biztosító eszközeinek értékesítését és az ebből származó bevétel hitelezők, részvényesek vagy adott esetben tagok közötti szétosztását, és amelyek szükségszerűen magukban foglalják az illetékes hatóságok bármilyen beavatkozását, ideértve azt is, amikor a kollektív eljárást egyezség, vagy ehhez hasonló intézkedés szünteti meg, függetlenül attól, hogy ezek fizetőképtelenségre vezethetők-e vissza, illetve, hogy önkéntesek vagy kötelezőek-e;

e) „vagyonfelügyelő”: az illetékes hatóságok által a reorganizációs intézkedések lebonyolításának céljára kinevezett személy vagy testület;

f) „felszámoló”: az illetékes hatóságok vagy a biztosító irányító testületei által a felszámolási eljárás lebonyolítása céljából kinevezett személy vagy testület;

g) „biztosítási kárigény”: minden olyan összeg, amivel a biztosító biztosított személyeknek, szerződőknek, kedvezményezetteknek vagy bármilyen más olyan károsult félnek tartozik, akinek közvetlen perlési joga van a biztosítóval szemben, és amely valamely biztosítási szerződésből vagy a 2. cikk (3) bekezdésének b) és c) pontjában előírt bármiféle, a direkt biztosítás körébe tartozó ügyletből származik, ideértve az említettek számára félretett összegek, amennyiben az adósság bizonyos elemei még nem ismertek.

Biztosítási kárigénynek kell tekinteni azokat a biztosítási díjakat is, amelyekkel a biztosító a felszámolási eljárás megindítása előtt az első albekezdés g) pontjában említett biztosítási szerződések, illetve ügyletek meg nem kötése vagy felmondása miatt tartozik az ilyen szerződésekre vagy ügyletekre alkalmazandó jogszabályok szerint.

(2) E címnek a harmadik országbeli biztosítók valamely tagállamban lévő fióktelepére vonatkozó reorganizációs intézkedésekre és felszámolási eljárásokra alkalmazása érdekében a következő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni:

a) „székhely szerinti tagállam”: az a tagállam, amelyben a fióktelep a 145–149. cikknek megfelelően engedélyt kapott;

b) „felügyeleti hatóságok”: a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai;

c) „illetékes hatóságok”: a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai.

II. FEJEZET

Reorganizációs intézkedések

269. cikk

A reorganizációs intézkedések elfogadása Alkalmazandó jog

(1) Kizárólag a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai jogosultak döntést hozni reorganizációs intézkedésekről biztosítók tekintetében, beleértve azok fióktelepeit is.

(2) A reorganizációs intézkedések nem zárják ki a felszámolási eljárás megindítását a székhely szerinti tagállam részéről.

(3) A reorganizációs intézkedésekre a székhely szerinti tagállamban alkalmazandó törvények, rendeletek és eljárások irányadók, kivéve, amennyiben erről a 285–292. cikk másképpen rendelkezik.

(4) A székhely szerinti tagállam jogszabályai szerint hozott reorganizációs intézkedések teljes körű hatállyal bírnak az egész Közösségben, minden további formalitás nélkül, beleértve a más tagállamokban harmadik felekkel szembeni intézkedéseket is, még akkor is, ha az ilyen más tagállamok jogszabályai nem rendelkeznek az ilyen reorganizációs intézkedésekről, vagy alternatív módon, végrehajtásukat olyan feltételektől teszik függővé, amelyek nem teljesültek.

(5) A reorganizációs intézkedések az egész Közösség területén akkor hatályosulnak, amikor a székhely szerinti tagállamban hatályba lépnek.

270. cikk

A felügyeleti hatóságok tájékoztatása

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai kötelesek sürgősen tájékoztatni az említett tagállam felügyeleti hatóságait bármilyen reorganizációs intézkedésről hozott határozatukról, ha lehetséges, még annak elfogadása előtt, illetve, ha ez nem lehetséges, akkor közvetlenül azután.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai kötelesek sürgősen tájékoztatni az összes többi tagállam felügyeleti hatóságait a reorganizációs intézkedések elfogadására vonatkozó határozatról, beleértve az ilyen intézkedések lehetséges gyakorlati hatásait is.

271. cikk

A reorganizációs intézkedésekről szóló határozatok közzététele

(1) Amennyiben a székhely szerinti tagállamban fellebbezni lehet valamely reorganizációs intézkedés ellen, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai, a vagyonfelügyelő vagy bármilyen, a székhely szerinti tagállamban erre jogosult személy köteles a reorganizációs intézkedésre vonatkozó határozatot a székhely szerinti tagállamban az előírt közzétételi eljárásoknak megfelelően nyilvánosságra hozni, továbbá a reorganizációs intézkedést tartalmazó dokumentum kivonatát az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a legkorábbi alkalommal közzétenni.

A többi tagállam felügyeleti hatóságai, amelyeket a 270. cikk szerint tájékoztattak a reorganizációs intézkedésről szóló határozatról, az általuk megfelelőnek ítélt módon biztosíthatják az ilyen határozat közzétételét illetékességi területükön.

(2) Az (1) bekezdésben előírt közleményekben meg kell határozni a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságát, az alkalmazandó jogot, amint arról a 269. cikk (3) bekezdése rendelkezik, valamint a kinevezett vagyonfelügyelőt, ha van ilyen. A közleményeket annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy valamelyik hivatalos nyelvén kell elkészíteni, amelyben a tájékoztatást közzéteszik.

(3) A reorganizációs intézkedések a közzétételre vonatkozó (1) és (2) bekezdésben meghatározott rendelkezésektől függetlenül alkalmazandók, és teljes mértékben hatályosak a hitelezőkkel szemben, kivéve, ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai vagy az ilyen tagállam törvényei erről másképpen rendelkeznek.

(4) Amennyiben a reorganizációs intézkedések kizárólag a biztosító részvényeseinek, tagjainak vagy alkalmazottainak jogait érinti e minőségükben, az (1), (2) és (3) bekezdés nem alkalmazandó, kivéve, ha az ilyen reorganizációs intézkedésekre alkalmazandó jog másképpen rendelkezik.

Az illetékes hatóságoknak kell meghatározniuk azt a módot, amely szerint az első albekezdésben említett feleket az alkalmazandó jognak megfelelően tájékoztatni kell.

272. cikk

Az ismert hitelezők tájékoztatása A követelés-bejelentés joga

(1) Amennyiben a székhely szerinti tagállam jogszabályai előírják a követelés bejelentését annak elismerése céljából, vagy kötelezően előírja azoknak a hitelezőknek a tájékoztatását a reorganizációs intézkedésről, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája az említett tagállamban van, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai vagy a vagyonfelügyelő szintén kötelesek tájékoztatni azokat az ismert hitelezőket, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája egy másik tagállamban van, a 281. cikknek és a 283. cikk (1) bekezdésének megfelelően.

(2) Amennyiben a székhely szerinti tagállam jogszabályai rendelkeznek azoknak a hitelezőknek a követelés-bejelentési vagy követeléseikkel kapcsolatban észrevételezési jogáról, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája az említett tagállamban van, a valamely másik tagállamban lakóhellyel, szokásos tartózkodási hellyel vagy központi irodával rendelkező hitelezőknek ugyanilyen joggal kell rendelkezniük a 282. cikknek és a 283. cikk (2) bekezdésének megfelelően.

III. FEJEZET

Felszámolási eljárás

273. cikk

A felszámolási eljárás megindítása A felügyeleti hatóságok tájékoztatása

(1) Kizárólag a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai jogosultak határozatot hozni valamely biztosító tekintetében felszámolási eljárás megindításáról, beleértve annak más tagállamokban lévő fióktelepeit is. A határozat meghozható a reorganizációs intézkedések hiányában vagy elfogadásuk után is.

(2) A biztosító (beleértve annak más tagállamokban lévő fióktelepeit is) elleni felszámolási eljárás megindítására vonatkozó, a székhely szerinti tagállam jogszabályai szerint elfogadott határozatot további formalitások nélkül az egész Közösségben el kell ismerni, és az a többi tagállam területén akkor hatályosul, amikor abban a tagállamban, amelyben az eljárást megindították, hatályba lépett.

(3) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai sürgősen tájékoztatják az érintett tagállam felügyeleti hatóságait a felszámolási eljárás megindításáról hozott határozatról, ha lehetséges, még az eljárás megindítása előtt, vagy ha ez nem lehetséges, akkor közvetlenül az után.

A székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai kötelesek sürgősen tájékoztatni az összes többi tagállam felügyeleti hatóságait a felszámolási eljárás megindítására vonatkozó határozatról, ideértve az ilyen eljárás lehetséges gyakorlati hatásait is.

274. cikk

Alkalmazandó jog

(1) Valamely biztosító tekintetében a felszámolási eljárás megindítására vonatkozó határozatra, a felszámolási eljárásra és annak hatásaira a székhely szerinti tagállamban alkalmazandó jogszabályok az irányadók, kivéve, ha erről a 285–292. cikk másképpen rendelkezik.

(2) A székhely szerinti tagállam joga határozza meg legalább a következőket:

a) azokat az eszközöket, amelyek a vagyon részét képezik, és a biztosító által a felszámolási eljárás megindítása után megszerzett vagy rá szálló eszközök kezelését;

b) a biztosító és a felszámoló jogköreit;

c) azokat a feltételeket, amelyek alapján beszámítást lehet alkalmazni;

d) a felszámolási eljárásnak azokra az érvényben levő szerződésekre gyakorolt hatásait, amelyekben a biztosító szerződő fél;

e) a felszámolási eljárásnak az egyes hitelezők által indított eljárásokra gyakorolt hatásait a függőben lévő peres eljárások kivételével a 292. cikkben említetteknek megfelelően;

f) azokat a követeléseket, amelyeket a biztosító vagyonával szemben be kell nyújtani és a felszámolási eljárás megindítása után felmerülő követelések kezelési módját;

g) a követelések benyújtására, igazolására és elfogadására irányadó szabályokat;

h) az eszközök értékesítéséből származó bevétel felosztására, a követelések rangsorolására, és a felszámolási eljárás megindítása után valamely dologi jog vagy beszámítás révén részleges kielégítést nyert hitelezők jogaira irányadó szabályokat;

i) a felszámolási eljárás befejezésének feltételeit és következményeit, különös tekintettel az egyezséggel történő lezárásra;

j) a hitelezőknek a felszámolási eljárás lezárása után fennálló jogait;

k) a felet, aki a felszámolási eljárás során felmerülő költségeket és kiadásokat viseli; és

l) a valamennyi hitelező számára hátrányos jogi aktusok semmisségére, megtámadhatóságára vagy végrehajthatatlanságára vonatkozó szabályokat.

275. cikk

A biztosítási kárigények kezelése

(1) A tagállamok kötelesek biztosítani, hogy a biztosítási kárigények elsőbbséget élvezzenek a biztosítóval szembeni egyéb követelésekkel szemben az alábbi módok egyikének vagy mindkettőnek megfelelően:

a) a biztosítástechnikai tartalékok fedezetét képező eszközök tekintetében a biztosítási kárigények abszolút elsőbbséget élveznek bármilyen más, a biztosítóval szembeni igénnyel szemben; és/vagy

b) a biztosító összes eszköze tekintetében a biztosítási kárigények elsőbbséget élveznek minden más, a biztosítóval szembeni igénnyel szemben a következők egyedül lehetséges kivételével:

i. a munkavállalók munkaszerződésekből és munkaviszonyból származó követelései;

ii. államháztartási szervek adójellegű követelései;

iii. a szociális biztonsági rendszerek követelései;

iv. a dologi jog hatálya alá tartozó eszközökre vonatkozó követelések.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltak sérelme nélkül a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a felszámolási eljárás során felmerülő költségek egésze vagy egy része elsőbbséget élvezzen a biztosítási kárigényekkel szemben a nemzeti jogukban meghatározott módon.

(3) Azok a tagállamok, amelyek az (1) bekezdés a) pontjában meghatározott lehetőséget választották, kötelesek előírni a biztosítók számára, hogy a 276. cikkel összhangban külön nyilvántartást hozzanak létre, és azt naprakészen vezessék.

276. cikk

Külön nyilvántartás

(1) Minden biztosító központi irodájában külön nyilvántartást vezet azokról az eszközökről, amelyeket a székhely szerinti tagállam joga szerint számított és befektetett biztosítástechnikai tartalékainak fedezetére használ.

(2) Amennyiben valamely biztosító mind élet-, mind neméletbiztosítással foglalkozik, központi irodájában külön nyilvántartásokat vezet mindkét üzletágra.

Azonban amennyiben a tagállam engedélyezi a biztosítónak, hogy életbiztosításra és az I. melléklet A. részének 1. és 2. ágazatában felsorolt kockázatokra nyújtson fedezetet, rendelkezhet úgy, hogy az ilyen biztosítók összes tevékenységükről egyetlen nyilvántartást vezessenek.

(3) A székhely szerinti tagállamban alkalmazandó jog szerint értékelt, nyilvántartásba vett eszközök összértéke semmilyen időpontban sem lehet kevesebb a biztosítástechnikai tartalékok értékénél.

(4) Amennyiben valamely nyilvántartásba vett eszköz valamely hitelező vagy harmadik fél javára dologi jog hatálya alá tartozik, ami azt eredményezi, hogy az eszköz értékének ez a része nem áll rendelkezésre kötelezettségvállalások fedezetére, ezt a tényt fel kell venni a nyilvántartásba, és a rendelkezésre nem álló összeget nem szabad a (3) bekezdésben említett összértékbe beszámítani.

(5) Egy eszköznek a biztosító felszámolása esetén történő kezelését a 275. cikk első bekezdésének a) pontjában megállapított lehetőségre tekintettel a székhely szerinti tagállam joga határozza meg, kivéve akkor, ha a 286., 287. és a 288. cikk vonatkozik az adott eszközre, amennyiben:

a) a biztosítástechnikai tartalékok fedezetére használt eszköz valamely hitelező vagy harmadik fél javára dologi jog hatálya alá tartozik úgy, hogy nem felel meg a 4. bekezdésben meghatározott feltételeknek;

b) az ilyen eszköz valamely hitelező vagy harmadik fél javára jogcímfenntartás hatálya alá tartozik; vagy

c) a hitelező jogosult követelésének a biztosító követelésével szembeni beszámítására.

(6) A felszámolási eljárás megindítása után az (1)–(5) bekezdés szerint nyilvántartásba vett eszközök összetételét nem szabad megváltoztatni, és a tisztán elírásból adódó hibák javítása kivételével, a nyilvántartásokat nem szabad megváltoztatni, kivéve az illetékes hatóság engedélyével.

Azonban, a felszámoló hozzáadja az említett eszközökhöz az ezekből származó hozamot, valamint a felszámolási eljárás megindítása, illetve a biztosítási kárigények kifizetésének időpontja vagy a portfólió esetleges átruházásának időpontja között az érintett biztosítási ágazat tekintetében kézhez vett tiszta díjbevétel összegét.

(7) Amennyiben az eszközök értékesítésének eredménye kevesebb, mint a nyilvántartásban becsült értékük, a felszámolónak indokolnia kell ezt a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságai előtt.

277. cikk

Engedményezés valamely garanciarendszerre

A székhely szerinti tagállam rendelkezhet úgy, hogy ahol a biztosítási hitelezők jogait az ilyen tagállamban létrehozott garanciarendszerre engedményezik, az ilyen rendszer követelései ne élvezzék a 275. cikk (1) bekezdésében foglalt rendelkezések előnyeit.

278. cikk

Az elsőbbséget élvező követelések eszközökkel történő fedezete

A 275. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott lehetőséget választó tagállamok kötelesek előírni minden biztosítónak, hogy gondoskodjanak arról, hogy azokat a követeléseket, amelyek a 275. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében elsőbbséget élvezhetnek a biztosítási kárigényekkel szemben, és amelyeket a biztosító könyvelésében nyilvántartásba vettek, eszközökkel fedezzék bármely időpontban és a lehetséges felszámolástól függetlenül.

279. cikk

Az engedély visszavonása

(1) Amennyiben valamely biztosító tekintetében felszámolási eljárás megindításáról hoznak határozatot, e biztosító engedélyét vissza kell vonni a 144. cikkben meghatározott eljárásnak megfelelően, kivéve a (2) bekezdés céljaihoz szükséges mértéket.

(2) Az engedélynek az (1) bekezdés szerinti visszavonása nem akadályozza a felszámolót, illetve az illetékes hatóságok által kijelölt más személyt a biztosító bizonyos tevékenységeinek folytatásában addig a mértékig, ameddig az szükséges vagy helyénvaló a felszámolás céljaiból.

A székhely szerinti tagállam rendelkezhet úgy, hogy az ilyen tevékenységeket a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságainak jóváhagyásával és felügyelete alatt kell végezni.

280. cikk

A felszámolási eljárásokról szóló határozatok közzététele

(1) Az illetékes hatóság, a felszámoló vagy az illetékes hatóság által e célra kinevezett bármely személy köteles a felszámolási eljárás megindítására vonatkozó határozatot a székhely szerinti tagállamban előírt közzétételi eljárásoknak megfelelően nyilvánosságra hozni, valamint a felszámolásra vonatkozó határozat kivonatát az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétenni.

Az összes többi tagállam felügyeleti hatósága, amelyet a felszámolási eljárás megindítására vonatkozó határozatról a 273. cikk (3) bekezdése szerint tájékoztattak, biztosíthatja az ilyen határozatnak az illetékességi területén történő közzétételét az általa megfelelőnek tekintett módon.

(2) Az (1) bekezdésben említett tájékoztatóban meg kell határozni a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságát, az alkalmazandó jogot és a kinevezett felszámolót. A tájékoztatót annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy valamelyik hivatalos nyelvén kell elkészíteni, amelyen azt közzéteszik.

281. cikk

Az ismert hitelezők tájékoztatása

(1) A felszámolási eljárás megindításakor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai, a felszámoló, illetve az illetékes hatóságok által e célra kinevezett bármely személy köteles késedelem nélkül minden egyes olyan ismert hitelezőt, akinek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája egy másik tagállamban van, írásban tájékoztatni.

(2) Az (1) bekezdésben említett írásos tájékoztatásnak a határidők, a határidőkkel kapcsolatban meghatározott szankciók, a követelések illetve a követelésekre és bármely más intézkedésekre vonatkozó észrevételek elfogadására felhatalmazott testület vagy hatóság megjelölésére kell kiterjednie.

Az írásos tájékoztatóban jelezni kell, hogy azoknak a hitelezőknek, akiknek a követelései elsőbbséget élveznek vagy dologi joggal biztosítottak, be kell-e követeléseiket nyújtani.

A biztosítási kárigények esetén az írásos tájékoztatóban jelezni kell továbbá a felszámolási eljárás biztosítási szerződésekre gyakorolt általános hatásait, különösen azt az időpontot, amikor a biztosítási szerződések vagy ügyletek hatályukat vesztik, illetve a biztosított személyeknek a szerződéssel vagy ügylettel kapcsolatos jogait és kötelezettségeit.

282. cikk

Követelések benyújtásának joga

(1) Mindazok a hitelezők, beleértve a tagállamok állami hatóságait is, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája a székhely szerinti tagállamon kívüli valamelyik tagállamban van, jogosult követelést benyújtani, vagy a követelésekkel kapcsolatban írásos észrevételeit előterjeszteni.

(2) Az (1) bekezdésben említett hitelezőknek a követeléseit ugyanúgy kell kezelni és rangsorolni, mint az azonos jellegű olyan hitelezők által benyújtható követeléseket, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája a székhely szerinti tagállamban van. Az illetékes hatóságok ezért közösségi szinten megkülönböztetésmentesen működnek.

(3) Kivéve azokat az eseteket, amikor a székhely szerinti tagállam joga másképpen rendelkezik, a hitelező az igényét alátámasztó dokumentumok másolatait megküldi az illetékes hatóságnak, és jelzi a következőket:

a) a követelés jellegét és összegét;

b) a követelés felmerülésének időpontját;

c) hogy hivatkozik-e elsőbbségre, dologi jogi biztosítékra vagy a követelés tekintetében a jogcím fenntartására;

d) adott esetben, hogy milyen eszközöket fedez az ő biztosítéka.

A 275. cikkben a biztosítási kárigényeknek nyújtott elsőbbséget nem kell jelezni.

283. cikk

Nyelv és nyomtatvány

(1) A 281. cikk (1) bekezdésében említett írásos tájékoztatót a székhely szerinti tagállam hivatalos nyelvén vagy valamelyik hivatalos nyelvén kell elkészíteni.

Evégett egy nyomtatványt kell használni, amelyen a következő címek egyike szerepel az Európai Unió összes hivatalos nyelvén:

a) „Felhívás követelés benyújtására; betartandó határidők"; vagy

b) ahol a székhely szerinti tagállam joga a követelésekre vonatkozó észrevételek beterjesztéséről rendelkezik: „Felhívás követelésekre vonatkozó észrevételek beterjesztéséről; betartandó határidők".

Azonban, amikor valamely ismert hitelező biztosítási kárigény jogosultja, a 281. cikk (1) bekezdésében említett írásos értesítésben foglalt információt annak a tagállamnak a hivatalos nyelvén vagy valamelyik hivatalos nyelvén kell megadni, amelyben a hitelező lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája van.

(2) A hitelezők, akiknek lakóhelye, szokásos tartózkodási helye vagy központi irodája a székhely szerinti tagállamon kívüli valamelyik tagállamban van, az ilyen másik tagállam hivatalos nyelvén, vagy valamelyik hivatalos nyelvén nyújthatják be követeléseiket, vagy terjeszthetik elő észrevételeiket.

Azonban ebben az esetben a követeléseik benyújtása vagy követeléseikre vonatkozó észrevételeiknek előterjesztése, esettől függően, a székhely szerinti tagállam hivatalos nyelvén vagy valamelyik hivatalos nyelvén viseli a „Követelés benyújtása" vagy „Követelésekre vonatkozó észrevételek előterjesztése" címet, esettől függően.

284. cikk

A hitelezők rendszeres tájékoztatása

(1) A felszámolók megfelelő módon és rendszeresen kötelesek a hitelezőket tájékoztatni a felszámolás előrehaladtáról.

(2) A tagállamok felügyeleti hatóságai tájékoztatást kérhetnek a felszámolási eljárás fejleményeiről a székhely szerinti tagállam felügyeleti hatóságaitól.

IV. FEJEZET

Közös rendelkezések

285. cikk

Bizonyos szerződésekre és jogokra gyakorolt hatások

A 269. és 274. cikktől eltérve, a reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárások megindításának hatásaira a következő jog alkalmazandó:

a) a munkaszerződések és munkaviszonyok tekintetében kizárólag a munkaszerződésre vagy a munkaviszonyra alkalmazandó tagállami jog;

b) az ingatlan használatára vagy megszerzésére jogosító szerződés tekintetében kizárólag annak a tagállamnak a joga, amelynek területén az ingatlan található; és

c) a biztosítónak az állami nyilvántartásba vételi kötelezettség alá tartozó ingatlanra, hajóra vagy légijárműre vonatkozó jogai tekintetében annak a tagállamnak a joga, amelynek fennhatósága alatt a nyilvántartást vezetik.

286. cikk

Harmadik felek dologi jogai

(1) A reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárások megindítása nem érinti a hitelezők vagy harmadik felek olyan dologi jogait, amelyek az ilyen intézkedések foganatosítása, illetve az eljárás megindításának időpontjában egy másik tagállam területén található, és a biztosító tulajdonát képező tárgyi eszközökre vagy immateriális javakra, ingó vagy ingatlan eszközökre vonatkoznak, legyenek azok konkrét eszközök vagy meghatározatlan eszközök folyamatosan változó összessége.

(2) Az (1) bekezdésben említett jogok közé tartoznak legalább a következők:

a) az eszközök közvetlen vagy közvetett elidegenítésének joga és az ilyen eszközökből származó bevételből vagy jövedelemből a kielégítés joga elsősorban zálogjog vagy jelzálog révén;

b) a kizárólagos jog valamely követelés teljesítésére, különösen a követelés tekintetében a zálogjoggal biztosított jog, vagy a követelés garancia útján történő engedményezése;

c) az eszközök visszakövetelésére vagy helyreállításra irányuló jog bárkivel szemben, aki az erre jogosult fél szándékával ellentétes módon az eszközöket birtokolja, vagy használja;

d) az eszközök haszonélvezetére vonatkozó jog.

(3) Az állami nyilvántartásba bejegyzett és harmadik felekkel szemben érvényesíthető jogot, amely alapján az (1) bekezdés szerinti dologi jog megszerezhető, dologi jognak kell tekinteni.

(4) Az (1) bekezdés nem zárja ki a 274. cikk (2) bekezdésének l) pontjában említett, semmisségre, megtámadhatóságra vagy végrehajthatatlanságra irányuló lépéseket.

287. cikk

A jogcím fenntartása

(1) Valamely eszközt megvásárló biztosítóval szemben hozott reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárás megindítása nem érinti az értékesítőnek a jogcím fenntartására alapuló jogait, amennyiben az ilyen intézkedések foganatosításakor vagy a felszámolási eljárás megindításakor az eszköz az említett intézkedéseket foganatosító, illetve a felszámolási eljárást megindító tagállamtól eltérő tagállam területén volt.

(2) A reorganizációs intézkedések vagy a felszámolási eljárás megindítása valamely eszközt értékesítő biztosítóval szemben – az eszköz átadás-átvétele után – nem ad okot az értékesítés visszavonására vagy felmondására, és nem akadályozza a vevőt a jogcím megszerzésében, amennyiben az ilyen intézkedés vagy eljárás megindításakor az értékesített eszköz az említett intézkedéseket foganatosító, illetve a felszámolási eljárást megindító tagállamtól eltérő tagállam területén volt.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben foglaltak nem zárják ki a 274. cikk (2) bekezdésének l) pontjában említett, semmisségre, megtámadhatóságra vagy végrehajthatatlanságra irányuló lépéseket.

288. cikk

Beszámítás

(1) A reorganizációs intézkedések vagy felszámolási eljárások megindítása nem érinti a hitelezők azon jogát, hogy igényeljék követeléseiknek a biztosító követeléseivel szembeni beszámítását, amennyiben az ilyen beszámítást a biztosító követeléseire alkalmazandó jog lehetővé teszi.

(2) Az (1) bekezdés nem zárja ki a 274. cikk (2) bekezdésének l) pontjában említett, semmisségre, megtámadhatóságra vagy végrehajthatatlanságra irányuló lépéseket.

289. cikk

Szabályozott piacok

(1) A 286. cikk sérelme nélkül valamely reorganizációs intézkedésnek vagy a felszámolási eljárás megindításának valamely szabályozott piac résztvevőinek jogaira és kötelezettségeire gyakorolt hatására kizárólag az adott piacra alkalmazandó jog az irányadó.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltak nem zárják ki a 274. cikk (2) bekezdésének l) pontjában említett, semmisségre, megtámadhatóságra vagy végrehajthatatlanságra irányuló eljárást, amely az adott szabályozott piacra irányadó jog szerint a kifizetések vagy a tranzakciók hatálytalanítására irányul.

290. cikk

Hátrányos intézkedések

A 274. cikk (2) bekezdésének l) pontja nem alkalmazható, amennyiben az a személy, aki előnyöket szerzett egy, az összes hitelező számára hátrányos jogi intézkedésből, bizonyítja, hogy az intézkedés a székhely szerinti tagállamon kívüli valamelyik tagállam joga alá tartozik, valamint, hogy ez a jog az adott esetben nem teszi lehetővé az ilyen intézkedés megtámadását.

291. cikk

Harmadik fél vásárlók védelme

A következő jog alkalmazandó, amennyiben a biztosító valamely reorganizációs intézkedés elfogadása vagy a felszámolási eljárás megindítása után megkötött szerződéssel ellenérték fejében elidegeníti a következők valamelyikét:

a) ingatlan eszközök tekintetében annak a tagállamnak a joga, amelynek területén az ingatlan található;

b) közhitelű lajstromozásra kötelezett hajó vagy légi jármű tekintetében annak a tagállamnak a joga, amelynek fennhatósága alatt a nyilvántartást vezetik;

c) átruházható vagy más olyan értékpapír tekintetében, amelynek léte vagy átruházása egy tagállamban található, illetve ott vezetett, jogszabály által előírt nyilvántartásba, számlára vagy központi letéti rendszerbe való bejegyzést igényel, annak a tagállamnak a joga, amelynek felügyelete alatt a nyilvántartást, számlát vagy rendszert vezetik.

292. cikk

Függőben lévő peres ügyek

A reorganizációs intézkedéseknek vagy felszámolási eljárásoknak a biztosítótól elvont eszközök vagy megvont jogok tárgyában indított, de függőben lévő peres ügyekre gyakorolt hatásaira kizárólag annak a tagállamnak a joga irányadó, amelyben a peres ügy függőben van.

293. cikk

Vagyonfelügyelők és felszámolók

(1) A vagyonfelügyelő vagy felszámoló kinevezését az eredeti kinevező határozat hitelesített másolatával vagy bármilyen más, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által kibocsátott igazolással kell tanúsítani.

A tagállam, amelyben a vagyonfelügyelő vagy felszámoló el kíván járni, megkövetelheti ezen igazolásnak a szóban forgó tagállam hivatalos nyelvére vagy valamelyik hivatalos nyelvére történő lefordítását. A fordítás formális hitelesítésére vagy más hasonló formalitásra nincs szükség.

(2) A vagyonfelügyelők és felszámolók jogosultak az összes tagállam területén mindazokat a jogköröket gyakorolni, amelyek gyakorlására a székhely szerinti tagállam területén jogosultak.

A székhely szerinti tagállam jogával összhangban a reorganizációs intézkedés vagy a felszámolási eljárás során ki lehet nevezni személyeket a vagyonfelügyelők vagy felszámolók segítésére, vagy képviseletére, különösen a fogadó tagállamokban és különösen annak érdekében, hogy segítséget nyújtsanak az ezen államban lévő hitelezőknél felmerülő esetleges nehézségek megoldásában.

(3) A székhely szerinti tagállam joga szerinti jogköreik gyakorlása során a vagyonfelügyelők vagy felszámolók kötelesek megfelelni azon tagállamok jogszabályainak, amelyben eljárni kívánnak, különös tekintettel az eszközök értékesítésére és az alkalmazottak tájékoztatására vonatkozó rendelkezésekre.

Ezek a jogkörök nem tartalmazhatják kényszer alkalmazását vagy a peres eljárásokban vagy jogvitákban az ítélkezés jogát.

294. cikk

Az állami nyilvántartásba való felvétel

(1) A vagyonfelügyelő, a felszámoló vagy a székhely szerinti tagállamban megfelelően felhatalmazott más hatóság vagy személy kérheti, hogy a reorganizációs intézkedést vagy a felszámolási eljárás megindítására vonatkozó határozatot jegyezzék be valamely, a többi tagállamban vezetett vonatkozó állami nyilvántartásba.

Azonban, ha valamely tagállam kötelező nyilvántartásba vételt ír elő, az első albekezdésben említett hatóság vagy személy köteles minden intézkedést meghozni az ilyen nyilvántartásba vétel biztosítására.

(2) A nyilvántartásba vétel költségeit az eljárás során felmerülő költségnek, illetve kiadásnak kell tekinteni.

295. cikk

Szakmai titoktartás

Mindazokat a személyeket, akik a 270., 273. és 296. cikkben előírt eljárásokkal kapcsolatban információ fogadására vagy kiadására kötelesek, a 64-69. cikk szakmai titoktartási kötelezettségre vonatkozó rendelkezései kötik, kivéve az igazságügyi hatóságokat, amelyekre a fennálló nemzeti jogszabályok vonatkoznak.

296. cikk

Harmadik országbeli biztosítók fióktelepeinek a kezelése

Ha egy harmadik országbeli biztosítónak több mint egy tagállamban vannak fióktelepei, valamennyi fióktelepet függetlenül kell kezelni ezen cím alkalmazása során.

E tagállamok illetékes hatóságai és felügyeleti hatóságai igyekeznek cselekményeiket összehangolni.

A vagyonfelügyelők vagy felszámolók hasonlóképpen megkísérlik cselekményeiket összehangolni.

V. CÍM

EGYÉB RENDELKEZÉSEK

297. cikk

Bírósághoz fordulás joga

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelv végrehajtása érdekében elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján a biztosítókra vagy viszontbiztosítókra vonatkozóan hozott határozatokkal szemben a biztosítónak vagy viszontbiztosítónak joga legyen bírósághoz fordulni.

298. cikk

A tagállamok és a Bizottság közötti együttműködés

(1) A tagállamok együttműködnek a biztosítás és viszontbiztosítás felügyeletének Közösségen belüli megkönnyítése, valamint ezen irányelv alkalmazása érdekében.

(2) A Bizottság és a tagállamok felügyeleti hatóságai szorosan együttműködnek a biztosítás és viszontbiztosítás felügyeletének Közösségen belüli megkönnyítése, valamint az irányelv alkalmazása során adódó bármilyen nehézség vizsgálata érdekében.

(3) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot minden nagyobb nehézségről, amely ezen irányelv alkalmazása során felmerül.

A Bizottság és az érintett tagállamok felügyeleti hatóságai minden ilyen nehézséget a lehető leggyorsabban kivizsgálnak, hogy arra megfelelő megoldást találjanak.

299. cikk

Euro

Amikor az irányelv az eurót említi, a minden év december 31. napjától alkalmazandó nemzeti valutában kifejezett árfolyamérték alatt a megelőző október hónap utolsó olyan napján érvényes érték értendő, amelyre vonatkozóan az euro árfolyamérték a Közösség összes valutájában rendelkezésre áll.

300. cikk

Euróban megadott összegek felülvizsgálata

Az ezen irányelvben euróban megadott összegeket ötévente úgy kell kiigazítani, hogy az euróban megállapított bázisösszeget az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó, általános európai fogyasztói árindexben 2012. október 31. és a felülvizsgálat dátuma között bekövetkezett százalékos változással emelik meg, és ezt100 000 EUR többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó felülvizsgálat óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, az összegeket nem vizsgálják felül.

A Bizottság a felülvizsgált összegeket közzéteszi az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*.

A tagállamoknak a felülvizsgált összegeket az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* történt közzétételétől számított 12 hónapon belül kell átültetniük.

301. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottság segíti.

(2) Amennyiben erre a bekezdésre történik hivatkozás, az 1999/468/EK határozat 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel 8. cikkének rendelkezéseire is.

(3) Amennyiben erre a bekezdésre történik hivatkozás, az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7.. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel 8. cikkének rendelkezéseire is.

302. cikk

Az 57–63. cikknek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések hatálybalépése előtt benyújtott értesítések

Az azon szándékolt részesedésszerzésekre alkalmazott értékelési eljárást, amelyekre vonatkozóan az 57-63. cikknek való megfeleléshez szükséges törvények, rendeletek vagy közigazgatási rendelkezések hatálybalépését megelőzően nyújtották be 57. cikkben említett bejelentést az illetékes hatóságok felé, a bejelentés időpontjában a tagállamokban érvényben lévő nemzeti joggal összhangban kell elvégezni.

303. cikk

A 2003/41/EK irányelv módosítása

A 2003/41/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 17. cikk (2) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A kiegészítő eszközök minimális összegének kiszámítására a 17a–17d. cikkben megállapított szabályok alkalmazandók.”

2. A szöveg a következő cikkekkel egészül ki:

„17a. cikk

A rendelkezésre álló szavatoló tőke

(1) Minden tagállam előírja, hogy a 17. cikk (1) bekezdésében említett minden olyan biztosító, amely az adott tagállam területén található, mindenkori teljes üzleti tevékenysége vonatkozásában megfelelő rendelkezésre álló minimális szavatoló tőkét képezzen, amelynek összege legalább egyenlő az ezen irányelvben meghatározott minimummal.

(2) A rendelkezésre álló szavatolótőke az intézménynek az előrelátható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközeiből áll, beleértve a következőket:

a) a befizetett részvénytőke, vagy biztosító egyesület esetében a tényleges induló tőke, hozzáadva a biztosító egyesület tagjainak azon számláit, amelyek kielégítik a következő kritériumokat:

i. az alapító okirat és az alapszabály előírja, hogy ezekről a számlákról kifizetéseket a biztosító egyesület tagjai számára csak olyan mértékben lehet teljesíteni, hogy emiatt a szavatolótőke ne essen az előírt szint alá, vagy a vállalkozás megszűnése után csak akkor, ha a vállalkozás egyéb tartozásait már rendezték;

ii. az alapító okirat és az alapszabály előírja, hogy az i. pontban említett valamennyi kifizetés tekintetében, kivéve a biztosító egyesületi tagság egyéni megszüntetésének esetét, az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal előre értesíteni kell, és azok megtilthatják a kifizetést ezen az időszakon belül; és

iii. az alapító okirat és az alapszabály vonatkozó rendelkezéseit csak azután lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok kinyilvánították, hogy nincs ellenvetésük a módosítással szemben, az i. és ii. pontban foglalt feltételek sérelme nélkül;

b) (kötelező és szabad) tartalékok, amelyek nem a biztosítási kockázati kötelezettségeknek felelnek meg;

c) a kifizetendő osztalékok levonása után az előző évekről áthozott nyereség vagy veszteség; és

d) amennyiben a nemzeti jog erre lehetőséget biztosít, a mérlegben megjelenő eredménytartalék, ott, ahol ez rendelkezésre áll az esetlegesen felmerülő veszteségek fedezetére, és ahol nem bocsátották rendelkezésre a tagoknak és kedvezményezetteknek történő kifizetésre.

A rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a közvetlenül az intézmény birtokában lévő saját részvények összegével.

(3) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőket is tartalmazza:

a) kumulált elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha ez az alacsonyabb – a minimális szavatolótőke-szükséglet 50 %-áig, amelynek legfeljebb 25 %-a rögzített futamidejű alárendelt kölcsöntőkéből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve, hogy az intézmény csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező érvényű megállapodások léteznek, amelyek alapján az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése mögé rangsorolják és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik;

b) a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az a) pontban említetteken kívüli kumulatív elsőbbségi részvényeket is, a rendelkezésre álló minimális szavatoló tőke, az összes ilyen értékpapírra vonatkozó minimális szavatolótőke-szükséglet, vagy az a) pontban említett alárendelt kölcsöntőke közül annak legfeljebb 50 %-áig, amelyik a legkevesebb, feltéve, hogy megfelelnek a következőknek:

i. nem fizethetők vissza a bemutató kezdeményezésére vagy az illetékes hatóság előzetes beleegyezése nélkül;

ii. a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie az intézmény számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

iii. a kölcsönadó az intézménnyel szemben fennálló követeléseinek a fizetési rangsorban teljes egészében a nem alárendelt hitelezők követelései után kell következnie;

iv. az értékpapírok kibocsátása kapcsán elkészített dokumentációnak tartalmaznia kell a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő-képességét, eközben lehetővé téve a viszontbiztosító számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását; és

v. csak a teljes egészében befizetett összegek vehetők figyelembe.

Az a) pont alkalmazásában az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is eleget kell tennie:

i. kizárólag a teljes egészében befizetett pénzeszközök vehetők figyelembe;

ii. a rögzített lejáratú kölcsönök esetében az eredeti lejáratnak legalább ötévesnek kell lennie. A visszafizetési napot megelőző egy évnél nem későbbi időpontban az intézménynek tervet kell az illetékes hatóságoknak jóváhagyásra benyújtania, amelyben bemutatja, hogyan fogja a rendelkezésre álló szavatoló tőkét az előírt szinten tartani, vagy erre a szintre hozni a kölcsön lejáratakor; kivéve, ha azt a mértéket, amelynek erejéig a kölcsön a rendelkezésre álló szavatoló tőke részeként rangsorolható, a visszafizetés napját megelőző legalább öt évben fokozatosan csökkentik. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve, hogy a kibocsátó intézmény ezt kérelmezi, és a rendelkezésére álló szavatoló tőke nem süllyed a megkövetelt szint alá;

iii. azok a kölcsönök, amelyek lejárata nincs rögzítve, csak ötéves felmondással fizethetők vissza, kivéve, ha a kölcsönöket többé nem tekintik a rendelkezésre álló szavatoló tőke elemének, vagy kivéve, hogy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulását külön megkövetelik az előtörlesztéshez. Az utóbbi esetben az intézménynek a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha az intézmény szavatoló tőkéje nem csökken a megkövetelt szint alá;

iv. a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy, az intézmény felszámolását kivéve, meghatározott körülmények esetében a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik; és

v. a kölcsönszerződést csak akkor lehet módosítani, ha az illetékes hatóságok nyilatkoztak arról, hogy nincs kifogásuk a módosítás ellen;

(4) Az intézmény által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, megfelelő bizonyítékkal ellátott kérelemre és az illető illetékes hatóság egyetértésével, a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőket is magában foglalhatja:

a) ott, ahol a zillmerezést nem gyakorolják, vagy amennyiben gyakorolják is, az kevesebb, mint a díjban foglalt szerzési költségek terhe, a nem zillmerezett vagy a részlegesen zillmerezett matematikai tartalék, valamint a díjban foglalt szerzési költségek terhével egyenértékű arányban zillmerezett matematikai tartalék közötti különbség;

b) az eszközértékelésből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek;

c) a be nem fizetett részvénytőke vagy induló tőke fele, ha a befizetett rész az illető részvény- vagy indulótőke 25 %-át teszi ki, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, vagy a minimális szavatoló tőke – amelyik kevesebb – 50 %-áig.

Az a) pontban említett érték azonban nem haladhatja meg az életbiztosítási és foglalkoztatói nyugellátási tevékenységek vonatkozó tőkeösszegei és mindazon biztosítási kötvényekre vonatkozó matematikai tartalékok közötti különbség 3,5 %-át, amelyeknél a zillmerezés lehetséges. A különbséget csökkenteni kell az eszközként bemutatott esetleges amortizálatlan szerzési költségek összegével

(5) A Bizottság a (2)–(4) bekezdéssel kapcsolatban végrehajtási intézkedéseket fogadhat el olyan fejlemények figyelembevétele érdekében, amelyek a szavatoló tőkéhez figyelembe vehető elemek technikai kiigazítását indokolják.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 21b. cikkben említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

17b. cikk

A minimális szavatoló tőke

(1) Figyelemmel a 17c. cikkre, a minimális szavatoló tőkét a (2)–(6) bekezdésben meghatározott módon, az elvállalt kötelezettségeknek megfelelően kell meghatározni.

(2) A minimális szavatoló tőke egyenlő a következő két eredmény összegével:

a) első szám:

a viszontbiztosításba vett ügyletekkel együtt számított közvetlen biztosításokhoz, valamint a viszontbiztosításba adott ügyletekhez kapcsolódó matematikai tartalékok 4 %-át meg kell szorozni az előző pénzügyi évre a viszontbiztosításba adott ügyletek levonásával számított összes matematikai tartaléknak a bruttó összes matematikai tartalékhoz viszonyított arányával,

ami nem lehet kevesebb, mint 85 %;

b) második szám:

azoknál a szerződéseknél, ahol a kockáztatott tőke nem negatív, az ilyen, az intézmény által vállalt tőke 0,3 %-át meg kell szorozni az előző pénzügyi év viszontbiztosításba adott és visszaengedményezett ügyletek után az intézmény kötelezettségeként fennmaradó teljes kockáztatott tőke és a viszontbiztosítással nem csökkentett teljes kockáztatott tőke arányával, ami nem lehet kevesebb, mint 50 %.

A legfeljebb három éves időszakon belüli elhalálozásra vonatkozó életbiztosítás esetén az említett arány 0,1 %. A három évnél több, de öt évnél kevesebb időtartamra szóló ilyen életbiztosításoknál az említett arány 0,15 %.

(3) Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II) (*) 2. cikke (3) bekezdése a) pontjának iii. alpontjában említett kiegészítő biztosítás tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő a 17d. cikkben az intézményekre megállapított minimális szavatoló tőkével.

(4) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontjában említett tőkésítési műveletek tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő a (2). cikk a) pontjának megfelelően kiszámított matematikai tartalékok 4 %-ával.

(5) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának i. alpontjában említett műveletek tekintetében a minimális szavatoló tőke egyenlő eszközeik 1 %-ával.

(6) A 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése a) pontjának i. és ii. alpontjában említett befektetési alapokhoz kapcsolódó biztosítások, és a 2009/138/EK irányelv 2. cikke (3) bekezdése b) pontjának iii, iv. és v. alpontjában említett műveletek tekintetében a minimális szavatolótőke egyenlő a következők összegével:

a) amennyiben az intézmény befektetési kockázatot visel, a (2) bekezdés a) pontjának megfelelően kiszámított biztosítástechnikai tartalékok 4 %-a;

b) amennyiben az intézmény nem visel befektetési kockázatot, de az igazgatási költségek nagyságát több mint öt évre rögzítették, a biztosítástechnikai tartalékok 1 %-a, a (2) bekezdés a) pontjának megfelelően kiszámítva;

c) amennyiben az intézmény nem visel technikai kockázatot, és az igazgatási költségek nagyságát nem rögzítették több mint öt évre, az előző pénzügyi év adott biztosítási ágra vonatkozó nettó ügyviteli kiadásainak 25 %-a;

d) amennyiben az intézmény halál esetére szóló kockázatot vállal, a (2) bekezdés b) pontjának megfelelően kiszámított kockázati tőke 0,3 %-a.

17c. cikk

Biztonsági tőke

(1) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a 17b. cikkben meghatározott minimális szavatoló tőke egyharmada képezze a biztonsági tőkét. A biztonsági tőke a 17a. cikk (2) és (3) bekezdésében, valamint – a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága jóváhagyásával – a 17. cikk (4) bekezdése b) pontjában felsorolt tételekből áll.

(2) A biztonsági tőke legalább 3 millió EUR. A tagállam engedélyezheti a minimális biztonsági tőke 25 %-kal való csökkentését a biztosító egyesületek vagy biztosító jellegű egyesületek esetében.

17d. cikk

Minimális szavatoló tőke a 17b. cikk (3) bekezdése alkalmazásában

(1) A minimális szavatoló tőke meghatározható egyrészt a biztosítási díjak vagy hozzájárulások éves összege alapján, másrészt az utolsó három üzleti év átlagos kárigényteher alapján.

(2) A minimális szavatoló tőke összege a (3) és (4) bekezdés szerinti két eredmény közül a magasabb összeggel egyenlő.

(3) A díjak alapját az alábbiak szerint kiszámított bruttó díjelőírások vagy hozzájárulások közül a nagyobbik, a bruttó megszolgált díjak vagy hozzájárulások felhasználásával számolják ki.

A díjakat vagy hozzájárulásokat, amelyek tartalmazzák a közvetlen üzleti tevékenységgel összefüggő díjakhoz vagy hozzájárulásokhoz kapcsolódó költségeket az előző pénzügyi évben, összesíteni kell.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az utolsó pénzügyi évben a viszontbiztosításba vett üzletek összes díjbevételét.

Ebből az összegből azután le kell vonni az előző pénzügyi évben törölt biztosítási díjak vagy befizetések teljes összegét, valamint az összesítésben szereplő díjakat vagy befizetéseket terhelő adók és illetékek teljes összegét.

Az így kapott összeget két részre kell osztani, az első az összeg 50 millió EUR-t meg nem haladó része, a második rész az azt meghaladó része; ki kell számítani, majd összeadni az első részösszeg 18 %-át, illetőleg a második részösszeg16 %-át.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az előző három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is az intézmény által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma. Ez az arány nem lehet kevesebb, mint 50 %.

(4) A kárindexet a következőképpen kell számítani:

Összesíteni kell a közvetlen üzleti tevékenységgel kapcsolatban eszközölt kárkifizetések összegét (a viszontbiztosítási tevékenységet végzőket és a visszaengedményezőket terhelő kárrészesedés levonása nélkül) az (1) bekezdésben meghatározott időszakokban.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az ugyanezen időszakok alatt viszontbiztosításba vagy visszaengedményezésbe vett üzletek kárkifizetéseinek összegét, valamint a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra az előző pénzügyi év végén képzett függőkár-tartalékok összegét.

Ebből az összegből le kell vonni az (1) bekezdésben meghatározott időszakok alatt megtérült összegeket.

Az így maradt összegből le kell vonni az azon legutolsó pénzügyi évet, amelyre nézve léteznek számlák, megelőző második pénzügyi év kezdetén képzett függőkár-tartalékok összegét, a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra egyaránt.

Az így kapott összeg egyharmadát két részre kell osztani, amelyből az első legfeljebb 35 millió EUR-t tesz ki, a második rész pedig az e feletti többlet; ki kell számítani, majd összeadni az első részösszeg 26 %-át a második részösszeg 23 %-ával.

Az eredmény úgy adódik, hogy az így kiszámított összeget meg kell szorozni arra az előző három pénzügyi évre vonatkozó arányszámmal, amely a viszontbiztosításba engedményezett rész levonása után a továbbra is az intézmény által viselt követelések összegének és a követelések bruttó összegének az arányszáma. Ez az arány nem lehet kevesebb, mint 50 %.

(5) Amennyiben a (2)–(4) bekezdések szerint kiszámított minimális szavatoló tőke összege alacsonyabb, mint a megelőző évben, a minimális szavatoló tőke nem lehet kevesebb, mint a megelőző év minimális szavatoló tőkéje szorozva az előző pénzügyi év végén a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének és az előző pénzügyi év elején a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének a hányadosával. E számítások során a biztosítástechnikai tartalékokat a visszaengedményezéssel csökkentve kell kiszámítani, de az arány nem lehet egynél nagyobb.

(*) HL L 335., 2009.12.17., 1. o.".

3. A szöveg a következő cikkekkel egészül ki:

„*21a. cikk*

A biztonsági tőke összegének felülvizsgálata

(1) Az euróban megállapított összegeket – ahogyan ezt a 17c. cikk (2) bekezdése megállapítja – 2012. október 31-től kezdve évente felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó harmonizált fogyasztói árindex változásait.

Ezt az összeget automatikusan ki kell igazítani úgy, hogy az euróban megállapított bázisösszeget megemelik az említett index 2009. december 31. és a felülvizsgálati időpont közötti idő alatt bekövetkezett százalékos változásával, és ezt-100 000 EUR többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó kiigazítás óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, nem kell kiigazítást végezni.

(2) A Bizottság évente tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felülvizsgálatról és az (1) bekezdésben említett kiigazított összegről.

21b. cikk

Bizottsági eljárás

(1) A Bizottság munkáját a Bizottság 2004/9/EK határozata (*) alapján létrehozott európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottság segíti.

(2) Amennyiben erre a bekezdésre történik hivatkozás, az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, tekintettel 8. cikkének rendelkezéseire.

(*) HL L 3., 2004.1.7., 34. o."

304. cikk

Időtartam alapú részvénypiaci kockázati részmodul

(1) A tagállamok engedélyezhetnek életbiztosítókat, amennyiben azok:

a) a 2003/41/EK 4. cikke szerinti foglalkoztatónyugdíj-szolgáltatási üzletágban tevékenykednek; vagy

b) a nyugdíjba vonulás elérésére vagy annak várható elérésére való hivatkozással nyújtanak nyugellátásokat, ahol az ezen ellátásokért fizetett biztosítási díjak adóból való levonása engedélyezett a szerződők számára a vállalkozást engedélyező tagállam nemzeti jogával összhangban;

amennyiben

i. valamennyi, az ezen üzletághoz kapcsolódó kötelezettséget és az azok fedezetéül szolgáló eszközöket el kell különíteni a biztosító vállalkozás egyéb tevékenységeitől, azokat elkülönítetten kell kezelni és szervezni, az átruházás bármilyen lehetősége nélkül;

ii. az a) és b) pontban említett vállalkozások azon tevékenységeit, amelyekre az e bekezdésben említett megközelítés alkalmazandó, csak abban a tagállamban végzik, amelyben a vállalkozást engedélyezték; és

iii. a vállalkozás ezen üzletágnak megfelelő kötelezettségeinek átlagos időtartama átlagosan 12 évnél hosszabb;

a szavatolótőke-szükséglet részvénypiaci kockázati részmoduljának alkalmazását, amely a kockáztatott érték alkalmazásával egy meghatározott időszakra vetítve kalibrált részvénypiaci kockázati részmodul, amely összhangban áll az érintett vállalkozás tőkebefektetéseinek jellemző tartási

periódusával, a szerződőknek és a kedvezményezetteknek a 101. cikkben megállapítottal egyenértékű védelmet nyújtó biztonsági szinttel, amennyiben az e cikkben foglalt megközelítést csak az i. alpontban említett eszközök és források tekintetében használják. A szavatolótőke-szükséglet kiszámításakor ezen eszközöket és forrásokat teljes mértékben figyelembe kell venni a diverzifikációs hatások értékelésénél, a más tagállamokban élő szerződők és kedvezményezettek érdekeinek védelme sérelme nélkül.

A felügyeleti hatóságok jóváhagyásától függően az első albekezdésben foglalt megközelítés csak abban az esetben alkalmazható, ha az érintett vállalkozás fizetőképessége és likviditása, valamint az eszköz- és forráskezeléssel kapcsolatos stratégiái, folyamatai és jelentéstételi eljárásai folyamatosan biztosítják, hogy az adott vállalkozás a tőkebefektetéseire jellemző tartási periódusával összhangban lévő időtartamra tartani képes a tőkebefektetéseket. A vállalkozásnak bizonyítani kell tudnia a felügyeleti hatóság felé, hogy e feltétel olyan biztonsági szinten teljesül, amely a szerződőknek és a kedvezményezetteknek a 101. cikkben megállapítottal egyenértékű védelmet nyújt.

A biztosítók és viszontbiztosítók nem térhetnek vissza a 105. cikkben foglalt megközelítés alkalmazásához, kivéve kellően indokolt esetekben, a felügyeleti hatóságok jóváhagyásával.

(2) A Bizottság legkésőbb 2015. október 31-ig – adott esetben megfelelő javaslatokkal kísért – jelentést nyújt be az európai biztosítási és foglalkoztatóinyugdíj-bizottsághoz és az Európai Parlamenthez az e cikk (1) bekezdésében említett megközelítés alkalmazásáról, valamint a felügyeleti hatóságok által az (1) bekezdésnek megfelelően elfogadott gyakorlatokról. E jelentésnek ki kell térnie különösen e megközelítés alkalmazásának határokon átnyúló hatására annak megakadályozása céljából, hogy a biztosítók és viszontbiztosítók visszaéljenek a jogszabályok adta lehetőségekkel.

VI. CÍM

ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

I. FEJEZET

Átmeneti intézkedések

1. szakasz

Biztosítás

305. cikk

Eltérések és korlátozó intézkedések eltörlése

(1) A tagállamok mentesíthetik azokat a nem-életbiztosítókat, amelyek 1975. január 31-én nem feleltek meg a 73/239/EGK irányelv 16. és 17. cikke követelményeinek, és amelyek éves biztosítási díjból vagy hozzájárulásból származó bevételei 1978. július 31-én nem érték el a 73/239/EGK irányelv 17. cikke (2) bekezdésében előírt minimális biztonsági tőke hatszorosát, azon követelmény alól, hogy ilyen minimális biztonsági tőkét hozzanak létre annak az üzleti évnek a vége előtt, amelyben a biztosítási díjból vagy hozzájárulásból származó bevételük eléri a minimális biztonsági tőke hatszorosát. A 298. cikk (2) bekezdésében meghatározott vizsgálat eredményeinek figyelembevételével és a Bizottság javaslata alapján a Tanács egyhangúlag határoz arról, hogy a tagállamok mikor szüntessék meg ezt a mentesítést.

(2) Az Egyesült Királyságban a „Royal Charter” vagy „private Act” vagy „special public Act” által alapított nem-életbiztosítók azon társasági formájukban, amelyben 1973. július 31-én megalakultak, korlátlan ideig folytathatják üzleti tevékenységüket.

Az Egyesült Királyságban a „Royal Charter” vagy a „private Act”, vagy a „special Public Act” alapján létrehozott életbiztosítók korlátlan ideig folytathatják tevékenységüket abban a társasági formában, amelyben 1979. március 15-ig megalakultak.

Az Egyesült Királyság összeállítja az első és második albekezdésben említett vállalkozásoknak a jegyzékét, és ezt közli a többi tagállammal és a Bizottsággal.

(3) Az Egyesült Királyságban a „Friendly Societies Acts” alapján bejegyzett társaságok tovább folytathatják azokat az életbiztosítási és takarékpénztári tevékenységeiket, amelyeket feladataikkal összhangban 1979. március 15-étől folytattak.

(4) Az I. cím VI. fejezete 2., 4. és 5. szakasza követelményeinek megfelelő nem-életbiztosító vállalkozások kérésére a tagállamok megszüntetik a korlátozó intézkedések alkalmazását, például amelyek a jelzálogra, letétekre és biztosítékokra vonatkoznak.

306. cikk

Meglévő fióktelepek és biztosítók által szerzett jogok

(1) Az olyan fióktelepeket, amelyek a fiók helye szerinti tagállam hatályban lévő rendelkezéseivel összhangban 1994. július 1-je előtt kezdték meg tevékenységüket, úgy kell tekinteni, mintha esetükben a 145. és 146. cikkben megállapított eljárást alkalmazták volna.

(2) A 147. és 148. cikk nem érinti a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján 1994. július 1-je előtt tevékenységet folytató biztosítók által szerzett jogokat.

2. szakasz

Viszontbiztosítás

307. cikk

Átmeneti időszak a 2005/68/EK irányelv 57. cikk (3) bekezdése és a 60. cikk (6) bekezdése tekintetében

A tagállamok 2008. december 10-ig elhalaszthatják a 2005/68/EK irányelv 57. cikke (3) bekezdésében foglalt, a 73/239/EGK irányelv 15. cikkének (3) bekezdését módosító rendelkezések, illetve a 2005/68/EK irányelv 60. cikke (6) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazását.

308. cikk

Meglévő viszontbiztosítók által szerzett jogok

(1) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó viszontbiztosítók, amelyek számára engedélyezték vagy amelyek jogosultak arra, hogy 2005. december 10-ig viszontbiztosítási tevékenységet folytassanak azon tagállam rendelkezéseivel összhangban, ahol a központi irodájuk található, a 14. cikkel összhangban jogosultnak kell tekinteni.

Mindazonáltal, e viszontbiztosítóknak meg kell felelniük ezen irányelv viszontbiztosítási tevékenység folytatására vonatkozó rendelkezéseinek, illetve a 18. cikk (1) bekezdésének b), valamint d)–g) pontjában, a 19., 20. és 24. cikkben, valamint az I. cím VI. fejezete 2., 3. és 4. szakaszában megállapított követelményeknek.

(2) A tagállamok engedélyezhetik az (1) bekezdésben említett azon viszontbiztosítóknak, amelyek 2005. december 10-ig nem feleltek meg a 18. cikk (1) bekezdésének b) pontjában, a 19. és 20. cikkben és az I. cím VI. fejezete 2., 3. és 4. szakaszában megállapított követelményeknek, hogy 2008. december 10-ig megfeleljenek ezeknek a követelményeknek.

II. FEJEZET

Záró rendelkezések

309. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a 4, 10, 13, 14, 18, 23, 26-32, 34-49, 51-55, 67, 68, 71, 72, 74-85, 87-91, 93-96, 98,100-110, 112, 113, 115-126, 128, 129, 131-134, 136-142, 144, 146, 148, 162-167, 172, 173, 178, 185, 190, 192, 210-233, 235-240, 243-258, 260-263, 265, 266, 278, 303 és 304 cikkeknek, valamint a III és IV mellékleteknek 2012. október 31-ig megfeleljenek.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezésekben egy olyan nyilatkozatot is fel kell tüntetniük, amely szerint a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozásait az ezen irányelvre történő hivatkozásokként kell értelmezni. A hivatkozás módját és a nyilatkozat formáját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

310. cikk

Hatályon kívül helyezés

(1) A VI. melléklet A. részében felsorolt irányelvekkel módosított 64/225/EGK, 73/239/EGK, 73/240/EGK, 76/580/EGK, 78/473/EGK, 84/641/EGK, 87/344/EGK, 88/357/EGK, 92/49/EGK, 98/78/EK, 2001/17/EK, 2002/83/EK és a 2005/68/EK irányelv 2012. november 1-jével hatályát veszti, a VI. melléklet B. részében meghatározott irányelvek nemzeti jogba történő átültetésére és alkalmazására vonatkozó határidőkkel kapcsolatos tagállami kötelezettségek sérelme nélkül.

A hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozásokat erre az irányelvre való hivatkozásként kell értelmezni, a VII. mellékletben foglalt megfelelési táblázatnak megfelelően.

311. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Az 1–3., 5-9., 11., 12., 15–17., 19–22., 24., 25., 33., 56–-66, 69, 70, 73, 143, 145, 147, 149-151, 153-161, 168-171, 174-177, 179-184, 186-189, 191, 193-209, 267-300, 302, 305-308. cikkek és az I., II., V., VI. és VII. melléklet 2012. november 1-jétől alkalmazandó.

312. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2009. november 25.

Az Európai Parlament részéről	*A Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
J. BUZEK	Åsa TORSTENSSON

I. MELLÉKLET

NEM-ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATOK

A. **A kockázatok biztosítási ágazatok szerinti osztályozása**

1. *Baleset (beleértve a munkahelyi balesetet és a foglalkozási megbetegedéseket):*

   – meghatározott összegű szolgáltatások;

   – kártérítési jellegű szolgáltatások;

   – kombinált (meghatározott összegű és kártérítési jellegű) szolgáltatások;

   – utasok sérülése esetén nyújtott szolgáltatások.

2. *Betegség:*

   – meghatározott összegű szolgáltatások;

   – kártérítési jellegű szolgáltatások;

   – kombinált (meghatározott összegű és kártérítési jellegű) szolgáltatások.

3. *Szárazföldi járművek (sínpályához kötött járművek kivételével)*

   A következő járművek minden károsodása vagy vesztesége:

   – szárazföldi gépjárművek;

   – nem gépi meghajtású szárazföldi járművek.

4. *Sínpályához kötött járművek*

   A sínpályához kötött járművek minden károsodása vagy vesztesége.

5. *Légi járművek*

   Légi járművek minden károsodása vagy vesztesége.

6. *Hajók (tengeri, tavi, folyami vagy csatornán használt járművek)*

   A következő járművek minden károsodása vagy vesztesége:

   – a folyami és csatornán használt hajók;

   – a tavi hajók;

   – a tengeri hajók.

7. *Szállítmány (beleértve az árut, a poggyászt és minden egyéb vagyontárgyat)*

   A szállítmány vagy poggyászok minden károsodása vagy vesztesége, tekintet nélkül a szállítás módjára.

8. *Tűz és elemi károk*

   A vagyon minden károsodása vagy vesztesége (kivéve a 3., 4., 5., 6. és 7. ágazatban szereplő vagyontárgyat) a következők miatt:

   – tűz;

   – robbanás;

   – vihar;

– viharon kívüli egyéb elemi kár;

– atomenergia;

– földcsuszamlás és talajsüllyedés.

9. *Egyéb vagyoni kár*

A 3., 4., 5., 6. és 7. ágazatba nem tartozó vagyontárgyakban bekövetkezett olyan kár vagy veszteség, amelyet jégeső vagy fagy, valamint bármilyen más, a 8. ágazatba nem tartozó esemény, pl. lopás okozott.

10. *Szárazföldi gépjárművekkel kapcsolatos felelősség*

A szárazföldi gépjárművek használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét).

11. *Légi járművekkel kapcsolatos felelősség*

A légi járművek használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét).

12. *Hajókkal kapcsolatos felelősség (tengeri, tavi, folyami és csatornán használt vízi járművek)*

Hajók és más vízi járművek tengeren, tavon, folyamon vagy csatornán való használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét).

13. *Általános felelősség*

Minden egyéb felelősség, a 10., 11. és 12. ágazatban említetteken kívül.

14. *Hitel:*

– fizetésképtelenség (általános);

– exporthitel;

– részletfizetési hitel;

– jelzáloghitel;

– mezőgazdasági hitel.

15. *Kezesség és garancia:*

– közvetlen kezesség, garancia;

– közvetett kezesség, garancia.

16. *Különböző pénzügyi veszteségek:*

– foglalkoztatással összefüggő kockázatok;

– a jövedelem elégtelensége (általános);

– rossz időjárás;

– nyereségkiesés;

– folyó általános többletköltségek;

– előre nem látható üzleti többletköltségek;

– piaci érték vesztesége;

– bérleti díj- vagy bevételkiesés;

– egyéb közvetett üzleti veszteségek;

– egyéb nem üzleti pénzügyi veszteségek;

– egyéb pénzügyi veszteségek.

17. *Jogvédelem*

Jogi költségek és perköltségek.

18. *Segítségnyújtás*

Segítségnyújtás utazás közben bajba került, otthonuktól vagy szokásos tartózkodási helyüktől távol lévő személyek számára.

B. **Az egynél több biztosítási ágazatra kiadott engedélyek leírása**

Az alábbi megnevezéseket kell adni az engedélyeknek, amelyek egyszerre vonatkoznak a következő ágazatokra:

a) az 1. és 2. ágazatra: „Baleset- és betegségbiztosítás”;

b) az 1. (negyedik francia bekezdés), 3., 7. és 10. ágazatra: „Gépjármű-biztosítás”;

c) az 1. (negyedik francia bekezdés), 4., 6., 7. és 12. ágazatra: „Tengeri és szállítmánybiztosítás”;

d) az 1. (negyedik francia bekezdés), 5., 7. és 11. ágazatra: „Légi biztosítás”;

e) az 8. és 9. ágazatra: „Tűz- és egyéb vagyoni károk biztosítása”;

f) a 10., 11., 12. és 13. ágazatra: „Felelősségbiztosítás”;

g) az 14. és 15. ágazatra: „Hitel- és kezességbiztosítás”;

h) minden ágazatra vonatkozóan a tagállamok határoznak, és döntésükről értesítik a többi tagállamot és a Bizottságot.

II. MELLÉKLET

ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATOK

I. A 2. cikk (3) bekezdése a) pontjának i., ii. és iii. alpontjában említett életbiztosítás, a II. és a III. pontban említett biztosítás kivételével;

II. Házassági biztosítás, születési biztosítás;

III. A 2. cikk (3) bekezdése a) pontjának i. és ii. alpontjában említett olyan biztosítás, amely befektetési alapokhoz kötött;

IV. A 2. cikk (3) bekezdése a) pontjának iv. alpontjában említett állandó egészségbiztosítás;

V. A 2. cikk (3) bekezdése b) pontjának i. alpontjában említett tontinák;

VI. A 2. cikk (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontjában említett feltőkésítési műveletek;

VII. A 2. cikk (3) bekezdése b) pontjának iii. és iv. alpontjában említett csoportos nyugdíjalapok kezelése;

VIII. A 2. cikk (3) bekezdése b) pontjának v. alpontjában említett műveletek;

IX. A 2. cikk (3) bekezdésének c) pontjában említett műveletek.

III. MELLÉKLET

VÁLLALKOZÁSOK TÁRSASÁGI FORMÁJA

A. **Nem-életbiztosítók társasági formái:**

(1) a Belga Királyság esetében: „société anonyme/naamloze vennootschap" -, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen" -„association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging" -„société coopérative/coöperatieve vennootschap" - „société mutualiste/maatschappij van onderlinge bijstand";

(2) a Bolgár Köztársaság esetében: „акционерно дружество";

(3) a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost", „družstvo";

(4) a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber", „gensidige selskaber",

(5) a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft", „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen",

(6) az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts";

(7) Írország esetében: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

(8) a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία", „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός",

(9) a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima", „sociedad mutua", „sociedad cooperativa";

(10) a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme", „société d'assurance mutuelle", „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale", „institution de prévoyance régie par le code rural", „mutuelles régies par le code de la mutualité",

(11) az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni", „società cooperativa", „mutua di assicurazione";

(12) a Ciprusi Köztársaság esetében: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές", „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο";

(13) a Lett Köztársaság esetében: „apdrošināšanas akciju sabiedrība", „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība";

(14) a Litván Köztársaság esetében: „akcinė bendrovė", „uždaroji akcinė bendrovė";

(15) a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: „société anonyme", „société en commandite par actions", „association d'assurances mutuelles", „société coopérative",

(16) a Magyar Köztársaság esetében: „biztosító részvénytársaság", „biztosító szövetkezet", „biztosító egyesület", „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe";

(17) a Máltai Köztársaság esetében: „limited liability company/kumpannija b' responsabbilta' limitata";

(18) a Holland Királyság esetében: „naamloze vennootschap", „onderlinge waarborgmaatschappij";

(19) az Osztrák Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft", „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit";

(20) a Lengyel Köztársaság esetében: „spółka akcyjna", „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych";

(21) a Portugál Köztársaság esetében: „sociedade anónima", „mútua de seguros",

(22) Románia esetében: „societăți pe acțiuni", „societăți mutuale";

(23) a Szlovén Köztársaság esetében: „delniška družba", „družba za vzajemno zavarovanje";

(24) a Szlovák Köztársaság esetében: „akciová spoločnost";

(25) a Finn Köztársaság esetében: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;

(26) a Svéd Királyság esetében: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”;

(27) az Egyesült Királyság esetében: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered under the Friendly Societies Acts, the association of underwriters known as Lloyd's.

(28) bármely esetben és az (1) –(27) pontban felsorolt nem-életbiztosítási biztosítók társasági formáinak alternatívájaként az Európai Társaság formája, (SE) a 2157/2001/EK tanácsi rendelet [1] meghatározása szerint.

B. **Életbiztosítók társasági formái:**

(1) a Belga Királyság esetében: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;

(2) a Bolgár Köztársaság esetében: „акционерно дружество”, „взаимозастрахователна кооперация”;

(3) a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost”, „družstvo”;

(4) a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”, „pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”;

(5) a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

(6) az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts”;

(7) Írország esetében: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered under the Friendly Societies Acts”;

(8) a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία”;

(9) a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

(10) a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

(11) az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

(12) a Ciprusi Köztársaság esetében: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση”;

(13) a Lett Köztársaság esetében: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

(14) a Litván Köztársaság esetében: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;

(15) a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

(16) a Magyar Köztársaság esetében: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

(17) a Máltai Köztársaság esetében: „limited liability company/kumpannija b' responsabbilta' limitata”;

(18) a Holland Királyság esetében: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

(19) az Osztrák Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

(20) a Lengyel Köztársaság esetében: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

[1] HL L 294., 2001.11.10., 1. o.

(21) a Portugál Köztársaság esetében: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

(22) Románia esetében: „societăți pe acțiuni”, „societăți mutuale”;

(23) a Szlovén Köztársaság esetében: „delniška družba”, „družba za vzajemno zavarovanje”;

(24) a Szlovák Köztársaság esetében: „akciová spoločnost”;

(25) a Finn Köztársaság esetében: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;

(26) a Svéd Királyság esetében: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”;

(27) az Egyesült Királyság esetében: „companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”.

(28) bármely esetben és az (1)–(27) pontban felsorolt életbiztosítási biztosítók társasági formáinak alternatívájaként az Európai Társaság formája (SE), a 2157/2001/EK tanácsi rendelet meghatározása szerint.

C. **A viszontbiztosítók társasági formái:**

(1) a Belga Királyság esetében: „société anonyme/naamloze vennootschap”, „société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, „association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, „société coopérative/coöperatieve vennootschap”;

(2) a Bolgár Köztársaság esetében „акционерно дружество”;

(3) a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost”;

(4) a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

(5) a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

(6) az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts”;

(7) Írország esetében: incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited;

(8) a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία”, „αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;

(9) a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima”,

(10) a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural”, „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

(11) az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni”,

(12) a Ciprusi Köztársaság esetében: „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές”, „εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με εγγύηση”;

(13) a Lett Köztársaság esetében: „akciju sabiedrība”, „sabiedrība ar ierobežotu atbildību”;

(14) a Litván Köztársaság esetében: „akcinė bendrovė”, „uždaroji akcinė bendrovė”;

(15) a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

(16) a Magyar Köztársaság esetében: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „harmadik országbeli biztosító magyarországi fióktelepe”;

(17) a Máltai Köztársaság esetében: „limited liability company/kumpannija tà responsabbiltà limitata”;

(18) a Holland Királyság esetében: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

(19) az Osztrák Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

(20) a Lengyel Köztársaság esetében: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

(21) a Portugál Köztársaság esetében: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

(22) Románia esetében „societate pe actiuni”;

(23) a Szlovén Köztársaság esetében: „delniška družba”;

(24) a Szlovák Köztársaság esetében: „akciová spoločnost”;

(25) a Finn Köztársaság esetében: „keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, „vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, „vakuutusyhdistys/försäkringsförening”;

(26) a Svéd Királyság esetében: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidigt försäkringsbolag”;

(27) az Egyesült Királyság esetében: companies limited by shares or by guarantee or unlimited, societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts, societies registered or incorporated under the Friendly Societies Acts, „the association of underwriters known as Lloyd's”.

(28) bármely esetben és az (1)–(27) pontban felsorolt viszontbiztosítási biztosítók társasági formáinak alternatívájaként az Európai Társaság formája, (SE) a 2157/2001/EK tanácsi rendelet meghatározása szerint.

IV. MELLÉKLET

SZAVATOLÓTŐKE-SZÜKSÉGLET STANDARD FORMULA

1. **Az alapvető szavatolótőke-szükséglet kiszámítása**

A 104. cikk (1) bekezdésében meghatározott alapvető szavatolótőke-szükséglet számítási módja a következő:

$$\text{Basic SCR} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

ahol SCR_i az i kockázati modult jelöli és SCRj a j kockázati modult jelöli, és ahol „i,j" azt jelenti, hogy a különböző tagok összege az i és j összes lehetséges kombinációját lefedi. A számítás során az SCRi és az SCRj a következőkkel helyettesítendő:

– $SCR_{\text{nem-élet}}$ jelöli a nem-életbiztosítástechnikai kockázati modult;

– $SCR_{\text{élet}}$ jelöli az életbiztosítástechnikai kockázati modult;

– $SCR_{\text{egészség}}$ jelöli az egészségbiztosítástechnikai kockázati modult;

– SCR_{piac} jelöli a piaci kockázati modult;

– $SCR_{\text{nemteljesítés}}$ jelöli a partner nemteljesítésének kockázati modulját.

A $\text{Corr}_{i,j}$ jelöli az alábbi korrelációs mátrix i sorában és j oszlopában meghatározott elemet:

i \ j	Piaci	Nem-teljesítés	Élet	Egészség	Nem-élet
Piaci	1	0,25	0,25	0,25	0,25
Nem-teljesítés	0,25	1	0,25	0,25	0,5
Élet	0,25	0,25	1	0,25	0
Egészség	0,25	0,25	0,25	1	0
Nem-élet	0,25	0,5	0	0	1

2. **A nem-életbiztosítástechnikai kockázati modul számítása**

A 105. cikk (2) bekezdésében meghatározott nem-életbiztosítástechnikai kockázati modul számítási módja a következő:

$$\text{SCR}_{\text{nem-élet}} = \sqrt{\sum_{i,j} \text{Corr}_{i,j} \times \text{SCR}_i \times \text{SCR}_j}$$

ahol SCR_i az i részmodul és az SCR_j a j részmodul, és ahol „i,j" azt jelenti, hogy a különböző tagok összege az i és a j összes lehetséges kombinációját lefedi. A számításban az SCR_i és az SCR_j a következőkkel helyettesítendő:

– $SCR_{\text{né díjazás és tartalék}}$ jelöli a nem-életbiztosítási díjazási és tartalék kockázati részmodult;

– $SCR_{\text{né katasztrófa}}$ jelöli a nem-életbiztosítási katasztrófakockázati részmodult.

3. **Az életbiztosítás-technikai kockázati modul számítása**

A 105. cikk (3) bekezdésében meghatározott életbiztosítás-technikai kockázati modul a számítási módja a következő:

$$SCR_{élet} = \sqrt{\sum_{i,j} Corr_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

ahol SCR_i az i részmodul és az SCR_j a j részmodul, és ahol „i,j” azt jelenti, hogy a különböző tagok összege az i és a j összes lehetséges kombinációját lefedi. A számításban az SCR_i és az SCR_j a következőkkel helyettesítendő:

– $SCR_{halandóság}$ a halandósági kockázati részmodul;

– $SCR_{hosszú\ élet}$ a hosszú élet kockázati részmodul;

– $SCR_{rokkantság}$ a rokkantsági-betegségi kockázati részmodul;

– $SCR_{élet\ költség}$ az életbiztosítási költségkockázati részmodul;

– $SCR_{felülvizsgálat}$ a felülvizsgálati kockázati részmodul;

– $SCR_{törlés}$ a törlési kockázati részmodul;

– $SCR_{élet\ katasztrófa}$ az életbiztosítási katasztrófakockázati részmodul.

4. **A piaci kockázati modul számítása**

A piaci kockázati modul felépítése

A 105. cikk (5) bekezdésében meghatározott piaci kockázati modul számítási módja a következő:

$$SCR_{piac} = \sqrt{\sum_{i,j} Corr_{i,j} \times SCR_i \times SCR_j}$$

ahol SCR_i az i részmodul és az SCR_j a j részmodul, és ahol „i,j” azt jelenti, hogy a különböző tagok összege az i és a j összes lehetséges kombinációját lefedi. A számításban az SCR_i és az SCR_j a következőkkel helyettesítendő:

– $SCR_{kamatláb}$ a kamatlábkockázati részmodul;

– $SCR_{részvény}$ a részvénypiaci kockázati részmodul;

– $SCR_{ingatlan}$ az ingatlanpiaci kockázati részmodul;

– $SCR_{kamatrés}$ a kamatréskockázati részmodul;

– $SCR_{koncentráció}$ a piaci kockázatkoncentráció részmodul;

– SCR_{deviza} a devizaárfolyam-kockázati részmodul.

V. MELLÉKLET

NEM-ÉLETBIZTOSÍTÁSI ÁGAZATCSOPORTOK A 159. CIKK ALKALMAZÁSÁBAN

1. Baleset- és betegségbiztosítás (1. és 2. ágazat az I. mellékletben),

2. gépjármű-biztosítás (3., 7 és 10. ágazat az I. mellékletben, a 10. ágazatra vonatkozó számadatokat a – fuvarozói felelősségbiztosítás kivételével – külön kell megadni),

3. tűz- és egyéb vagyoni kár (8. és 9. ágazat az I. mellékletben),

4. légi, tengeri és fuvarozási biztosítás (4., 5., 6., 7., 11 és 12. ágazat az I. mellékletben),

5. általános felelősségbiztosítás (13. ágazat az I. mellékletben),

6. hitel- és kezességbiztosítás (14. és 15. ágazat az I. mellékletben),

7. egyéb ágazatok (16., 17. és 18. ágazat az I. mellékletben).

VI. MELLÉKLET

A. RÉSZ

Hatályon kívül helyezett irányelvek későbbi módosításaik jegyzékével

(a 310. cikkben említettek)

A 64/225/EGK tanácsi irányelv (HL 56., 1964.4.4., 878. o.) Az 1973-as csatlakozási okmány 29. cikke, I. mellékletének III.(G)(1) pontja (HL L 73., 1972.3.27., 89. o.)	
A 73/239/EGK első tanácsi irányelv (HL L 228., 1973.8.16., 3. o.) Az 1994-es csatlakozási okmány 29. cikke, I. mellékletének I(XI)(B)(II)(1) pontja (HL C 241., 1994.8.29., 197. o.) (módosítva: 95/1/EK tanácsi határozattal) (HL L 1., 1995.1.1., 1. o.) A 2003-as csatlakozási okmány 20. cikke, I. mellékletének II.(3)(1) pontja (HL L 236., 2003.9.23., 335. o.) Az 1985-ös csatlakozási okmány 26. cikke, I. mellékletének II.c)(1) a) pontja (HL L 302., 1985.11.15., 156. o.)	
A 76/580/EGK tanácsi irányelv (HL L 189., 1976.7.13., 13. o.)	csak az 1. cikk
A 84/641/EGK tanácsi irányelv (HL L 339., 1984.12.27., 21. o.)	csak az 1–14. cikk
A 87/343/EGK tanácsi irányelv (HL L 185., 1987.7.4., 72. o.)	Csak az 1. cikk és a melléklet
A 87/344/EGK tanácsi irányelv (HL L 185., 1987.7.4., 77. o.)	csak a 9. cikk
A 88/357/EGK második tanácsi irányelv (HL L 172., 1988.7.4., 1. o.)	csak a 9., 10. és 11. cikk
A 90/618/EGK tanácsi irányelv (HL L 330., 1990.11.29., 44. o.)	csak a 2., 3. és 4. cikk
A 92/49/EGK tanácsi irányelv (HL L 228., 1992.8.11., 1. o.)	csak a 4., 5., 6., 7., 9., 10., 11., 13., 14., 17., 18., 24., 32., 33. és 53. cikk
A 95/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.)	csak az 1. cikk, a 2. cikk (2) bekezdésének harmadik francia bekezdése és a 3. cikk (1) bekezdése
A 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 181., 2000.7.20., 65. o.)	csak az 8. cikk
A 2002/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 77., 2002.3.20., 17. o.)	Csak az 1. cikk
A 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.)	csak a 22. cikk

A 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.)	csak az 4. cikk
A 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)	csak az 57. cikk
A 2006/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 363., 2006.12.20., 238. o.)	csak az 1. cikk és a melléklet 1. pontja
A 73/240/EGK tanácsi irányelv (HL L 228., 1973.8.16., 20. o.)	
A 76/580/EGK tanácsi irányelv (HL L 189., 1976.7.13., 13. o.)	
A 78/473/EGK tanácsi irányelv (HL L 151., 1978.6.7., 25. o.)	
A 84/641/EGK tanácsi irányelv (HL L 339., 1984.12.27., 21. o.)	
A 87/344/EGK tanácsi irányelv (HL L 185., 1987.7.4., 77. o.)	
A 88/357/EGK második tanácsi irányelv (HL L 172., 1988.7.4., 1. o.)	
A 90/618/EGK tanácsi irányelv (HL L 330., 1990.11.29., 44. o.)	csak az 5–10. cikk
A 92/49/EGK tanácsi irányelv (HL L 228., 1992.8.11., 1. o.)	csak a 12. cikk (1) bekezdése, a 19., 23. és 27. cikke a 30. cikk (1) bekezdése, a 34., 35., 36. és 37. cikkek, a 39. cikk (1) bekezdése, a 40. cikk (1) bekezdése, a 42. cikk (1) bekezdése, a 43. cikk (1) bekezdése, a 44. cikk (1) bekezdése, a 45 cikk (1) bekezdése és a 46. cikk (1) bekezdése
A 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 181., 2000.7.20., 65. o.)	csak a 9. cikk
A 2005/14/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 149., 2005.6.11., 14. o.)	csak az 3. cikk
A 92/49/EGK tanácsi irányelv (HL L 228., 1992.8.11., 1. o.)	
A 95/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 168., 1995.7.18., 7. o.)	csak az 1. cikk második francia bekezdése 2. cikk (1) bekezdésének első francia bekezdése, a 4. cikk (1), (3) és (5) bekezdése és az 5. cikk második francia bekezdése
A 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.)	csak az 2. cikk
A 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.)	csak az 24. cikk
A 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.)	csak az 6. cikk
A 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)	csak az 58. cikk

A 2007/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 247., 2007.9.21., 1. o.)	csak az 1. cikk
A 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 330., 1998.12.5., 1. o.)	
A 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 35., 2003.2.11., 1. o.)	csak az 28. cikk
A 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.)	csak az 7. cikk
A 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)	csak az 59. cikk
A 2001/17/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 110., 2001.4.20., 28. o.)	
A 2002/83/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 345., 2002.12.19., 1. o.)	
A 2004/66/EK tanácsi irányelv (HL L 168., 2004.5.1., 35. o.)	csak a melléklet II. pontja
A 2005/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 79., 2005.3.24., 9. o.)	csak az 8. cikk
A 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)	csak az 60. cikk
A 2006/101/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 363., 2006.12.20., 238. o.)	csak az 1. cikk és a melléklet 3. pontja
2007/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 247., 2007.9.21., 1. o.)	Csak a 2. cikk
2008/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 76., 2008.3.19., 44. o.)	Csak az 1. cikk
A 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.)	
2007/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 247., 2007.9.21., 1. o.)	Csak a 4. cikk
2008/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 76., 2008.3.19., 44. o.)	Csak az 1. cikk
2008/37/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 81., 2008.3.20., 1. o.)	Csak az 1. cikk

B. RÉSZ

A nemzeti jogba való átültetésre vonatkozó határidők jegyzéke

(a 310. cikkben említettek)

irányelv	Átültetés határideje	Alkalmazás határideje
64/225/EGK	1965. augusztus 26.	
73/239/EGK	1975. január 27.	1976. január 27.
73/240/EGK	1975. január 27.	
76/580/EGK	1976. december 31.	
78/473/EGK	1979. december 2.	1980. június 2.
84/641/EGK	1987. június 30.	1988. január 1.
87/343/EGK	1990. január 1.	1990. július 1.
87/344/EGK	1990. január 1.	1990. július 1.
88/357/EGK	1989. december 30.	1990. június 30.
90/618/EGK	1992. május 20.	1992. november 20.
92/49/EGK	1993. december 31.	1994. július 1.
95/26/EK	1996. július 18.	1996. július 18.
98/78/EK	2000. június 5.	
2000/26/EK	2002. július 20.	2003. január 20.
2000/64/EK	2002. november 17.	
2001/17/EK	2003. április 20.	
2002/13/EK	2003. szeptember 20.	
2002/83/EK	2002. november 17., 2003. szeptember 20 (meghatározott rendelkezéstől függően)	
2002/87/EK	2004. augusztus 11.	
2004/66/EK	2004. május 1.	
2005/1/EK	2005. május 13.	
2005/14/EK	2007. június 11.	
2005/68/EK	2007. december 10.	
2006/101/EK	2007. január 1.	
2008/19/EK	Nem alkalmazandó	
2008/37/EK	Nem alkalmazandó	

VII. MELLÉKLET

MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
1. cikk (1) bekezdés				2. cikk		1. cikk (1) bekezdés	2. cikk első mondat	1. cikk (1) bekezdés		1. cikk, 2. cikk (2) bekezdés és 269. cikk
1. cikk (2) bekezdés										2. cikk (2) bekezdés
1. cikk (3) bekezdés										—
2. cikk (1) bekezdés a)–c) pont										—
2. cikk (1) bekezdés d) pont							3. cikk (4) bekezdés			3. cikk
2. cikk (1) bekezdés e) pont										—
2. cikk (2) bekezdés a) pont										5. cikk (1) bekezdés
2. cikk (2) bekezdés b) pont										5. cikk (2) bekezdés
2. cikk (2) bekezdés c) pont										5. cikk (3) bekezdés
2. cikk (2) bekezdés d) pont										5. cikk (4) bekezdés
2. cikk (3) bekezdés 1–4. albekezdés										6. cikk
2. cikk (3) bekezdés ötödik albekezdés										15. cikk (4) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
3. cikk (1) bekezdés 1–2. albekezdés										—
3. cikk (1) bekezdés harmadik albekezdés										14. cikk (3) bekezdés
3. cikk (2) bekezdés										7. cikk
4. cikk első mondat										8. cikk első mondat
4. cikk a) pont										8. cikk (2) bekezdés
4. cikk b) pont										—
4. cikk c) pont										8. cikk (3) bekezdés
4. cikk d) pont										8. cikk (5) bekezdés
4. cikk f) pont										8. cikk (1) bekezdés
4. cikk g) pont										8. cikk (4) bekezdés
5. cikk a) pont										—
5. cikk b) pont							1. cikk (1) bekezdés o) pont			—
5. cikk c) pont							1. cikk (1) bekezdés p) pont			132. cikk (1) bekezdés harmadik albekezdés
5. cikk d) pont										—
6. cikk				4. cikk			4. cikk	3. cikk		14. cikk (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
7. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés				5. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés			5. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés			15. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés
7. cikk (2) bekezdés második albekezdés a) pont				5. cikk (2) bekezdés második albekezdés a) pont						15. cikk (3) bekezdés első albekezdés
7. cikk (2) bekezdés második albekezdés b) pont				5. cikk (2) bekezdés második albekezdés b) pont						—
8. cikk (1) bekezdés a) pont				6. cikk (1) bekezdés a) pont			6. cikk (1) bekezdés a) pont	I. melléklet		IIIA. és B. melléklet
8. cikk (1) bekezdés a) pont utolsó bekezdés								5. cikk (2) bekezdés		17. cikk (2) bekezdés
8. cikk (1) bekezdés b) pont				6. cikk (1) bekezdés b) pont			6. cikk (1) bekezdés b) pont	6. cikk a) pont		18. cikk (1) bekezdés a) pont
								6. cikk a) pont		18. cikk (1) b) pont
8. cikk (1) bekezdés c) pont				6. cikk (1) bekezdés c) pont			6. cikk (1) bekezdés c) pont	6. cikk b) pont		18. cikk (1) bekezdés c) pont
8. cikk (1) bekezdés d) pont				6. cikk (1) bekezdés d) pont			6. cikk (1) bekezdés d) pont	6. cikk c) pont		18. cikk (1) bekezdés d) pont
8. cikk (1) bekezdés e) pont				6. cikk (1) bekezdés e) pont			6. cikk (1) bekezdés e) pont	6. cikk d) pont		18. cikk g) pont
8. cikk (1) bekezdés f) pont										18. cikk h) pont
8. cikk (1) bekezdés 2–4. albekezdés							6. cikk (2) bekezdés	7. cikk		19. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
8. cikk (1a) bekezdés							6. cikk (3) bekezdés	8. cikk		20. cikk
8. cikk (2) bekezdés				6. cikk (2) bekezdés			6. cikk (4) bekezdés			18. cikk (2) bekezdés
8. cikk (3) bekezdés első albekezdés				6. cikk (3) bekezdés első albekezdés			6. cikk (5) bekezdés harmadik albekezdés	9. cikk (1) bekezdés		21. cikk (4) bekezdés
8. cikk (3) bekezdés második albekezdés				6. cikk (3) bekezdés második albekezdés és 29. cikk első albekezdés első mondat			6. cikk (5) bekezdés első albekezdés	9. cikk (2) bekezdés		21. cikk (1) bekezdés első albekezdés
8. cikk (3) bekezdés harmadik albekezdés				6. cikk (3) bekezdés harmadik albekezdés és 29. cikk második albekezdés						21. cikk (2) bekezdés
8. cikk (3) bekezdés negyedik albekezdés				6. cikk (3) bekezdés negyedik albekezdés						21. cikk (3) bekezdés
8. cikk (4) bekezdés				6. cikk (4) bekezdés			6. cikk (6) bekezdés	10. cikk		22. cikk
9. cikk a)–d) pont				7. cikk a)–d) pont			7. cikk a)–d) pont	11. cikk (1) bekezdés a), c), d) és e) pont		23. cikk (1) bekezdés a), c), d) és e) pont
9. cikk e) és f) pont				7. cikk e) és f) pont				11. cikk (2) bekezdés a) és b) pont		23. cikk (2) bekezdés e) pont
9. cikk g) és h) pont				7. cikk g) és h) pont			7. cikk f) és g) pont	11. cikk (2) bekezdés c) és d) pont		23. cikk (2) bekezdés a) és d) pont
10. cikk (1) bekezdés				32. cikk (1) bekezdés			40. cikk (1) bekezdés			145. cikk (1) bekezdés első albekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
10. cikk (2) bekezdés első albekezdés				32. cikk (2) bekezdés első albekezdés			40. cikk (2) bekezdés			145. cikk (2) bekezdés
10. cikk (2) bekezdés második albekezdés				32. cikk (2) bekezdés második albekezdés						145. cikk (3) bekezdés
10. cikk (3) bekezdés				32. cikk (3) bekezdés			40. cikk (3) bekezdés			146. cikk (1) és (2) bekezdés
10. cikk (4) bekezdés				32. cikk (4) bekezdés			40. cikk (4) bekezdés			146. cikk (3) bekezdés első albekezdés
10. cikk (5) bekezdés				32. cikk (5) bekezdés			40. cikk (5) bekezdés			146. cikk (3) bekezdés második albekezdés
10. cikk (6) bekezdés				32. cikk (6) bekezdés			40. cikk (6) bekezdés			145. cikk (4) bekezdés
11. cikk				33. cikk						—
12. cikk				56. cikk			9. cikk	13. cikk		25. cikk
12a. cikk							9a. cikk	14. cikk és 60. cikk (2) bekezdés		26. cikk
13. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés				9. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés			10. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés első albekezdés	15. cikk (1) és (2) bekezdés		30. cikk (1) bekezdés, (2) bekezdés első albekezdés és (3) bekezdés
13. cikk (2) bekezdés második albekezdés				9. cikk (2) bekezdés második albekezdés						30. cikk (2) bekezdés második albekezdés
							10. cikk (1) bekezdés, második és harmadik mondat	15. cikk (1) bekezdés, második albekezdés		30. cikk (3) bekezdés
13. cikk (2) bekezdés harmadik albekezdés							10. cikk (2) bekezdés második albekezdés	60. cikk (3) bekezdés		32. cikk (1) bekezdés
13. cikk (3) bekezdés				9. cikk (3) bekezdés			10. cikk (3) bekezdés	15. cikk (4) bekezdés		—

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
14. cikk				10. cikk			11. cikk	16. cikk		33. cikk
15. cikk (1) bekezdés, (2) bekezdés és (3) bekezdés második albekezdés				17. cikk			20. cikk (1)–(3) bekezdés és (4) bekezdés második albekezdés	32. cikk (1) és (3) bekezdés		76–86. cikk
15. cikk (3) bekezdés első albekezdés							20. cikk (4) bekezdés első albekezdés	32. cikk (2) bekezdés		134. cikk (2) bekezdés és 173. cikk
15a. cikk				18. cikk				33. cikk		—
16. cikk							27. cikk	35. cikk, 36. cikk és 60. cikk (8) bekezdés		87–99. cikk
16a. cikk							28. cikk	37–39. cikk és 60. cikk (9) bekezdés		100-127. cikk
17. cikk (1) bekezdés							29. cikk (1) bekezdés	40. cikk (1) bekezdés		128. cikk és 129. cikk (1) bekezdés a)–c) pont és (2) bekezdés
17. cikk (2) bekezdés							29. cikk (2) bekezdés	40. cikk (2) bekezdés		129. cikk (1) bekezdés d) pont
17a. cikk							30. cikk	41. cikk		—
17b. cikk							28. cikk és 28a. cikk	60. cikk (10) bekezdés		—
18. cikk							31. cikk			—
14. cikk							11. cikk	16. cikk		33. cikk
19. cikk (2) bekezdés				11. cikk (2) bekezdés			13. cikk (2) bekezdés	17. cikk (2) bekezdés		35. cikk
19. cikk (3) bekezdés, első albekezdés és második albekezdés a) és b) pont			10. cikk	11. cikk (3) bekezdés, első albekezdés és második albekezdés a) és b) pont			13. cikk (3) bekezdés, első albekezdés és második albekezdés a) és b) pont	17. cikk (3) és (4) bekezdés, első albekezdés a) és b) pont		34. cikk (1)–(3), (5), (6) és (7) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
19. cikk (3) bekezdés második albekezdés c) pont			10. cikk	11. cikk (3) bekezdés második albekezdés c) pont			13. cikk (3) bekezdés második albekezdés c) pont	17. cikk (4) bekezdés első albekezdés c) pont		34. cikk (8) bekezdés
19. cikk (3) bekezdés harmadik albekezdés			10. cikk	11. cikk (3) bekezdés harmadik albekezdés			13. cikk (3) bekezdés harmadik albekezdés	17. cikk (4) bekezdés második albekezdés		35. cikk (2) bekezdés b) pont
20. cikk (1) bekezdés							37. cikk (1) bekezdés	42. cikk (1) bekezdés		137. cikk
20. cikk (2) bekezdés első albekezdés				13. cikk (2) bekezdés első albekezdés			37. cikk (2) bekezdés első albekezdés	42. cikk (2) bekezdés első albekezdés		—
20. cikk (2) bekezdés második albekezdés				13. cikk (2) bekezdés második albekezdés			37. cikk (2) bekezdés második albekezdés	42. cikk (2) bekezdés második albekezdés		138. cikk (5) bekezdés
20. cikk (3) bekezdés első albekezdés				13. cikk (3) bekezdés első albekezdés			37. cikk (3) bekezdés első albekezdés	42. cikk (3) bekezdés első albekezdés		—
20. cikk (3) bekezdés második albekezdés				13. cikk (3) bekezdés második albekezdés			37. cikk (3) bekezdés második albekezdés	42. cikk (3) bekezdés második albekezdés		139. cikk (3) bekezdés
20. cikk (4) bekezdés				13. cikk (4) bekezdés						—
20. cikk (5) bekezdés				13. cikk (2) bekezdés második albekezdés és (5) bekezdés			37. cikk (2) bekezdés második albekezdés és (5) bekezdés	42. cikk (2) bekezdés második albekezdés és (4) bekezdés		138. cikk (5) bekezdés
20a. cikk (1) bekezdés első albekezdés első mondat							38. cikk (1) bekezdés első mondat	43. cikk (1) bekezdés		138. cikk (2) bekezdés, 139. cikk (2) bekezdés
20a. cikk (1) bekezdés első albekezdés második mondat a)–e) pont							38. cikk (1) bekezdés második mondat a)–e) pont	43. cikk (2) bekezdés a)–e) pont		142. cikk (1) bekezdés
20a. cikk (2) bekezdés							38. cikk (2) bekezdés			141. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
20a. cikk (3) bekezdés							38. cikk (3) bekezdés	43. cikk (4) bekezdés		140. cikk (2) bekezdés
20a. cikk (4) bekezdés							38. cikk (4) bekezdés	43. cikk (5) bekezdés		—
20a. cikk (5) bekezdés							38. cikk (5) bekezdés	43. cikk (6) bekezdés		142. cikk (2) bekezdés
21. cikk			11. cikk (1) bekezdés							—
22. cikk (1) bekezdés, első albekezdés a), b) és d) pont				14. cikk			39. cikk (1) bekezdés, első albekezdés a), b) és d) pont	44. cikk (1) bekezdés, első albekezdés a), b) és d) pont		142. cikk (1) bekezdés a), b) és c) pont
22. cikk (1) bekezdés első albekezdés c) pont							39. cikk (1) bekezdés első albekezdés c) pont	44. cikk (1) bekezdés első albekezdés c) pont		144. cikk (1) bekezdés c) pont
22. cikk (1) bekezdés, második albekezdés, második mondat							39. cikk (1) bekezdés, második albekezdés, első mondat			144. cikk (2) bekezdés második albekezdés
22. cikk (2) bekezdés							39. cikk (2) bekezdés	44. cikk (2) bekezdés		144. cikk (3) bekezdés
23. cikk (1) bekezdés							51. cikk (1) bekezdés			162. cikk (1) bekezdés
23. cikk (2) bekezdés a)–f) és h) pont							51. cikk (2) bekezdés			162. cikk (2) bekezdés a)–f) és h) pont
23. cikk (2) bekezdés h) pont										162. cikk (2) bekezdés g) pont
24. cikk első albekezdés első mondat							54. cikk első albekezdés első mondat			165. cikk első mondat
24. cikk első albekezdés második mondattól harmadik albekezdésig							54. cikk első albekezdés második mondattól harmadik albekezdésig			—
25. cikk							55. cikk			166. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
26. cikk							56. cikk			167. cikk
27. cikk első albekezdés							52. cikk (2) bekezdés első albekezdés			168. cikk első albekezdés
27. cikk második albekezdés							52. cikk (2) bekezdés második albekezdés			168. cikk második albekezdés
28. cikk							52. cikk (3) bekezdés			170. cikk
28a. cikk				53. cikk			53. cikk			164. cikk
29. cikk							57. cikk			171. cikk
29a. cikk (1) bekezdés							58. cikk első albekezdés			176. cikk 1–3. albekezdés
29a. cikk (2) bekezdés							58. cikk második albekezdés			176. cikk 1–3. albekezdés
29b. cikk (1) és (2) bekezdés							59. cikk (1) és (2) bekezdés	52. cikk (1) és (2) bekezdés		177. cikk (1) és (2) bekezdés
29b. cikk (3)–(6) bekezdés							59. cikk (3)–(6) bekezdés	52. cikk (3) és (4) bekezdés		—
30. cikk (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont										—
30. cikk (2) bekezdés b) pont										305. cikk (1) bekezdés
30. cikk (3) és (4) bekezdés										305. cikk (2) bekezdés
30. cikk (5) bekezdés										305. cikk (4) bekezdés
31. cikk										—
32. cikk										—
33. cikk			28. cikk				62. cikk	54. cikk (2) bekezdés		298. cikk (2) és (3) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
34. cikk	9. cikk		29. cikk		11. cikk (5) bekezdés		6. cikk (5) bekezdés negyedik albekezdés		6. cikk	—
35. cikk	10. cikk	10. cikk	32. cikk	57. cikk (1) bekezdés	11. cikk (1)–(3) bekezdés	31. cikk (1) és (2) bekezdés	69. cikk (1)–(4) bekezdés	64. cikk (1) bekezdés	7. cikk (1) bekezdés	309. cikk (1) bekezdés
36. cikk	11. cikk	11. cikk	33. cikk	57. cikk (2) bekezdés	11. cikk (4) bekezdés	31. cikk (3) bekezdés	70. cikk	64. cikk (2) bekezdés	7. cikk (2) bekezdés	309. cikk (2) bekezdés
37. cikk			34. cikk							—
38. cikk	12. cikk	12. cikk	35. cikk	58. cikk	13. cikk	33. cikk	74. cikk	66. cikk	9. cikk	312. cikk
Melléklet, A. rész										15. cikk (2) bekezdés második albekezdés és I. melléklet
Melléklet, A. rész, B. rész										I. melléklet
Melléklet, C. rész										16. cikk
Melléklet, D. rész										—
	1. cikk (1) bekezdés első albekezdés									190. cikk (1) bekezdés
	1. cikk (1) bekezdés második albekezdés									190. cikk (2) bekezdés
	1. cikk (2) bekezdés									—
	2. cikk (1) bekezdés									190. cikk (1) bekezdés
	2. cikk (2) bekezdés									190. cikk (4) bekezdés
	3. cikk									191. cikk
	4. cikk (1) bekezdés									192. cikk első és második albekezdés
	4. cikk (2) bekezdés									—
	5. cikk									193. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
	6. cikk									195. cikk
	7. cikk									194. cikk
	8. cikk									196. cikk
		1. cikk								—
		2. cikk								198. cikk
		3. cikk (1) bekezdés								199. cikk
		3. cikk (2) bekezdés első albekezdés első mondat								200. cikk (1) bekezdés első albekezdés
		3. cikk (2) bekezdés a)–c) pont								200. cikk (2)–(4) bekezdés
		3. cikk (3) bekezdés								200. cikk (1) bekezdés második albekezdés
		4. cikk								201. cikk
		5. cikk								202. cikk
		6. cikk								203. cikk
		7. cikk								204. cikk
		8. cikk								205. cikk
		9. cikk								16. cikk (2) bekezdés
			1. cikk							—
			2. cikk a) és b), e) pont							—
			2. cikk c) pont				1. cikk (1) bekezdés c) pont	2. cikk (1) bekezdés e) pont		—
			2. cikk d) pont							13. cikk (10) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
			2. cikk f) pont	1. cikk e) pont			1. cikk (1) bekezdés h) pont			—
			3. cikk				1. cikk b) pont második mondat			145. cikk (1) bekezdés második albekezdés
			4. cikk							187. cikk
			6. cikk							—
			7. cikk (1) bekezdés a)–e) pont							—
			7. cikk (1) bekezdés f) pont	27. cikk						—
			7. cikk (1) bekezdés g) ponttól 7. cikk (3) bekezdésig							—
			8. cikk (1) és (2) bekezdés							179. cikk (1) és (2) bekezdés
			8. cikk (3) bekezdés							—
			8. cikk (4) bekezdés a) és c) pont	30. cikk (1) bekezdés						—
			8. cikk (4) bekezdés d) pont							179. cikk (3) bekezdés
			8. cikk (5) bekezdés							179. cikk (4) és (5) bekezdés
			12. cikk							—
			12a. cikk (1)–(3) bekezdés							150. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
			12a. cikk (4) bekezdés első albekezdés							151. cikk
			12a. cikk (4) bekezdés 2–6. albekezdés							152. cikk
			14. cikk	34. cikk			41. cikk			147. cikk
			16. cikk (1) bekezdés 1–2. albekezdés	35. cikk			42. cikk			148. cikk (1), (3) és (4) bekezdés
			16. cikk (1) bekezdés harmadik albekezdés	35. cikk						148. cikk (2) bekezdés
			17. cikk	36. cikk			43. cikk			149. cikk
			26. cikk							—
			27. cikk							—
			31. cikk							299. cikk
			31. cikk				68. cikk (2) bekezdés			300. cikk
			I. melléklet	23. cikk			II. melléklet			—
			2A. melléklet							—
			2B. melléklet							—
			5., 9., 10. és 11. cikk							—
				1. cikk a) pont	1. cikk a) pont	2. cikk a) pont	1. cikk (1) bekezdés a) pont			13. cikk (1) bekezdés
				1. cikk b) pont			1. cikk (1) bekezdés b) pont	2. cikk (1) bekezdés d) pont		13. cikk (11) bekezdés
				1. cikk c) pont		2. cikk e) pont	1. cikk (1) bekezdés e) pont	2. cikk (1) bekezdés f) pont		13. cikk (8) bekezdés a) pont

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
				1. cikk d) pont			1. cikk (1) bekezdés f) pont	2. cikk (1) bekezdés g) pont		—
				1. cikk f) pont			1. cikk (1) bekezdés i) pont	2. cikk (1) bekezdés i) pont		13. cikk (18) bekezdés
				1. cikk g) pont			1. cikk (1) bekezdés j) pont	2. cikk (1) bekezdés j) pont		13. cikk (21) bekezdés, 24. cikk (2) bekezdés és 63. cikk
				1. cikk h) pont	1. cikk d) pont		1. cikk (1) bekezdés k) pont	2. cikk (1) bekezdés k) pont		13. cikk (15) bekezdés
				1. cikk i) pont	1. cikk e) pont		1. cikk (1) bekezdés l) pont	2. cikk (1) bekezdés l) pont		13. cikk (16) bekezdés
				1. cikk j) pont			1. cikk (1) bekezdés m) pont			13. cikk (22) bekezdés
				1. cikk k) pont	1. cikk k) pont	2. cikk h) pont	1. cikk (1) bekezdés n) pont	2. cikk (1) bekezdés m) pont		13. cikk (10) bekezdés
				1. cikk l) pont			1. cikk (1) bekezdés r) pont	2. cikk (1) bekezdés n) pont		13. cikk (17) bekezdés
				1. cikk l) pont a) alpont	1. cikk f) pont		1. cikk (1) bekezdés r) pont i. alpont	2. cikk (1) bekezdés n) pont i. alpont		13. cikk (20) bekezdés
				1. cikk l) pont b) alpont			1. cikk (1) bekezdés r) pont ii. alpont	2. cikk (1) bekezdés n) pont ii. alpont		13. cikk (18) bekezdés
				3. cikk						188. cikk
				8. cikk				12. cikk		24. cikk (1) bekezdés
				12. cikk (2) bekezdés			14. cikk (1) bekezdés	18. cikk		39. cikk (1) bekezdés
				12. cikk (3)–(6) bekezdés			14. cikk (2)–(5) bekezdés			39. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
				15. cikk (1) és (2) bekezdés			15. cikk (1) és (2) bekezdés	19. cikk (1) bekezdés		57. cikk
				15. cikk (3) bekezdés			15. cikk (3) bekezdés	22. cikk		61. cikk
				15. cikk (4) bekezdés			15. cikk (4) bekezdés	23. cikk		62. cikk
				15a. cikk			15a. cikk	19. cikk (2)–(8) bekezdés		58. cikk (1)–(7) bekezdés
				15b. cikk			15b. cikk	19a. cikk		59. cikk
				15c. cikk			15c. cikk	20. cikk		60. cikk
				16. cikk (1) bekezdés			16. cikk (1) bekezdés	24. cikk		64. cikk
				16. cikk (2) bekezdés			16. cikk (2) bekezdés	25. cikk		65. cikk
				16. cikk (3) bekezdés			16. cikk (3) bekezdés	26. cikk		66. cikk
				16. cikk (4) bekezdés			16. cikk (4) bekezdés	27. cikk		67. cikk
				16. cikk (5) bekezdés			16. cikk (5) bekezdés	28. cikk (1) bekezdés		68. cikk (1) bekezdés
				16. cikk (5b) bekezdés 1–4. albekezdés			16. cikk (7) bekezdés 1–4. albekezdés	28. cikk (3) bekezdés 1–4. albekezdés		68. cikk (3) bekezdés
				16. cikk (5b) bekezdés ötödik albekezdés			16. cikk (7) bekezdés ötödik albekezdés	28. cikk (3) bekezdés ötödik albekezdés		68. cikk (4) bekezdés
				16. cikk (3) bekezdés hatodik albekezdés						66. cikk
				16. cikk (5c) bekezdés			16. cikk (8) bekezdés	29. cikk		70. cikk
				16. cikk (5a) bekezdés			16. cikk (6) bekezdés	28. cikk (2) bekezdés		68. cikk (2) bekezdés
				16a. cikk (1) bekezdés a) pont			17. cikk (1) bekezdés a) pont	31. cikk (1) bekezdés első albekezdés		72. cikk (1) bekezdés a)–c) pont

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
				16a. cikk (1) bekezdés b) pont			17. cikk (1) bekezdés b) pont	31. cikk (1) bekezdés második albekezdés		72. cikk (1) bekezdés második albekezdés
				16a. cikk (2) bekezdés			17. cikk (2) bekezdés	31. cikk (2) bekezdés		72. cikk (2) bekezdés
				20. cikk			22. cikk			—
				21. cikk			23. cikk	34. cikk (1)–(3) bekezdés		—
				22. cikk			24. cikk	34. cikk (4) bekezdés		—
				25. cikk						—
				28. cikk			33. cikk			180. cikk
				29. cikk						181. cikk (1) és (3) bekezdés
				30. cikk (2) bekezdés						181. cikk (2) bekezdés
				31. cikk						183. cikk
				38. cikk			44. cikk			153. cikk
				39. cikk (2) és (3) bekezdés			45. cikk			154. cikk
				40. cikk (2) bekezdés			46. cikk (1) bekezdés			155. cikk (8) bekezdés
				40. cikk (3) bekezdés			46. cikk (2) bekezdés			155. cikk (1) bekezdés
				40. cikk (4), (6)–(8) és (10) bekezdés			46. cikk (3), (5)–(7) és (9) bekezdés			155. cikk (2), (4)–(6) és (9) bekezdés
				40. cikk (5) bekezdés			46. cikk (4) bekezdés			155. cikk (3) bekezdés
				40. cikk (9) bekezdés			46. cikk (8) bekezdés			155. cikk (7) bekezdés
				41. cikk			47. cikk			156. cikk
				42. cikk (2) bekezdés			48. cikk			160. cikk
				43. cikk (2) és (3) bekezdés						184. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
				44. cikk (2) bekezdés			49. cikk			159. cikk és V. melléklet
				45. cikk (2) bekezdés						189. cikk
				46. cikk (2) bekezdés			50. cikk			157. cikk
				47-50. cikk						—
				51. cikk			64. cikk	56. cikk		—
				51. cikk utolsó francia bekezdés					1. cikk (4) bekezdés	58. cikk (8) bekezdés
				52. cikk						—
				54. cikk						206. cikk
				55. cikk						207. cikk
				és 26. cikk						—
				12. cikk (1) bekezdés, 19., 33., 37. cikk, 39. cikk (1) bekezdés, 40. cikk (1) bekezdés, 42. cikk (1) bekezdés, 43. cikk (1) bekezdés, 44. cikk (1) bekezdés, 45. cikk (1) bekezdés, 46. cikk (1) bekezdés						—
					1. cikk b) pont					13. cikk (2) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
					1. cikk c) pont		1. cikk (1) bekezdés s) pont	2. cikk (1) bekezdés c) pont		13. cikk (3) bekezdés
					1. cikk g) pont					210. cikk (1) bekezdés a) pont
					1. cikk h) pont					210. cikk (1) bekezdés b) pont
					1. cikk i) pont			59. cikk (2) bekezdés a) pont i. alpont		210. cikk (1) bekezdés e) pont
					1. cikk j) pont			59. cikk (2) bekezdés a) pont j) alpont		210. cikk (1) bekezdés f) pont
					1. cikk l) pont			59. cikk (2) bekezdés b) pont		13. cikk (6) bekezdés
					2. cikk			59. cikk (3) bekezdés		214. cikk
					3. cikk			59. cikk (3) bekezdés		214. cikk (1) és (2) bekezdés, első és második albekezdés
					4. cikk			59. cikk (3) bekezdés		247. cikk (1) bekezdés
					5. cikk (1) bekezdés			59. cikk (4) bekezdés		246. cikk
					5. cikk (2) bekezdés					254. cikk (1) bekezdés
					6. cikk			59. cikk (5) bekezdés		254. cikk (2) bekezdés, 255. cikk (1) és (2) bekezdés
					7. cikk			59. cikk (5) bekezdés		249. cikk (1) bekezdés, 252. cikk, 253. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
					8. cikk			59. cikk (5) bekezdés		245. cikk, 246. cikk és 258. cikk (1) bekezdés
					9. cikk			59. cikk (6) bekezdés		218. cikk, 219. cikk és 258. cikk (1) bekezdés
					10. cikk			59. cikk (7) bekezdés		218. cikk, 219. cikk, 258. cikk (1) bekezdés, 260–263. cikk
					10a. cikk			59. cikk (8) bekezdés		264. cikk
					10b. cikk					257. cikk
					12. cikk	32. cikk	73. cikk	65. cikk	8. cikk (1) bekezdés	311. cikk
					I. melléklet			59. cikk (9) bekezdés és II. melléklet		213–215. cikk, 218–246 cikk
					II. melléklet			59. cikk (9) bekezdés és II. melléklet		215–217. cikk, 220-243 cikk
						1. cikk (2) bekezdés				267. cikk
						2. cikk b) pont				268. cikk (1) bekezdés b) pont
						2. cikk c) pont				268. cikk (1) bekezdés c) pont
						2. cikk d) pont				268. cikk (1) bekezdés d) pont
						2. cikk f) pont		2. cikk (1) bekezdés h) pont		13. cikk (9) bekezdés
						2. cikk g) pont				268. cikk (1) bekezdés a) pont

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
						2. cikk i) pont				268. cikk (1) bekezdés e) pont
						2. cikk j) pont				268. cikk (1) bekezdés f) pont
						2. cikk k) pont				268. cikk (1) bekezdés g) pont
						3. cikk				—
						4. cikk				269. cikk
						5. cikk				270. cikk
						6. cikk				271. cikk
						7. cikk				272. cikk
						8. cikk				273. cikk
						9. cikk				274. cikk
						10. cikk				275. cikk
						11. cikk				277. cikk
						12. cikk				278. cikk
						13. cikk				279. cikk
						14. cikk				280. cikk
						15. cikk				281. cikk
						16. cikk				282. cikk
						17. cikk				283. cikk
						18. cikk				284. cikk
						19. cikk				285. cikk
						20. cikk				286. cikk
						21. cikk				287. cikk
						22. cikk				288. cikk
						23. cikk				289. cikk
						24. cikk				290. cikk
						25. cikk				291. cikk
						26. cikk				292. cikk

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
						27. cikk				293. cikk
						28. cikk				294. cikk
						29. cikk				295. cikk
						30. cikk (1) bekezdés				268. cikk (2) bekezdés
						30. cikk (2) bekezdés				296. cikk
						melléklet				276. cikk
							1. cikk (1) bekezdés d) pont			—
							1. cikk (1) bekezdés g) pont			13. cikk (14) bekezdés
							1. cikk (1) bekezdés q) pont			—
							1. cikk (2) bekezdés	2. cikk (3) bekezdés		—
							2. cikk (1) bekezdés			2. cikk (3) bekezdés
							3. cikk (1), (2), (3) és (8) bekezdés			9. cikk
							3. cikk (5) és (7) bekezdés			10. cikk
							3. cikk (6) bekezdés			—
							5. cikk (2) bekezdés második és harmadik albekezdés			15. cikk (2) bekezdés harmadik albekezdés és (3) bekezdés második albekezdés
							6. cikk (5) bekezdés második albekezdés			21. cikk (1) bekezdés második albekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
							7. cikk e) pont			23. cikk (2) bekezdés f) pont
							8. cikk	12. cikk		24. cikk (1) bekezdés
							12. cikk			208. cikk
							16. cikk (9) bekezdés	30. cikk		69. cikk
							18. cikk (1)–(6) bekezdés			73. cikk
							18. cikk (7) bekezdés			—
							19. cikk (1) bekezdés első albekezdés, első francia bekezdés			74. cikk (1) bekezdés
							19. cikk (1) bekezdés második albekezdés, második francia bekezdés			74. cikk (3) bekezdés második albekezdés
							19. cikk (1) bekezdés második albekezdéstől (3) bekezdésig			74. cikk (4)–(7) bekezdés
							21. cikk			209. cikk
							25. cikk			—
							26. cikk			—
							32. cikk			—
							34. cikk			182. cikk
							35. cikk			186. cikk
							36. cikk (1) bekezdés			185. cikk (1) bekezdés
							36. cikk (2) bekezdés			185. cikk (4) bekezdés első mondat
							36. cikk (3) bekezdés			185. cikk (6) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
							36. cikk (4) bekezdés			185. cikk (7) bekezdés
							41. cikk			147. cikk
							42. cikk (1)–(3) bekezdés			148. cikk (1), (3) és (4) bekezdés
							43. cikk			149. cikk
							45. cikk			—
							48. cikk			160. cikk
							49. cikk			159. cikk
							51. cikk (2) bekezdés a)–g) pont			162. cikk (2) bekezdés a)–e), g) és h) pont
							51. cikk (3) és (4) bekezdés			163. cikk
							52. cikk (1) bekezdés			169. cikk
							55. cikk (1) és (2) bekezdés			166. cikk (1) és (2) bekezdés
							56. cikk			167. cikk
							59. cikk (1) és (2) bekezdés	52. cikk (1) és (2) bekezdés		177. cikk (1) és (2) bekezdés
							59. cikk (3) és (6) bekezdés	52. cikk (3) és (4) bekezdés		—
							60. cikk (1) bekezdés			305. cikk (2) bekezdés második és harmadik albekezdés
							60. cikk (2) bekezdés			305. cikk (3) bekezdés
			31. cikk				61. cikk			43. cikk
							65. cikk	55. cikk		301. cikk (1) és (3) bekezdés

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
							66. cikk			308. cikk
							67. cikk	53. cikk		297. cikk
							68. cikk (1) bekezdés			—
							71. cikk			—
							72. cikk			310. cikk
							I. melléklet			II. melléklet
							III. melléklet			185. cikk (2)–(5) bekezdés
							IV. melléklet			—
							V. melléklet			VI. melléklet
							VI. melléklet			VII. melléklet
								1. cikk (2) bekezdés		11. cikk
								2. cikk (1) bekezdés a) pont		13. cikk (7) bekezdés
								2. cikk (1) bekezdés b) pont		—
								2. cikk (1) bekezdés h) pont		13. cikk (9) bekezdés
								2. cikk (1) bekezdés o) pont		13. cikk (25) bekezdés
								2. cikk (1) bekezdés p) pont		13. cikk (26) bekezdés
								2. cikk (1) bekezdés q) pont		210. cikk (3) bekezdés
								2. cikk (2) bekezdés		—

A 73/239/EGK irányelv	A 78/473/EGK irányelv	A 87/344/EGK irányelv	A 88/357/EGK irányelv	A 92/49/EGK irányelv	A 98/78/EK irányelv	A 2001/17/EK irányelv	A 2002/83/EK irányelv	A 2005/68/EK irányelv	A 2007/44/EK irányelv	ez az irányelv
								4. cikk (2) bekezdés		15. cikk (5) bekezdés
								5. cikk		17. cikk (1) és (2) bekezdés, IIIC. melléklet
								9. cikk (1) bekezdés		21. cikk (4) bekezdés
								11. cikk (1) bekezdés b) pont		23. cikk (1) bekezdés b) pont
								15. cikk (3) bekezdés		32. cikk (2) bekezdés
								21. cikk		—
								45. cikk		—
								46. cikk		211. cikk (1) és (2) bekezdés
								47. cikk		158. cikk
								48. cikk		161. cikk
								50. cikk		175. cikk
								51. cikk		176. cikk
								54. cikk (1) bekezdés		298. cikk (1) bekezdés
								61. cikk		308. cikk
								62. cikk		12. cikk
								63. cikk		307. cikk
								57., 58., 59. és 60. cikke II. melléklet		—
									1. cikk (4) bekezdés, 2. cikk (4) bekezdés és 4. cikk (6) bekezdés	58. cikk (8) bekezdés
									8. cikk (2) bekezdés	312. cikk

2009-es előfizetési díjak (áfa nélkül, rendes szállítási költségeket beleértve)

Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	1 000 EUR/év (*)
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	100 EUR/hó (*)
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, nyomtatott kiadvány + éves CD-ROM	az EU 22 hivatalos nyelvén	1 200 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, L sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	700 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, L sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	70 EUR/hó
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	400 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	40 EUR/hó
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, havi CD-ROM (összevont)	az EU 22 hivatalos nyelvén	500 EUR/év
A Hivatalos Lap Kiegészítő Kiadványa (S sorozat), közbeszerzés és ajánlati felhívások, CD-ROM, heti 2 kiadvány	többnyelvű: az EU 23 hivatalos nyelvén	360 EUR/év (= 30 EUR/hó)
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat – versenyvizsga-kiírások	a vizsgakiírás szerinti nyelv(ek)en	50 EUR/év

(*) Számonkénti értékesítés:

32 oldalig:	6 EUR
33 és 64 oldal között:	12 EUR
64 oldal felett:	egyedileg meghatározott ár

Az *Európai Unió Hivatalos Lapjának*, amely az Európai Unió hivatalos nyelvein jelenik meg, 22 nyelvi változatára lehet előfizetni. Az L (jogszabályok) és a C (tájékoztatások és közlemények) sorozatot foglalja magában.

Valamennyi nyelvi változatra külön kell előfizetni.

A 920/2005/EK tanácsi rendelet értelmében, amelyet a Hivatalos Lap 2005. június 18-i L 156. száma tett közzé, és amely előírja, hogy az Európai Unió intézményei nem kötelesek minden jogi aktust ír nyelven is megszövegezni, illetve ezen a nyelven kihirdetni, az ír nyelven kiadott Hivatalos Lapok értékesítése külön történik.

A Hivatalos Lap Kiegészítő Kiadványára (S sorozat – közbeszerzés és ajánlati felhívások) történő előfizetés mind a 23 hivatalos nyelvi változatot magában foglalja egyetlen többnyelvű CD-ROM-on.

Kérésére az *Európai Unió Hivatalos Lapjára* történő előfizetéssel a Hivatalos Lap különféle mellékleteit is megkaphatja. Az előfizetők a mellékletek megjelenéséről az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közölt „Az olvasóhoz" című közleménynek köszönhetően értesülnek.

Értékesítés és előfizetés

A Kiadóhivatal gondozásában megjelent, térítés ellenében kapható kiadványok a Kiadóhivatal forgalmazó partnereitől szerezhetők be. A forgalmazó partnerek listája a következő címen található:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_hu.htm

Az EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) közvetlen és ingyenes hozzáférést biztosít az Európai Unió jogához. Erről a honlapról elérhető az *Európai Unió Hivatalos Lapja*, valamint tartalmazza a szerződéseket, a jogszabályokat, a jogeseteket és az előkészítő dokumentumokat is.

További információt az Európai Unióról a http://europa.eu internetcímen találhat.

Az Európai Unió Kiadóhivatala
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

HU